

Giới thiệu Cả Đời Không Quên

Edit: LiJi

Bìa: Bình An

Có một thứ tình yêu, gọi là buông tay. Trong suy nghĩ của anh, chỉ cần cô hạnh phúc, thì dù người đứng bên cạnh cô không phải anh, anh vẫn cảm thấy mãn nguyện và chúc phúc.

Đối với anh, được thấy cô hạnh phúc là điều mãn nguyện nhất trên đời, dù người bên cạnh cô không phải anh.

Nhưng rồi anh phát hiện, người đó không thể khiến cô hạnh phúc.

Nếu đã như vậy, bất kể phải dốc hết toàn bộ sức lực, không từ thủ đoạn, anh cũng sẽ đưa cô về bên cạnh mình, mang đến cho cô niềm hạnh phúc mà đời này không ai có thể làm được.

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Không Quên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Yêu thương nhưng nhớ

Bước vào văn phòng gần một ngàn mét vuông, Cố An Mạt tròn mắt, khó tin nhìn cảnh tượng trước mặt ——

Bức tường văn phòng mang sắc trắng đơn giản, phong cảnh bên ngoài cửa kính sát đất được bao quanh bởi màu biển xanh biếc tuyệt đẹp, nhưng điều khiến cô kinh ngạc không phải cảnh biển rực rỡ trắng lè đó, mà văn phòng vốn nên mang bầu không khí yên tĩnh nghiêm túc lại lấy đồ chơi Lego của trẻ em làm chủ đạo, tất cả các thiết bị, đồ nội thất và bài trí đều liên quan đến Lego.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, thế nào cô cũng không tin đây là một tổ chức tư vấn du học, nếu nói là công ty đồ chơi hoặc tổ chức giáo dục liên quan đến trẻ em có lẽ cô sẽ không cảm thấy bất ngờ.

"Tiểu Mạt, có muốn vào trong cùng cô không?" Cố Mỹ Cẩm cầm trong tay một tập hồ sơ du học, chuẩn bị vào phòng cố vấn nghe nhân viên tư vấn cụ thể về việc du học.

"... Con ở bên ngoài chờ cô." Cố An Mạt ngẩng đầu nhìn về phía Cố Mỹ Cẩm, trên khuôn mặt nhỏ trắng hồng là đôi mắt trong veo như hồ thu nổi bật với hàng mi cong dài, vừa quyến rũ vừa ngây thơ như búp bê Barbie.

Cô không hiểu mấy chuyện du học, phỏng chừng cũng không giúp gì được, cô rất thích cách bài trí nội thất của công ty này, nên muốn đi thăm quan xung quanh một chút.

"Được, vậy con ở bên ngoài chờ cô." Cố Mỹ Cẩm cười gật đầu, đi vào phòng cố vấn.

Cố An Mạt đi dọc theo hành lang bày kín hình Lego, cuối hành lang có một phiên cửa kính, phía sau cửa kính là sân hiên bao quanh toàn bộ văn phòng, còn trước mắt cô, bên dưới chân hay thậm chí vây quanh người, đều mênh mông lam sắc biển cả.

Cảnh đẹp trước mắt khiến cô thất thần chốc lát, không khỏi hiếu kỳ về chủ nhân của văn phòng này rốt cuộc là người như thế nào?

Thời tiết chớm thu vẫn chưa quá lạnh, ánh nắng ban trưa là thời điểm rực rỡ nhất, Cố An Mạt nhắm mắt lại, dang hai tay ra, hít thở thật sâu, vô cùng thoải mái! Cô vốn không thích những chỗ xa lạ, nhưng nơi này lại khiến cô có cảm giác an toàn khó hiểu, làm cô cứ muốn ở đây mãi.

Sáng khoái xoay người, nhắm mắt tiếp tục bước về phía trước, đột nhiên "bụp" một tiếng, cô đụng vào một lồng ngực ấm áp.

"Đây là yêu thương nhưng nhớ?" Giọng nói dễ chịu mang vài phần trêu đùa thích thú, Cố An Mạt mở to hai mắt, hoảng hốt nhìn về phía người đàn ông ước chừng cao hơn cô hai mươi phân.

"Cậu... Sao cậu lại ở đây?" Cô quên mình vẫn đang ở trong lòng anh, chỉ ngạc nhiên vì sao người này lại xuất hiện ở đây.

"Câu này vốn là tôi hỏi cậu mới đúng, Cố An Mạt, cậu tới đây vì..." Người đàn ông cúi đầu nhìn cơ thể họ ôm ấp thân mật, nhếch miệng cười gian tà.

"... Tôi..." Cô vội vàng buông tay, nhưng anh lại nhân cơ hội ôm cô chặt hơn, đưa mặt tới sát gần cô, Cố An Mạt thậm chí có thể cảm nhận được hơi thở ấm áp của anh.

Đến khi hai người mặt đối mặt cô mới phát hiện, tóc anh ẩm ướt, trong con ngươi đen tuyền của anh đều là biểu cảm kinh ngạc của cô, hàng cúc trên

chiếc áo sơ mi trắng anh mặc chỉ cài một nửa, cơ ngực hoàn mỹ như ẩn như hiện ngay trước mắt cô...

"Cố An Mạt, biết ánh mắt của cậu có bao nhiêu nguy hiểm không?" Giọng anh rõ ràng không còn dễ chịu như lúc trước, mà trở nên trầm khàn, giống như đang đè nén thứ cảm xúc nào đó.

Nghe vậy, cô cuống quýt dời tầm mắt, "... Tôi... A, cậu buông... trước..." Cô quay đi, tránh mặt đối mặt với anh.

"Cậu cậu cậu, Cố An Mạt, đừng nói với tôi ngay cả tên tôi cậu cũng không nhớ." Người đàn ông tỏ ý bất mãn, chỉ một từ "cậu" lạnh nhạt lập tức kéo mỗi quan hệ vốn dĩ đã không thân thuộc của hai người càng lúc càng xa.

"Tôi nhớ." Cô nhỏ giọng đáp, sau đó từ khuôn miệng anh đào nhỏ xinh chậm rãi nhả ra ba chữ: "Liên Hách Duy."

Liên Hách Duy vô cùng hài lòng với câu trả lời này, trên khuôn mặt anh tuần mê hoặc không còn là biểu cảm thờ ơ trước sau như một nữa, anh nhếch miệng nói như đùa vui nhưng giọng điệu lại rất kiên định: "Xóa họ, về sau cứ gọi tôi như vậy."

Cố An Mạt ngẩng lên đối diện với đôi mắt vẫn đang nhìn chằm chằm vào cô, anh đáp trả bằng một nụ cười quyến rũ cực điểm, sau đó nghe thấy anh nói: "Buổi tối cùng nhau ăn cơm."

"Tôi... Tôi nay tôi hẹn A Nhạc, cậu có tham gia cùng không?" Nhớ tới bữa tối với A Nhạc, biểu cảm trên mặt cô có vài phần thẹn thùng.

"Khỏi, tôi còn bận công việc." Hai tay vẫn luôn ôm Cố An Mạt phút chốc buông ra, sắc mặt Liên Hách Duy đột ngột chuyển thành lãnh đạm.

"Trịnh Nhạc không nói với cậu, đây là công ty của tôi?" Cuối cùng, anh bỏ lại một câu hỏi như vậy, cũng không đợi cô trả lời đã xoay người rời đi.

Cố An Mạt đứng tại chỗ lắc lắc đầu, chuyện về Liên Hách Duy, A Nhạc dường như rất ít khi nhắc tới, cho dù, họ đã quen biết gần ba mươi năm.

Bạn đang đọc truyện *Cà Đồi Không Quên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Chúng ta đều ngốc

Trở lại văn phòng, Liên Hách Duy cởi áo sơ mi trên người, giữa chừng anh mới phát hiện toàn thân đều vẫn vương mùi hương của cô. Anh nhắm mắt lại, xoa nhẹ ấn đường, cái ôm vừa nãy chính là lần tiếp xúc thân mật nhất của họ kể từ khi quen biết.

Anh vừa hoàn thành một hạng mục, lê cơ thể mệt mỏi đi tắm rửa sạch sẽ rồi trốn lên ban công phơi nắng nạp thêm năng lượng, nhưng không thể ngờ, một cái cúi đầu, lại trông thấy Cố An Mạt đứng dưới sân hiên tầng một hưởng thụ gió biển.

Có lẽ cảnh sắc trước mắt làm cô mê mẩn, còn anh mê mẩn, chính là cô.

Cảnh tượng vốn đẹp đẽ bị một câu "A Nhạc" của cô khiến anh hoàn toàn tỉnh trí, đúng vậy, sự thật vô tình nhắc nhở anh, cô là người phụ nữ của Trịnh Nhạc.

Anh đã sớm biết, từ lần đầu tiên gặp mặt, anh đã biết.

Khi đó cô nắm tay Trịnh Nhạc, như chú chim nhỏ nép vào người cậu ta, nở nụ cười ngọt ngào, ngượng ngùng nói với Liên Hách Duy: Xin chào, tôi là Cố An Mạt.

Từ lúc bắt đầu Liên Hách Duy đã biết, bất kể chuyện gì chỉ cần liên quan đến Cố An Mạt, nhất định không thể tránh khỏi hai chữ "Trịnh Nhạc".

Anh cười lạnh lùng, cười nhạo bản thân chính là một thằng đại ngốc.

Cố An Mạt đến nhà hàng, Trịnh Nhạc đã tới trước dặn dò phục vụ chuẩn bị bữa đồ ăn lên, anh đối với cô vô cùng chu đáo, nhiều năm như vậy chưa từng thay đổi.

"Xin lỗi, hôm nay cuối tuần, anh bận việc quá, em cùng cô đi nghe tư vấn về chuyện du học của em họ em à?" Trịnh Nhạc mỉm cười về áy náy, trông anh rạng rỡ như những nam chính ấm áp trong truyện tranh, hoàn mỹ không tỳ vết.

"Vâng." Cố An Mạt cảm xúc nước trước mặt, nhấp một ngụm, nói tiếp: "... Công ty tư vấn anh giới thiệu cho em, là công ty của Liên Hách Duy."

Dường như có chút ngạc nhiên trong ánh mắt Trịnh Nhạc, nhưng anh lập tức giấu đi, "Thật ư? Vậy để anh nói với Hách Duy một tiếng, mọi chuyện chắc sẽ suôn sẻ hơn nhiều."

"... Được ạ, có điều A Nhạc, lúc trước không phải nghe nói cậu ta làm về ngành tài chính sao?" Vài lần nghe thấy bạn bè của Trịnh Nhạc nhắc đến Liên

Hách Duy, đều nói anh đang đầu tư vào ngành tài chính, rất thuận buồm xuôi gió.

Thắc mắc của cô khiến Trịnh Nhạc có phần không vui, nhưng anh vẫn tươi cười kiên nhẫn giải thích: "Cậu ấy thành lập tổ chức tư vấn giáo dục trước, làm ăn không tệ, sau đó mới có nguồn vốn đầu tư sang ngành tài chính."

"Thật đúng là không nhìn ra." Cổ An Mạt đáng yêu chép miệng, Liên Hách Duy thoạt nhìn trông giống công tử bột, không ngờ sự nghiệp lại xuất sắc như thế.

"Sao? Trong mắt em cậu ấy bắt tài đến vậy ư?" Trịnh Nhạc nghe vậy ánh mắt như cười, anh đưa tay nắm lấy tay cô đang đặt cạnh bàn, dùng sức捏éo.

"Cũng không hẳn, có điều... Ở trong mắt em, anh mới là tuyệt nhất." Cổ An Mạt cười rất đẹp, đôi mắt to tròn chan chứa tình yêu nồng nhiệt.

"An Mạt, anh..." Trịnh Nhạc đang định nói, lại bị tiếng chuông điện thoại trong túi cắt ngang, anh lấy di động ra, nhìn dãy số gọi đến sắc mặt tức thì trầm xuống, bắt máy: "Tôi đang ở ngoài, có chuyện gì nói sau đi." Rồi nhanh chóng cúp máy.

"Xảy ra chuyện gì? Bệnh viện có việc sao?" Thật ra đối với chuyện hẹn hò bị gián đoạn như thế này Cổ An Mạt đã sớm quen, song cô biết đây là đặc thù công việc của anh, nên cũng thông cảm.

"Có lẽ là nhờ anh trực ban thay, lát nữa ăn xong anh đưa em về trước. Nào, ăn nhiều một chút, đây đều là những món em thích." Trịnh Nhạc nói sang chuyện khác, nụ cười trên mặt cũng không còn tự nhiên như ban nãy.

Cổ An Mạt nhìn anh rút tay về, cô rất nhạy cảm, cảm thấy Trịnh Nhạc có phần không giống khi xưa... Mà sự thay đổi này, dường như... Bắt đầu từ sau khi anh về nước hai tháng trước.

Sau này nhớ lại, Cổ An Mạt tự thấy lúc ấy mình thựcngư ngạc, nhận ra sự thay đổi của Trịnh Nhạc quá muộn. Nhưng thời điểm đó cô không hề biết, thì ra có một người so với cô còn ngờ nghệch hơn, luôn luôn ở bên cạnh cô.

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Không Quên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Cái gọi là người một nhà

Hết giờ tan tầm, cả văn phòng lớn chỉ còn phòng tổng giám đốc sáng đèn. Liên Hách Duy nhìn chăm chăm màn hình máy tính, mặc cho di động trong tay rung vô số lần.

Di động lại một lần nữa rung lên, anh bắt đầu dĩ nhắm mắt, tiếp điện: "Mẹ."

"Con đang ở đâu? Sắp về chưa?" Ngữ điệu Ân Tiệp có phần vội vã, nhưng giọng nói vẫn dịu dàng cưng chiều.

"... Con đang ở công ty, công việc hơi bận." Đối mặt với người mẹ yêu thương mình nhất, cho dù chuyện về nhà khiến Liên Hách Duy phiền chán, nhưng giọng anh vẫn rất nhẹ nhàng.

"Hách Duy, đã gần nửa năm rồi con chưa về nhà ăn cơm cùng ông nội, hôm nay nghe mẹ một lần, được không con?" Ân Tiệp đương nhiên biết con trai không muốn về nhà, nhưng tình cảnh của bà cũng tiến thoái lưỡng nan.

Liên Hách Duy âm thầm thở dài, "Được được... Bây giờ con về, nửa tiếng nữa đến nơi."

Ân Tiệp nghe câu trả lời của con trai thì vui mừng khôn xiết, "Mẹ đã nấu món canh, còn chưng cả món cá con thích, về nhanh nhé." Bà đã sớm chuẩn bị xong những món anh thích ăn.

"Biết rồi, đợi con về nói sau." Anh khẽ nhếch miệng, nghĩ cũng đã một thời gian dài chưa gặp mẹ, coi như là trở về thăm bà đi.

Lúc Liên Hách Duy về tới nơi, cả nhà đã ngồi vào bàn cơm, nhưng chưa động đũa, như là đang chờ anh. Anh nhú mày, lập tức đi đến vị trí của mình ngồi xuống.

Chưa đợi anh ngồi yên, ông cụ ngồi ở vị trí trung tâm suốt bảy mươi năm qua đã lên tiếng: "Còn biết quy củ sao? Không biết cả nhà đang đợi cậu ăn cơm hả?" Giọng nói của ông từng âm từng chữ đều mạnh mẽ vang vọng.

"Con đâu cần mọi người phải chờ con, cả nhà cứ ăn trước." Liên Hách Duy tỏ thái độ bất cần, chẳng đợi ai cho phép, cầm đũa lên ăn cơm.

"Hách Duy, nửa năm không về nhà lấy một lần, về rồi cũng không định chào hỏi ai à?" Người đàn ông ngồi bên tay trái ông cụ mở miệng, dáng vẻ hai người có bốn năm phần tương tự nhau, nhìn kỹ, Liên Hách Duy với ông cũng có nét giống nhau.

Ông chính là cha của Liên Hách Duy, Liên Thắng. Còn ông cụ ngồi ở vị trí chủ gia đình là ông nội Liên Hách Duy, Liên Tại Sơn.

Liên Hách Duy nuốt miếng cơm trong miệng, mắt kiên nhẫn gọi: "Ông nội, ba, mẹ."

"Được rồi được rồi, ăn cơm trước đi, có gì để ăn xong nói sau." Ân Tiệp ngồi bên cạnh ông thấy sắc mặt con trai không tốt, vội vàng hoà giải.

Liên Tại Sơn còn muốn nói vài câu, lại nghĩ hôm nay cháu trai gần nửa năm mới về, đành thôi.

Không khí trên bàn cơm khó khăn lắm mới trở nên hòa hoãn, nhà họ cũng không vừa ăn vừa trò chuyện như bữa cơm ấm áp trong các gia đình bình thường khác, ngoại trừ Ân Tiệp thỉnh thoảng thì thầm với Liên Hách Duy vài câu, những người còn lại đều ăn không lời ngỏ không nói.

Đến khi bữa tối gần kết thúc, thành viên cuối cùng của gia đình mới trở về.

Nghe thấy tiếng mở cửa sắc mặt Liên Tại Sơn đã có vẻ không vui, không ngoài dự đoán của ông, người vừa bước vào cửa thái độ chẳng khác Liên Hách Duy là mấy, hoàn toàn không có ý định chào hỏi cả nhà.

"Liên Hân Duy." Liên Tại Sơn gọi cả họ cả tên cô, giọng điệu nghiêm nghị.

Liên Hân Duy đang cời giày cao gót cũng không ngừng đầu lên, chậm rãi thả một câu: "Con đã về."

"Àm" một tiếng, Liên Tại Sơn đập bát đĩa trong tay xuống mặt bàn, hỗn hển gào lên với Liên Thắng, Ân Tiệp: "Anh chị xem anh chị dạy con thế nào!"

Đến lúc này, Liên Hách Duy đã không còn khẩu vị, anh phớt lờ cái kéo tay của mẹ, đứng lên, "No rồi, không có việc gì con đi trước."

Liên Hân Duy nghe vậy quay sang nhìn anh, sau đó lại nhìn nhìn cha mẹ, ông nội, rồi nở nụ cười mỉa mai, điệu bộ khi cười vô cùng giống Liên Hách Duy.

Trong mắt ông nội, cô và em trai luôn luôn chỉ để so sánh với con cái của những gia đình khác, hơn nữa họ cũng không bao giờ giống con cái của những gia đình đó.

"Vừa hay mọi người đều ở đây, ông nội, con muốn kết hôn." Giọng nói của Liên Hân Duy rất nhẹ nhàng, trái ngược hoàn toàn với vẻ ngoài lạnh lùng sắc sảo của cô.

Bốn người bao gồm cả Liên Hách Duy đều sững sốt, không nghĩ rằng cô lại ném ra tin tức bùng nổ như vậy.

"Sao lại thế?" Liên Hách Duy rót hai ly rượu đi về phía sô-pha, đưa một ly cho Liên Hân Duy.

Sau khi rời khỏi nhà, hai người cùng đến căn hộ của Liên Hách Duy, cơ hội để hai chị em nói chuyện tâm sự với nhau thật ra cũng không nhiều.

"Thì kết hôn thôi." Liên Hân Duy nhún nhún vai, sáng khoái uống nửa ly rượu, cô không nghĩ đó là một vấn đề lớn.

"Là ai?" Liên Hách Duy ngồi xuống bên cạnh cô, anh chưa từng nghe cô nhắc tới chuyện yêu đương với người nào.

"... Đến lúc đó cậu khắc biết." Một thoáng trầm mặc khiến biểu cảm của Liên Hân Duy nháy mắt trở nên có chút cô đơn, dường như không muốn nhắc tới người kia vào lúc này.

"Hân Duy!" Liên Hân Duy chỉ lớn hơn Liên Hách Duy một tuổi rưỡi, cho nên anh có thói quen gọi cô bằng tên, "Kết hôn không phải chuyện đùa, chị không cần phải chuyện gì cũng nghe theo ông nội..."

"Liên Hách Duy, lo chuyện của cậu trước đi, đừng quên, sắp tới sinh nhật ba mươi tuổi rồi đấy." Liên Hân Duy ngắt lời anh, ông nội đã từng dùng phương thức "ra lệnh" yêu cầu anh trước ba mươi tuổi phải lập gia đình.

Liên Hách Duy hoàn toàn không để chuyện này trong lòng, anh dường như bất cần với mọi chuyện, vấn đề yêu đương kết hôn cũng vô cùng cố chấp, anh chỉ cần thứ anh muốn, chỉ lấy người anh thích.

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Không Quên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Tiêu chuẩn hạnh phúc

Bữa cơm chiều ồn ào kết thúc không mấy vui vẻ, Liên Hân Duy lại đột nhiên nói tin tức trọng đại muốn kết hôn, Liên Tại Sơn tức càng thêm tức, "Đối tượng kết hôn của Hân Nhi là người thế nào?"

Liên Thăng đứng đối diện với Liên Tại Sơn lắc lắc đầu, ông chưa từng nghe con gái nhắc qua. Ân Tiệp ở bên cạnh cũng lắc đầu, con gái từ nhỏ đến lớn đều nghe lời hiểu chuyện, bỗng chốc tùy tiện quyết định như vậy thật sự nằm ngoài dự liệu của ông bà.

"Anh chị xem! Anh chị xem!" Liên Tại Sơn tức giận đến mức không nói nên lời, "Gia đình chúng ta là quân nhân thế gia, anh còn là Phó giám đốc sở cảnh sát, nhưng anh nhìn xem, con gái anh thành ra thế nào!"

Ông nội và cha của Liên Tại Sơn đều là quân nhân, khi xưa ông cũng là Trung tướng quân đội, có thể gọi là quân nhân thế gia tuyệt đối. Về sau vì muốn phát triển hơn, cả gia đình di cư đến thành phố này. Ông cũng thành công bởi đường Liên Thăng trở thành một cảnh sát xuất sắc, hiện giờ là Phó giám đốc sở cảnh sát, còn cháu trai cháu gái ở đâu?

Hồi Liên Hân Duy trẻ tuổi coi như nghe lời, thành tích học tập vẫn luôn nổi trội, đến khi ra trường đi làm cũng nghe theo sắp xếp của Liên Tại Sơn thi vào nhân viên công vụ chính phủ.

Còn Liên Hách Duy, phản nghịch từ nhỏ, tư chất thông minh giúp thành tích học tập của anh luôn trong top đầu, sau khi tốt nghiệp anh bỏ ngoài tai sự phản đối quyết liệt của gia đình, không làm nhân viên công vụ mà quyết định tự gây dựng sự nghiệp, những thành tựu ngày hôm nay đã chứng minh lựa chọn lúc trước của anh là chính xác.

Nhưng Liên Tại Sơn vẫn luôn cho rằng anh không làm việc đàng hoàng, trong mắt ông, chỉ khi Liên Hách Duy đi theo con đường ông đã an bài mới là thành công.

"Tóm lại, tìm hiểu kĩ đối tượng kết hôn của Hân Nhi, ít nhất phải môn đăng hộ đối với nhà ta." Liên Tại Sơn chỉ vào Liên Thăng, theo thói quen quân đội ra lệnh cho ông.

"Con đã biết, thưa ba." Liên Thăng nhún mày, với ông mà nói hạnh phúc của con gái mới là quan trọng nhất, gia cảnh đối phương thế nào ông vốn dĩ không quan tâm, có điều, ông cũng biết không thể thuyết phục được người cha bảo thủ của mình.

Nhiều năm rồi vẫn đều như vậy.

Cố An Mạt từ tàu điện ngầm chuyển sang taxi sau đó tắc đường lại xuống chạy bộ, cuối cùng cũng đến nhà hàng đúng thời gian đã hẹn. Cô thờ hồng học, sửa sang đầu tóc, lúc đi đến bàn đã đặt trước, quả nhiên đã thấy "người đứng giờ" ngồi ở đó.

"Hừ, suýt chút nữa thì cậu đến muộn!" Với mái tóc xoắn thời thượng, không ai ngờ dưới vẻ ngoài hiền dịu lại ẩn chứa tính cách soi mói cay nghiệt, đây chính là chị em tốt của Cố An Mạt —— Vu Tu Linh.

"Xin cậu đấy, lúc tan tầm là giờ cao điểm, kẹt xe liên tục đó." Cố An Mạt buông túi xách, chuyện đầu tiên làm sau khi ngồi xuống là cầm menu chuẩn bị gọi đồ.

"Này, ít nhất cậu cũng nên nhìn tờ, rồi hỏi thăm tờ, xong hãy gọi cơm được không?" Dù biết cô không nhìn thấy, Vu Tu Linh vẫn dành cho cô một cái liếc xéo.

"Cả ngày nay tờ chưa có gì vào bụng đây." Hiện giờ ngay cả đầu võ mồm với Vu Tu Linh cô cũng không còn sức.

"Công việc của cậu bận rộn vậy hả? Chẳng phải chỉ là chân chạy vặt sao?" Nghề nghiệp của Cố An Mạt nói dễ hiểu là điều chế nước hoa, nhưng đã đi làm mấy năm, cũng vẫn chỉ là trợ lý hỗ trợ cho những chuyên gia điều chế cấp cao.

"Ừ!" Nói tới đây, Cố An Mạt có chút mất mát, lúc trước vì yêu thích nên chọn công việc này, không ngờ rằng nó khó hơn cô tưởng tượng rất nhiều, "Có điều đã bắt đầu cho tờ tham gia một số công đoạn trước khi điều chế, cũng coi như học được không ít kinh nghiệm."

"Tờ thấy cậu, gả cho Trịnh Nhạc rồi yên tâm làm bà chủ nhỏ đi, đối với cậu mà nói đó mới là hạnh phúc nhất!" Bạn trai Vu Tu Linh là bạn đại học của Trịnh Nhạc, Vu Tu Linh có thể coi là bà mối của anh và Cố An Mạt.

Cố An Mạt ngoan cố lắc đầu, dựa vào đàn ông hoặc bất cứ ai khác mới có thể sinh tồn, đây không phải cuộc sống cô mong muốn, cô cũng không cho rằng đó là tiêu chuẩn duy nhất của hạnh phúc.

"Đúng rồi, cậu nhớ Liên Hách Duy chứ?" Vu Tu Linh bỗng nhiên giảm bớt âm lượng, thấy cô gật gật đầu bèn nói tiếp: "Bạn trai tờ gần đây theo cậu ta đầu tư vài hạng mục, kết quả không tệ."

"Oh." Cố An Mạt ngây ngốc đáp lời, đối với cô, sự tồn tại của Liên Hách Duy giống như một vị thần, chỉ là nghe bạn bè chung của cả hai thỉnh thoảng nhắc tới. Cô chưa bao giờ nghĩ rằng họ lại có một lần... tiếp xúc như vậy.

"Ê ~" Vu Tu Linh gio tay quơ quơ trước mắt cô, "Nghĩ gì đấy? Nếu cậu muốn Trịnh Nhạc cầu hôn cậu, tờ có thể giúp đỡ nha ~~~ "

"Nào, cậu đừng làm loạn..." Cố An Mạt bất lấy bàn tay gây rối của bạn, lúc này cô hoàn toàn không ý thức được mình lần đầu tiên nghĩ đến người đàn ông khác ngoài Trịnh Nhạc, bởi vì cuộc gọi khẩn cấp từ gia đình đã khiến cô chẳng còn quan tâm tới bất cứ chuyện gì.

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Không Quên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\).Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 5: Thiên Chúa cứu tinh

Cố An Mạt nóng ruột chạy về nhà, vừa mở cổng đã nghe thấy tiếng khóc của cô.

"Anh, xin anh giúp em với! Em thật sự cùng đường rồi!" Cố Mỹ Cầm khóc đến khàn cả giọng, cầm lấy tay người đàn ông mà bà gọi là anh, không ngừng cầu xin.

Cố Bằng đau lòng thở dài, không phải ông không muốn giúp, chỉ là tiền lương của vợ chồng ông đều thuộc mức cơ bản, việc mua nhà đã tiêu tốn hơn phân nửa số tiền tích cóp của họ, căn bản không có nhiều tiền như vậy để giúp Cố Mỹ Cầm trả nợ.

"Ba mẹ, cô... Có chuyện gì vậy?" Cố An Mạt giãy cũng chưa cời, lập tức đi đến bên cạnh cha hỏi rõ sự tình.

"... An Mạt, cô của con... Bất chúc người ta đầu tư tài chính rồi bị lừa..." Bà Thi Hoa ngồi trên sô-pha, khuôn mặt đẹp cau mày lo lắng, thấy con gái về, lúc này mới lên tiếng.

"Cái gì? Đầu tư cái gì? Cô, cô... Bị lừa bao nhiêu?" Cố An Mạt sững sốt tròn mắt, gia cảnh nhà cô cũng không tính là giàu có, huống hồ còn muốn cho em họ ra nước ngoài du học, nào có dư tiền đi đầu tư?

"... Cô... Cô lấy hết tiền du học của A Dân đầu tư..." Nhắc đến chuyện này, Cố Mỹ Cầm lại đau lòng tự trách bản thân.

"... Thêm một ít tiền tiết kiệm của dưỡng con, khoảng hai trăm vạn." Cố Bằng cũng chỉ có thể bắt đầu đi lác đầu, hai trăm vạn đối với họ thật sự là số tiền quá lớn.

"Hai trăm vạn?" Cố An Mạt tái mặt, nghe như một câu nói đùa vậy.

"Anh, em van anh, anh bán nhà, giúp em trả nợ đi, cho A Dân xuất ngoại nữa, việc này không thể để chồng em biết, nếu không... Em chỉ còn nước tan cửa nát nhà!" Cố Mỹ Cầm đột ngột quỳ xuống trước Cố Bằng, khóc lóc cầu xin.

"Cô à, trước hết cô..." Cố An Mạt bước lên đỡ bà, Cố Mỹ Cầm thừa cơ bắt lấy tay cô, xoay người sang van cầu cô: "An Mạt, cô xin con được không? Con tìm Trịnh Nhạc nhờ giúp, với gia thế nhà cậu ta, chút tiền ấy không đáng kể chút nào!"

"... Chuyện đó... Con..." Yêu cầu này khiến Cố An Mạt vô cùng khó xử, đương nhiên cô biết gia thế Trịnh Nhạc lớn ra sao, nhưng cũng chính vì vậy, cô chưa bao giờ đề cập đến bất kỳ yêu cầu vật chất nào với anh. Tình yêu một khi liên quan vật chất tiền tài, sẽ không còn thuần túy.

"Nói bậy bạ gì đấy!" Cố Bằng lập tức quát lớn, là một người cha, ông tuyệt đối không cho phép chuyện đó xảy ra.

"Vậy... Để tôi đợi chết đi!" Không thể nhận được sự giúp đỡ từ phía anh trai, Cố Mỹ Cầm bỏ lại một câu rồi tông cửa xông ra ngoài.

"Cô..." Cố An Mạt định đuổi theo, lại bị cha giữ chặt tay, "Cô con sẽ không làm chuyện điên rồ đâu, ba đang cố nghĩ cách."

Xoay người vài lần, hết ngồi lại nằm, Cố An Mạt không tài nào ngủ được. Cô lấy di động ra, tìm số Trịnh Nhạc, muốn gọi anh, nhưng ngón tay không sao ấn xuống.

Chỉ là nghĩ đến gương mặt khóc lóc tuyệt vọng của cô... Cố An Mạt quyết tâm, ấn xuống dãy số của anh, "Xin chào, số điện thoại quý khách đang gọi tạm thời không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau."

Một giọng nữ máy móc truyền đến, cô thấy mình nhẹ nhàng thở ra. Nhưng... lại không che giấu được chút mất mát trong lòng.

Cô rũ mắt xuống, chợt nhớ tới chuyện gì, di chuyển ngón tay, tìm một dãy số khác trong danh bạ.

"Tư Linh, hôm nay cậu có nói bạn trai cậu đầu tư kiếm tiền phải không? Tớ cũng muốn thử vận may." Điện thoại vừa thông, Cố An Mạt lập tức vào thẳng chủ đề.

"Gi cơ? Cậu mà cũng muốn đầu tư kiếm tiền á?" Đầu bên kia điện thoại Vu Tu Linh không chút khách khí đập tan ý định này trong đầu Cố An Mạt.

"... Cũng đúng..." Cô thở dài một hơi, chỉ với chút tiền lương của mình nghĩ kiếm về hai trăm vạn quả thực là hoang tưởng.

"Sao vậy? Buổi tối ăn cơm đâu có nghe cậu kêu thiếu tiền? Có phải chuyện gia đình không?" Sau bữa cơm chiều hai người vốn dự tính đi uống một chút rồi mới về, kết quả Cố An Mạt nhận được điện thoại trong nhà đã vội vàng quay về.

"Ừ..." Cố An Mạt cũng không rõ ngọn nguồn sự việc, vì thế cô chỉ kể vắn tắt.

"Là phương diện đầu tư tài chính ư? Tớ biết cậu chắc chắn sẽ không nhờ Trịnh Nhạc giúp đỡ, nhưng... Có lẽ có người có thể giúp được." Vu Tu Linh

rất hiểu cô, về vấn đề tiền bạc, cô tuyệt đối sẽ không tìm Trịnh Nhạc.

"Ài?" Nghe bảo có người có thể trợ giúp, Cổ An Mạt lập tức sáng mắt lên, chỉ cần đối phương không phải Trịnh Nhạc, cô tình nguyện bỏ qua thể diện đi cầu xin người ta giúp đỡ.

"Là nhân vật phong vân hôm nay chúng ta vừa nhắc đến —— Liên Hách Duy!" Hơn nữa không còn ai phù hợp hơn cậu ta.

"... Liên... Hách Duy?" Mặc dù người này có vẻ thích hợp hơn Trịnh Nhạc, nhưng trong đáy lòng Cổ An Mạt vẫn cảm thấy đôi chút bất an, có điều trước mắt, cô thật sự không còn cách nào khác.

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Không Quên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Có trả được không?

Điều khiến Cổ An Mạt không thể ngờ là, muốn tìm gặp người tên Liên Hách Duy này lại khó khăn như vậy.

Số điện thoại lấy từ chỗ bạn trai của Vu Tu Linh tuyệt nhiên không thể liên lạc, căn cứ theo kinh nghiệm, cô biết số của mình đã bị liệt vào danh sách hạn chế.

Cô đành tìm tới văn phòng tư vấn giáo dục lần trước, nhưng khi cô nói lý do mình đến đây, lại được lễ tân thông báo rằng nếu không hẹn trước thì sẽ không thể gặp tổng giám đốc của họ.

Cổ An Mạt gần như muốn khóc, "Thật sự không thể giúp tôi sao? Tôi đúng là có việc gấp cần tìm anh ấy."

"Rất xin lỗi cô, người nói muốn gặp tổng giám đốc mỗi ngày nhiều vô kể, đây là công việc của tôi, mong cô thông cảm." Cô gái lễ tân có phần khó xử, nếu đồng ý cho cô ấy vào, phòng chừng công việc của mình cũng không giữ nổi.

Chiêm Thanh Thanh cảm tài liệu vừa lúc đi ngang qua nhìn thấy Cổ An Mạt, chẳng hiểu vì sao, cảm thấy hình như đã gặp cô ở đâu đó. Vì thế tiến tới hỏi, "Có chuyện gì vậy?"

"Chị Thanh Thanh, cô ấy nói muốn tìm Liên tổng, nhưng không hẹn trước." Cô gái lễ tân nhìn thấy thư ký tổng giám đốc lập tức đứng lên, cung kính trả lời.

"Xin chào, tôi là Chiêm Thanh Thanh, thư ký của Liên tổng. Nếu cô không ngại, chỉ bằng qua tiệm cà phê của chúng tôi, để tôi xem xem có thể sắp xếp cho cô gặp tổng giám đốc được không." Chiêm Thanh Thanh tự ý quyết định.

Dựa vào trực giác nhiều năm làm thư ký, cô cảm thấy cô gái này có chút... đặc biệt. Trên phương diện tình cảm, từ trước đến giờ Liên Hách Duy luôn tận lực cách ly, đừng nói phụ nữ tìm tới cửa, ngay cả một cuộc điện thoại của phái nữ cô cũng chưa từng nhận được.

Cô ấy liều lĩnh tìm đến tận đây, có lẽ đã là quyết định trong tình thế cấp bách. Được rồi, ai bảo Chiêm Thanh Thanh cô là một thư ký tận tâm chứ? Chuyện này có liên quan tới hạnh phúc của ông chủ cô đó!

Thật ra thời gian Liên Hách Duy làm việc ở tổ chức tư vấn giáo dục không nhiều, nhưng vô cùng đúng lúc, hôm nay anh lại ở đây. Ngay khi anh đang chơi trò chơi trong một văn phòng còn lớn hơn cả phòng khách, Chiêm Thanh Thanh đến gõ cửa.

"... Chiêm tiểu thư, cô có thể đừng làm mất hứng như vậy không?" Liên Hách Duy bỏ cần điều khiển trò chơi xuống, vẻ mặt mất kiên nhẫn nhìn người đứng trước cửa.

"Nếu ngày nào đó Xích Thiên giải thể tôi tuyệt đối không ngạc nhiên." Chiêm Thanh Thanh nhún vai, để nhận thấy ông chủ của cô đã tập thành thói quen chơi trò chơi trong giờ làm việc.

"Vậy cô có thể làm những điều cô muốn, về nhà sớm và kết hôn." Liên Hách Duy ngả xuống sô-pha cười ha ha, dám nói chuyện với anh như thế đoán chừng cũng chỉ có cô thư ký này của anh.

"... Đàn ông không đáng tin." Ánh mắt Chiêm Thanh Thanh có chút buồn bã, nhớ tới đoạn tình cảm mười năm đã kết thúc, cô vẫn thấy đau lòng. Nhưng chỉ trong nháy mắt, cô lấy lại tinh thần, "À nói tiếp, gần đây anh có nợ phong lưu gì phải không? Muốn tôi xử lý giúp anh không?"

"Hả?" Liên Hách Duy nhú mày, nợ phong lưu? Anh còn cho rằng mình nghe nhầm, cái quái quỷ gì vậy!

"Không có ư? Ừm... Vị Cô tiểu thư, anh quen không?" Chiêm Thanh Thanh nhìn nét mặt anh lập tức khẳng định đó không phải là nợ phong lưu, vì thế cẩn thận dò hỏi.

"Cố?" Liên Hách Duy đang ngồi trên sô-pha đứng bật dậy, "Cố An Mạt?"

"Cậu tìm tôi có việc gì?" Liên Hách Duy đã uống hai tách cà phê, mà cốc hồng trà trước mặt Cố An Mạt vẫn còn nguyên, anh hất hất cằm, ý bảo cô uống cốc hồng trà trước mặt.

"Uh..." Tiếp nhận ý anh, Cố An Mạt mắt tự nhiên cảm lấy chén trà, không hiểu vì sao, mỗi lần gặp anh, cô đều lúng ta lúng túng như vậy. "Chuyện này... Liệu cậu có thể..." Cô và Liên Hách Duy không quen thân, muốn mở miệng nhờ anh giúp đỡ, quả thực rất khó.

"Cậu với Trịnh Nhạc chia tay?" Anh ngắt lời cô, nếu là tin tức này, anh lại vô cùng thích nghe.

"Hả? Không không..." Cố An Mạt vội vàng lắc đầu, thấy khó hiểu với câu hỏi của anh. Mà... Nếu thật có chuyện đó cô cũng sẽ không đến tìm anh.

"Ồ." Chẳng có gì hay để nói. Liên Hách Duy mắt hứng buông tách cà phê trong tay, ánh mắt và biểu cảm đều hờ hững.

"... Liên Hách Duy, tôi biết yêu cầu của tôi rất đường đột, nhưng tôi thật sự không còn cách nào khác, cậu... có thể giúp tôi một việc không?" Cố An Mạt dẹp bỏ tự trọng, dứt khoát nói một lèo lý do cô đến đây.

Giọng điệu như cầu xin của cô khiến Liên Hách Duy trở nên nghiêm túc, gật đầu bảo, "Cậu nói đi."

Cố An Mạt kể lại toàn bộ sự việc không sót chi tiết nào, nói xong cô mới dám ngẩng đầu lên, nhìn về phía người đàn ông vẫn luôn trầm mặc ngồi đối diện.

Chỉ thấy Liên Hách Duy nhíu mày, nghĩ ngợi hồi lâu mới lên tiếng: "Trịnh Nhạc biết chuyện này không?"

"... Chưa biết, tôi cũng không mong anh ấy biết." Cố An Mạt không nói rõ nguyên nhân, nhưng Liên Hách Duy sao có thể không nhìn ra suy nghĩ của cô, "Vậy nên, cậu hy vọng tôi giúp như thế nào?"

"Tôi muốn... vay tiền... Đây là cách cuối cùng." Giọng điệu và biểu cảm của Cố An Mạt đều rất nghiêm trọng, không tới nước này cô tuyệt đối sẽ không tìm đến anh.

"Cho tôi chút thời gian." Theo anh, chuyện có thể giải quyết bằng tiền thì rất đơn giản.

"... Dĩ nhiên rồi, thật sự vô cùng cảm ơn cậu!" Cô tỏ vẻ hiểu ý gật đầu cảm ơn, dù sao một khoản tiền lớn như vậy, không phải nói mượn là có thể mượn.

"Cố An Mạt," Liên Hách Duy đứng lên, từ trêncao nhìn xuống cô, trong con ngươi đen tuyền chứa ý cười tà mị, "Cậu nợ tôi, cậu xác định mình có thể trả được?"

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Không Quên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Nợ ân tình

Ba ngày trôi qua, bên phía Liên Hách Duy không có chút tin tức, Cố An Mạt mặc dù rất nóng ruột nhưng cũng chỉ có thể chờ đợi.

Cô không hề biết, giải quyết vấn đề này khó khăn hơn nhiều so với cô tưởng tượng, vì thế Liên Hách Duy phải dùng đến một chuỗi lớn các mối quan hệ, nợ ân tình của kha khá người.

Tan tầm, Cố An Mạt ngẩng đầu nhìn lên bầu trời âm u, nghĩ lại thêm một ngày giống như ngày hôm qua trôi đi, Liên Hách Duy gọi điện tới.

"Cậu nói là tìm được kẻ lừa tiền cô tôi?" Cố An Mạt nắm chặt cốc nước trong tay, kích động nên có phần hơi lớn tiếng.

"Cảnh sát đã bắt tay vào điều tra, tuy nhiên lừa đảo tài chính không thể truy hồi nhanh được." Liên Hách Duy tóm tắt tình hình, không nhắc một chữ đến những trở ngại.

"Làm sao tìm ra bọn chúng?" Cô không ngốc, mấy chuyện lừa tiền này dù cô chưa từng dính phải nhưng đã nghe qua không ít, để tìm được kẻ lừa đảo chẳng hề dễ dàng.

"Người bị hại không chỉ có cô của cậu, hình như là bị người quen lừa, vậy nên đã bắt được." Liên Hách Duy lấy ra một tờ séc, đưa tới trước mặt cô, "Số tiền này cậu cầm dùng trước, đợi lấy lại được tiền kia, rồi trả tôi cả vốn lẫn lãi."

Cố An Mạt nhìn tấm séc, lại nhìn anh, người đàn ông này... Cô có thể nói anh quả thực rất cẩn thận không? Dù chỉ đơn thuần là cho cô vay tiền, cô đã cảm động đến rơi nước mắt, nhưng anh không những tìm ra kẻ lừa đảo, mà ngay việc cho cô vay tiền cũng ở mức độ giữ gìn lòng tự trọng của cô.

Cô biết, chút lâu ít ỏi đó, anh tuyệt đối không quan tâm. Anh nói vậy chỉ để cô cảm thấy dễ chịu hơn, anh nói đúng, cô thật sự không trả nổi anh phần ân tình này.

Liên Hách Duy thấy cô thoáng trầm mặc, biết cô nhất định là vì nhận khoản tiền này mà rối rắm, vì thế anh làm bộ thoải mái nói sang chuyện khác: "Cố An Mạt, không phải cậu định đuổi tôi đi trước khi xong bữa đây chứ?"

Cố An Mạt hơi sừng sốt, sau khi hoàn hồn lập tức ra sức khoát tay, còn nghiêm túc trả lời thành khẩn: "Đương nhiên không phải! Com cậu ăn đời này tôi bao hết, tùy ý cậu chọn!" Thực sự lời nói của cô không có ý gì khác, đơn giản chỉ là biểu đạt lòng cảm kích vô bờ.

Nhưng qua tai Liên Hách Duy, đây là lần đầu tiên cô hứa hẹn với anh, môi anh khẽ nhếch lên không dấu vết, ý vị thâm trường hỏi lại: "Cả đời ư? Rất dài đấy."

"Không thành vấn đề! Tôi nói được làm được!" Cố An Mạt ngậy thơ gật đầu cam đoan, hoàn toàn không hiểu hàm ý sâu xa trong câu nói đó.

Người đàn ông nhướng mày, nụ cười trên môi phút chốc lan tỏa cả khuôn mặt, "Nếu vậy, tôi đây cũng không khách khí."

Cô ngơ ngẩn trước nụ cười chân thật của anh, không phải cô chưa từng nhìn thấy soái ca, Trịnh Nhạc cũng là đại soái ca hiếm có, nhưng Liên Hách Duy với anh là hai kiểu người hoàn toàn khác nhau.

Nụ cười của Trịnh Nhạc luôn rạng rỡ như ánh mặt trời, giúp lòng người thư thái; còn Liên Hách Duy tuy rằng cũng có cười, nhưng Cố An Mạt cảm thấy nụ cười đó chỉ như cho qua, có lẽ, vậy mà khi anh thật sự cười rộ lên, lại làm người ta không thể rời mắt, khiến người ta cũng muốn cười cùng anh.

Cô chuyên chú nhìn anh khiến Liên Hách Duy thích thú, lần trước... Ánh mắt cô nhìn anh cũng không che giấu như vậy, nhưng cái nhìn của cô lại chẳng làm anh khó chịu, bởi đôi mắt cô long lanh tinh khiết không vương tạp chất.

Ha... Anh tự giấu trong lòng, có lẽ điều này đã chứng minh, cô thực sự không có bất kỳ ý nghĩ nào khác với anh.

Bỗng nhiên, một bóng người lướt qua phía sau Cố An Mạt, Liên Hách Duy chưa kịp định hình thì người nọ đã biến mất không thấy đâu, ánh mắt anh trầm xuống, tuy rằng nhìn không rõ lắm, nhưng anh mơ hồ đoán ra vài phần.

Người kia rõ ràng phát hiện anh trông thấy mình nên mới vội vàng tránh đi, anh không nhìn lầm, người đó là —— Liên Hân Duy.

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Không Quên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Thiêu thân lao đầu vào lửa

Liên Hân Duy mở cửa, phát hiện trong nhà đèn đuốc sáng trưng, cô vô thức nhíu mày, nghĩ rằng lúc đó có lẽ Liên Hách Duy đã nhận ra mình. Cô thay dép lê, đi vào phòng khách, quả nhiên thấy anh đang ngồi trên sô-pha, còn uống chai rượu đỏ thượng hạng cô đã cất giữ lâu năm.

"Liên Hách Duy, tốt xấu gì tôi cũng là chị cậu." Tự tiện vào nhà cô, còn dám uống chai rượu đỏ giá sáu chữ số!

"Chị, nếu tôi nhớ không nhầm, nhà họ Trịnh cũng có một chai rượu niên đại giống như này." Liên Hách Duy quơ quơ ly rượu, chất lỏng đỏ hồng như máu tỏa mùi hương đậm đà đặc trưng.

Liên Hân Duy tái mặt, nắm chặt tay, "Cậu muốn nói gì?"

"Nếu tôi nhớ không nhầm, hai năm Trịnh Nhạc sang Mỹ trao đổi Y học, chị cũng vừa hay ở Mỹ." Anh tiến thêm một bước mạnh dạn phỏng đoán, khi trùng hợp càng ngày càng nhiều, sẽ không còn là trùng hợp nữa.

"... Hách Duy" Cô thờ dãi một hồi, "Tôi ở bên anh ấy."

Sắc mặt Liên Hách Duy u ám đến đáng sợ, giọng điệu lạnh lùng gầm nhẹ: "Hân Duy! Chị có biết chị đang làm gì không hả!"

"Tôi biết, tôi biết!" Liên Hân Duy kích động quát lại anh, "Nhưng cậu bảo tôi phải làm sao bây giờ? Hách Duy, không có anh ấy tôi không sống nổi! Cậu có biết, bao năm qua tôi vẫn luôn thích anh ấy, hiện giờ chúng tôi ở bên nhau, ông nội cũng sẽ vui mừng."

"Liên Hân Duy! Chị coi lời ông nội như thánh chỉ phải không? Đã nhiều năm rồi, sao chị không sống vì chính mình?" Liên Hách Duy nắm chặt hai vai cô, anh chưa bao giờ nghĩ rằng, nền giáo dục của gia đình lại ảnh hưởng tồi tệ đến Liên Hân Duy như vậy.

Liên Hân Duy lắc đầu khóc: "Ban đầu tôi thật sự rất ghét Trịnh Nhạc, bởi ông nội luôn lấy anh ấy ra so sánh với chúng ta, nhưng sau đó... Tôi cũng không biết bắt đầu từ khi nào, trong mắt tôi chỉ có mình anh ấy."

Liên Hách Duy đau lòng nhắm mắt, "Hân Duy, Trịnh Nhạc đã có bạn gái."

"Tôi biết" Cô vô tình nghe được từ Chiêm Thanh Thanh là Cố An Mạt đến tìm Liên Hách Duy, cho nên mới có thể vụng trộm bám theo họ tới nhà hàng, cô muốn nhìn một chút xem người phụ nữ Trịnh Nhạc yêu rốt cuộc là người như thế nào.

"Nếu đã biết, chị không thể tiếp tục đắm chìm nữa!" Hậu quả của chuyện này Liên Hách Duy không dám nghĩ tới, cả hai người phụ nữ, bất kể là ai, anh đều không muốn họ chịu tổn thương.

"Không còn kịp rồi Hách Duy" Liên Hân Duy khóc thê lương, "Tôi đã có thai."

"A Nhạc... A Nhạc..."

Trịnh Nhạc hồi thần, nở nụ cười áy náy nhìn về phía người vừa gọi tên mình, "Xin lỗi, vừa rồi anh hơi mất tập trung, em nói gì?"

"Gần đây có phải công việc bề bộn lắm không? Sắc mặt anh không được tốt." Đã gần một tuần chưa gặp nhau, vẻ hốc hác tiêu tụy của anh khiến Cố An Mạt đau lòng.

"Hai ngày nay có mấy ca giải phẫu, quả thực hơi mệt." Là bác sĩ gây mê phẫu thuật thần kinh hàng đầu, cường độ và áp lực công việc của Trịnh Nhạc cũng tương đối lớn.

"Khó có được ngày nghỉ ngơi, anh nên ở nhà ngủ một giấc thật sâu mới đúng." Hai năm Trịnh Nhạc ở nước ngoài, kỳ thực Cố An Mạt đã quen với những ngày không có anh bên cạnh, ít khi gặp gỡ cũng không cảm thấy khó chịu.

"An Mạt..." Trịnh Nhạc nắm lấy tay cô, cúi đầu trầm tư, lần thứ hai muốn nói lại thôi.

"Dạ?" Cô đã sớm nhận ra, vài lần gặp nhau gần đây anh đều như thế này, muốn nói gì đó lại không nói nên lời.

"... Mấy hôm nữa là mừng thọ ông nội anh, đợi xong xuôi, anh sẽ nói với em." Trước mắt có quá nhiều chuyện anh cần phải giải quyết, nếu bây giờ nói ra, chỉ e được cái này mất cái kia.

"Vâng, đúng rồi, đến lúc đó giúp em tặng ông nội một món quà." Kết giao với Trịnh Nhạc đã ba năm, tuy rằng cô chưa từng gặp gia đình anh, nhưng Cố An Mạt vẫn muốn làm chút gì đó cho người nhà của anh, dù chỉ là một món quà nhỏ.

Trịnh Nhạc cười cay đắng, giờ phút này sự quan tâm và hiểu chuyện của cô lại khiến anh cảm thấy bức bối.

Bạn đang đọc truyện *Cà Đồi Không Quên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Hôn ước

Tiệc mừng thọ ông nội Trịnh Nhạc – Trịnh Thuận Bình tổ chức đơn giản nhưng vẫn long trọng, long trọng ở chỗ tới tham gia yến tiệc đều là những nhân vật có tầm ảnh hưởng, trong đó, bao gồm cả ông nội và cha của Liên Hách Duy.

Trịnh Thuận Bình xuất thân cũng là quân nhân, thuộc cùng quân khu với Liên Tại Sơn, quân hàm thấp hơn Liên Tại Sơn một cấp bậc. Nhưng khác với Liên Tại Sơn, ông không ép buộc con cháu phải đi theo con đường giống như mình, mà để họ tự lựa chọn nghề nghiệp yêu thích. Cha Trịnh Nhạc thời trẻ làm kinh doanh, trở thành một doanh nhân thành công, năm năm trước ông rút về sau hậu trường, cùng vợ di cư sang nước ngoài, hưởng thụ cuộc sống.

Liên Hách Duy cầm lấy một ly rượu vang sủi, anh vốn không định tới, dù mối quan hệ giữa hai nhà Trịnh - Liên trong giới quân nhân cũng xem như tốt đẹp.

Anh nheo mắt, nhìn về phía Liên Hân Duy đang đứng cạnh Liên Tại Sơn dùng nụ cười sáng lạn nhiệt tình chào hỏi khách khứa, nếu không phải vì cô, anh tuyệt đối sẽ không đến đây.

Tối hôm đó, những lời kể của Liên Hân Duy đã khiến một người luôn bàng quan với mọi chuyện như anh phải kinh hãi, cô biết sự tồn tại của Cố An Mạt, lại vẫn để mình mang thai đứa con của Trịnh Nhạc, tuy cô nói muốn kết hôn, nhưng sao anh có thể không nhận ra cô vốn chẳng có nổi một điểm chắc chắn rằng Trịnh Nhạc sẽ cưới mình.

"Trước tiên, rất hoan nghênh các vị khách quý tới tham dự tiệc mừng thọ của lão già tôi đây." Đúng lúc này, Trịnh Thuận Bình đi đến giữa sảnh yến tiệc, cảm ơn khách khứa tới chúc mừng.

Ông mặt mũi hiền hậu, lại luôn nở nụ cười hòa nhã, hoàn toàn khác với Liên Tại Sơn lúc nào cũng nghiêm nghị, đợi tràng vỗ tay nhiệt liệt qua đi, ông nói tiếp: "Thật ra hôm nay, đặc biệt tổ chức yến tiệc này, tôi còn có chút chuyện riêng. Nào, Trịnh Nhạc, con lại đây."

Trịnh Nhạc đứng bên cạnh cha đột nhiên bị gọi tên nên có phần bất ngờ, trong lòng bỗng cảm thấy vô cùng lo lắng.

"Đây là Trịnh Nhạc cháu trai tôi, cũng đã trưởng thành, cho nên tôi hy vọng các vị khách quý giúp tôi làm chứng, hôm nay tôi tuyên bố cháu trai tôi Trịnh Nhạc cùng cháu gái Liên Hân Duy của Trung tướng sẽ kết hôn!"

Liên Tại Sơn, Liên Thắng, Liên Hách Duy, thậm chí bản thân Trịnh Nhạc đều ngỡ ngàng khi nghe tin tức này, mà một đương sự khác là Liên Hân Duy lại không có chút kinh ngạc, lúc Trịnh Thuận Bình vừa hô lên liền vui mừng đi đến bên cạnh Trịnh Nhạc, tự nhiên khoác tay anh, nhận lời chúc phúc từ mọi người.

"Đây là sắp xếp ôn hòa của em và ông nội tôi?" Đến khi chỉ còn lại hai người, Trịnh Nhạc mới lộ vẻ phiền chán, anh cười khẩy nhìn Liên Hân Duy, lúc trước sao anh có thể ngây thơ tin tưởng cô ta như vậy?

"Ông nội Trịnh nói là mọi chuyện cứ để ông sắp xếp, trước đó em cũng không biết." Nụ cười treo trên mặt suốt cả buổi tối đã biến mất, đối diện với người đàn ông mình yêu sâu sắc, Liên Hân Duy chỉ có thể trưng ra biểu cảm thờ ơ.

"... Chúng ta chẳng phải đã thống nhất, cho anh một ít thời gian xử lý sao?" Trịnh Nhạc buộc mình phải bình tĩnh, nếu hiện tại để tất cả rối tung lên, như vậy chỉ càng khó giải quyết hơn.

"Trịnh Nhạc, em không cho anh thời gian ư? Từ khi về nước đến giờ đã là hai tháng rồi." Liên Hân Duy cảm thấy anh thật nực cười, một mặt nói muốn giải quyết, một mặt vẫn cùng Cố An Mạt dây dưa không rõ.

"... Hân Duy, em biết anh có..."

"Em biết, em biết! Cố An Mạt đúng không? Ha... Nếu anh yêu cô ta đến thế, sao lúc trước còn lên giường với em?" Liên Hân Duy dứt khoát ngắt lời hẳn, theo cô, tất cả đều chỉ là mớ hỗn độn, chỉ vì anh quá tham lam mà thôi.

Trịnh Nhạc suy sụp ngồi xuống sô-pha, nhíu mày, đúng vậy, kẻ phản bội là anh, anh có tư cách gì trách móc Liên Hân Duy?

Nhìn anh khổ sở, Liên Hân Duy cũng không chịu nổi, cô bèn hạ giọng: "Ông nội Trịnh làm vậy... Bởi vì ông biết em mang thai, đứa bé này, nếu anh không muốn..."

"... Em... Mang thai?" Tối nay có quá nhiều chuyện bất ngờ xảy đến với anh, nhưng nghĩ lại những ngày ở Mỹ... Chuyện Liên Hân Duy mang thai dường như cũng trong dự liệu.

"A Nhạc," Liên Hân Duy mất phẩm lệ, cầm tay anh kéo qua đặt lên bụng mình, "Đã hơn hai tháng, coi như là vì đứa bé này, được không?"

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Không Quên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Biến cố

Đêm nay, Liên Hách Duy trằn trọc khó ngủ.

Vì sao lại là Cố An Mạt và Liên Hân Duy? Đều là hai người phụ nữ rất quan trọng trong cuộc đời anh, anh không muốn ai bị tổn thương, nhưng ắt sẽ có một người chịu thương tổn.

Anh với tay lấy di động đặt trên tủ đầu giường, ngay đầu danh bạ là ba chữ Cố An Mạt, anh nhìn đồng hồ, đã là ba giờ sáng, anh gửi cho cô một tin nhắn.

Cố An Mạt đọc tin nhắn của Liên Hách Duy vào sáng hôm sau, cô không bất ngờ khi anh nhắn tin giữa đêm, mà điều khiến cô ngạc nhiên là nội dung tin nhắn, anh muốn cô mời anh bữa sáng!

Cô không biết anh nói thật hay là do tối qua anh uống quá nhiều nên nhắn cho cô một cái tin rồi rạc, có điều... Anh từng giúp đỡ cô, dù anh chỉ nói đùa, cô vẫn nên trả lời tin nhắn chứ nhỉ?

Nghĩ vậy, cô soạn một tin nhắn gửi lại anh: "Ý cậu là sáng hôm nay ư? Thế... Gặp nhau ở đâu?"

Bên kia tức khắc hồi đáp: "Ừ, bây giờ. Hẹn ở gần nhà cậu đi, tôi qua đón cậu."

"Này... Cậu không ăn à?" Cố An Mạt nhìn một bàn đầy thức ăn, người đàn ông ngồi ngay ngắn phía đối diện dường như không có ý định động đũa, điều này khiến cô hơi ngại khi mình chỉ tập trung ăn uống, vì thế buông đũa trong tay xuống.

"Cậu ăn đi." Thấy cô dừng động tác, lúc này Liên Hách Duy mới cầm đũa lên, sau đó chuyển mấy món cô thích ăn đến trước mặt cô.

Cố An Mạt càng cảm thấy xấu hổ, liệu có phải cô mãi ăn quá không? Bằng không sao cậu ta có thể biết cô thích ăn mấy món này.

Thật ra không phải Cố An Mạt chuyên chú ăn, mà là Liên Hách Duy chuyên chú nhìn, đồ ăn trước mắt không quá mỹ vị, nhưng cô lại ăn rất ngon miệng, dường như chỉ cần một bát cháo hành, cũng đủ khiến cô thỏa mãn.

Anh nên mở lời thế nào với cô nàng dễ thỏa mãn này, về chuyện của Trịnh Nhạc với Liên Hách Duy?

Liên Hách Duy nhú chặt mày, đương lúc anh do dự có nên nói hay không, di động của Cố An Mạt vang lên.

Cô mỉm cười bất giác, anh nhận thấy nụ cười từ từ nhạt dần trên gương mặt cô. Anh mơ hồ đoán được người gọi tới là ai, nhưng anh không biết đã xảy ra chuyện gì.

Cố An Mạt ngắt máy, tâm sự nặng nề nhìn Liên Hách Duy: "A Nhạc biết chuyện cậu giúp tôi, anh ấy... Rất tức giận."

Anh cảm thấy Trịnh Nhạc rất nực cười, thân mình còn chưa lo xong, còn vì chuyện này nổi giận với cô? "Có cần tôi đi giải thích không?" Nếu không phải vì cô, anh tuyệt đối sẽ không nhúng tay vào những việc như thế này.

Cố An Mạt lắc đầu, khỏe mắt hơi rũ xuống: "Không cần, không cần, đã làm phiền cậu nhiều rồi."

Xem đi, lúc nào cô cũng cố giữ khoảng cách với anh, anh khó chịu cau mày, giọng điệu cũng trở nên lạnh nhạt hơn, "Cố An Mạt, nếu đã biết phiền toái thì đừng nhắc lại nữa." Dứt lời, anh đứng lên, cúi đầu nhìn cô nói, "Thanh toán." Sau đó chân dài bước nghênh ngang rời đi.

"À ờ..." Cố An Mạt thở dài, bữa sáng anh còn chưa ăn tí nào, như vậy không tốt cho dạ dày đâu.

Trịnh Nhạc tận dụng thời gian nghỉ giữa hai ca giải phẫu đến công ty của Cố An Mạt, cô vừa ăn cơm trưa, nhận được điện thoại của anh lập tức chạy xuống quán cà phê dưới tầng.

"... Sao anh vội tới đây vậy?" Cố An Mạt biết hôm nay anh có vài ca phẫu thuật, vốn định chờ sau khi anh tan làm sẽ gặp nói rõ mọi chuyện.

"An Mạt, chuyện lớn như vậy sao không nói anh biết?" Sắc mặt Trịnh Nhạc rất tệ, giọng điệu cũng không hòa nhã như ngày thường.

"... Em..." Cố An Mạt rũ mắt, thâm than trong lòng. Không phải cô không nghĩ đến việc tìm Trịnh Nhạc nhờ giúp đỡ, có điều lại bị lý tưởng tình yêu trong sáng của bản thân ngăn cản.

Tuy nói họ đã quen nhau ba năm, nhưng trong đó hai năm anh đều ở nước ngoài, cô đã tạo thành thói quen tự giải quyết chuyện của mình.

Tính cách Cố An Mạt chính là như vậy, phần lớn thời gian cô đều ngoan ngoãn nghe lời, kỳ thực trong tận xương tủy cô lại rất kiên định, luôn có cách giải quyết riêng của mình.

"Sao còn là Liên Hách Duy?" Gần đây chuyện giữa anh và Liên Hách Duy đã đủ làm anh đau đầu, giờ chuyện của Cố An Mạt cũng liên quan đến người nhà họ Liên.

"A Nhạc, chuyện trong nhà em, em sẽ tự xử lý. Hơn nữa, càng không phải người nào không nên giải quyết vấn đề." Cố An Mạt có lòng quật cường, ngoại trừ không kể chi tiết sự tình với anh, cô không cho rằng trong chuyện này mình làm sai.

"..." Trịnh Nhạc cau mày, "An Mạt, sao em vẫn cố chấp giống như hai năm trước vậy?"

Cố An Mạt trong lòng tức khắc nguội lạnh vài phần, anh thật sự không hiểu ý cô một chút nào sao? Nhưng cô vẫn kiên nhẫn muốn nói rõ với hắn: "A Nhạc, em hy vọng anh có thể..."

"Bỏ đi, anh không muốn cãi nhau, chúng ta đều cần bình tĩnh lại đôi chút." Trịnh Nhạc ngắt lời cô, nếu còn nói tiếp sẽ chỉ làm tình hình trở nên xấu hơn, mà trước mắt còn có rất nhiều chuyện chờ anh giải quyết.

Đáy mắt Cố An Mạt phút chốc ảm đạm, anh đã không muốn cùng cô nói tiếp, cô còn có thể làm gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Không Quên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Tình yêu mong manh

Tối qua tạm biệt Trịnh Nhạc không mấy vui vẻ, mặc dù không còn tâm trí cho công việc nhưng Cố An Mạt vẫn cố gắng lên tinh thần kiên trì đi làm, cả ngày nay mí mắt giật giật liên tục, cô tự an ủi bản thân là do ngủ không đủ giấc, không liên quan gì đến mê tín.

Vất vả chịu đựng đến giờ tan tầm, Cố An Mạt vừa day ấn đường vừa đi vào thang máy. Chưa kịp ấn nút thang máy, cô nhận được điện thoại của Vu Tu Linh, vừa bắt máy, đã nghe tiếng Vu Tu Linh hồn hết hết lên từ phía bên kia: "An Mạt, xảy ra chuyện lớn rồi!"

Cố An Mạt run rẩy, suýt nữa đánh rơi di động trong tay. Linh cảm của cô, cuối cùng vẫn chính xác sao?

Hai người không còn tâm trí chọn điểm hẹn gặp, Vu Tu Linh trực tiếp lái xe đến công ty đón cô, sau đó hàn huyên ngay tại bãi đỗ xe.

"An Mạt..." Vu Tu Linh muốn nói lại thôi, tính cô vốn không giấu được chuyện gì, dọc đường cô nghĩ phải mau chóng kể mọi chuyện mình biết cho Cố An Mạt, nhưng hiện tại, đầu óc đã tỉnh táo hơn, cô lại không biết phải mở lời như thế nào.

Cố An Mạt cầm tay Vu Tu Linh, ánh mắt tràn đầy tin tưởng: "Nói đi Tu Linh, tớ biết dù là tin tốt hay xấu, cậu cũng đều cùng tớ đối mặt."

Lời này khiến Vu Tu Linh càng thêm đau lòng, vành mắt phấp phỏng, cô thật sự căm thù gã đàn ông thói tha kia! Dám đối xử với chị em tốt của cô như vậy! "Trần Ngự... Anh ấy nói với tớ... Trịnh Nhạc đã đính hôn..." Trần Ngự là bạn trai cô, là bạn thân nhất của Trịnh Nhạc hồi đại học.

Vu Tu Linh còn chưa nói hết, Cố An Mạt cảm thấy đầu mình như bị khoan thủng một lỗ, những tiếng rầm rầm cứ quanh quẩn bên tai. Dù đã nghĩ tới tình huống tệ nhất, nhưng có thể nào, cô cũng không thể ngờ rằng sẽ là chuyện này!

"... Sao có thể chứ?" Hồi lâu, cô mới tìm lại được giọng nói của chính mình —— đáng chết, nghẹn ngào. Tội qua còn là bạn trai tức giận vì chuyện giữa cô và Liên Hách Duy, vậy mà hôm sau đã biến thành vị hôn phu của người khác?

"Tình hình cụ thể... Tớ cũng không rõ lắm, hình như là hôn sự do ông Trịnh an bài..." Vu Tu Linh ôm chặt lấy Cố An Mạt, hết sức đau lòng an ủi: "An Mạt, có lẽ sự tình không như chúng ta nghĩ đâu... Có lẽ Trịnh Nhạc cũng vì bất đắc dĩ..."

Cố An Mạt nhắm mắt lại, nước mắt như những viên trân châu từng hạt từng hạt rơi xuống. Cái lỗ khổng lồ trong não đã vỡ rạn đến tim, tim cô đau quá, rất rất đau.

Tại nhà hàng quen thuộc, ngồi ở vị trí quen thuộc, giờ phút này Cố An Mạt không còn mang tâm trạng vui vẻ ngóng trông Trịnh Nhạc như trong quá khứ, cô chỉ cảm thấy chờ đợi thêm một giây cũng là cả sự dày vò.

Nửa tiếng sau, người mà cô chờ cuối cùng đã xuất hiện, anh ngồi xuống đối diện cô với vẻ mặt mờ rệu, anh còn để ý chuyện hôm qua, vậy nên anh không lên tiếng trước.

Cố An Mạt nhướn môi, định cười khẩy, lại phát hiện ra cô thậm chí còn chẳng đủ sức nhếch môi, "Trịnh Nhạc," từ khi họ quen biết tới nay, cô chưa bao giờ gọi đầy đủ tên họ anh, "Anh không có gì muốn nói với em ư?"

"... An Mạt, câu này hẳn là anh hỏi em mới đúng." Một tiếng "Trịnh Nhạc" của cô khiến tim anh đập mạnh, ngay cả khi ngữ điệu rất nhẹ nhàng, anh vẫn nhận ra được có chút gì đó khác thường.

Anh hơi chột dạ, nhưng lúc này anh cũng chỉ có thể cố giả bộ điềm tĩnh.

"Đến nước này, anh vẫn còn muốn tính toán với em trước đúng không?" Cố An Mạt hai mắt đầm lệ, bị thương nhìn người đàn ông cô đã yêu ba năm, xa lạ, vô cùng xa lạ.

"... Anh chỉ không hy vọng em giấu diếm anh bất cứ chuyện gì." Trịnh Nhạc lắc đầu thờ dài, anh không thể ngờ, tổ chức tư vấn du học Liên Hân Duy giới thiệu cho anh, lại chính là công ty của Liên Hách Duy.

"Giấu diếm?" Cố An Mạt bật cười thành tiếng, "Vậy anh nên hỏi chính anh, đã che giấu em điều gì? Hay đợi đến ngày anh chuẩn bị kết hôn mới định nói với em?" Cô dùng sức nắm chặt hai tay dưới bàn, mới không khiến giọng nói quá mức run rẩy.

"... Em... Sao em..." Điều này làm Trịnh Nhạc trở tay không kịp, cô đã biết rồi?

"A Nhạc, nói cho em biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Cô lùi một bước, giọng điệu mềm mỏng hơn, cô tình nguyện nghe anh giải thích, cô hy vọng anh sẽ nói với mình, tất cả mọi chuyện đều không như cô nghĩ.

Chỉ có điều đáng về rầu rĩ trầm mặc của Trịnh Nhạc đã dập tắt tia hy vọng cuối cùng trong lòng cô.

"Xin lỗi, An Mạt... Anh... Anh đã định nói với em, nhưng..." Nếu không phải Liên Hân Duy mang thai, có lẽ anh cũng không cách nào đưa ra lựa chọn. Anh vô cùng khó chịu, ngoài câu xin lỗi với người ngồi trước mặt, anh thật sự không thể cho cô một lời hứa hẹn.

Vậy nên, anh thừa nhận? Thừa nhận anh yêu người phụ nữ khác? Thừa nhận anh... Không cần cô nữa? Cố An Mạt không ý thức được rằng mình đã nắm tay đến bật máu, ngoại trừ đau lòng, cô không còn cảm thấy bất cứ loại đau đớn nào khác nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Không Quên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Có kết thúc mới có khởi đầu

Sau ba năm công tác, đây là lần đầu tiên Cố An Mạt xin nghỉ phép.

Hôm qua cô khóc nguyên cả tối, trước mặt Trịnh Nhạc cô kìm nén không rơi nước mắt, sau khi về nhà cô bắt đầu khóc, khóc mãi, khóc đến khản cổ, khóc cạn nước mắt. Cô không ngừng tự nhủ, thất tình chẳng có gì to tát, nhưng vẫn không thể ngăn trái tim mình đau đớn, uống nước đau, ăn cơm đau, mở mắt hay nhắm mắt đều đau.

Ngày đầu tiên, nhìn có vẻ bình tĩnh vượt qua, cô gần như không uống nước, không ăn cơm, không ngủ, cứ ôm gối nằm trên giường, mở to đôi mắt trống rỗng chờ đợi.

Ngày hôm sau, cảm xúc của cô bắt đầu lặp lại, bất chợt gào khóc, nhìn những đồ vật liên quan đến Trịnh Nhạc đều khiến cô khóc lóc một hồi, thậm chí đã có lúc cô muốn gọi điện cho anh, nói rằng cô rất nhớ anh. Nhưng chỉ giới hạn trong suy nghĩ, cứ nghĩ bên cạnh anh giờ này đã có người con gái khác, cô lại không thể không hạn anh.

Ngày thứ ba, cô bị Vu Tu Linh kéo từ giường đến phòng tắm, đây là lần đầu tiên sau ba ngày qua cô trông thấy bộ dạng của mình, người không ra người, quỷ không ra quỷ, cô ngây ngốc bật cười, Vu Tu Linh lại ôm cô khóc lớn. Nhìn bạn thân đau lòng, cô bỗng giật mình, vì một người đàn ông cô yêu, cô đã bỏ qua biết bao người yêu thương cô? Sau đó, cô tự nhủ với bản thân, Cố An Mạt, mày phải sống lại.

Ngày thứ tư, cô bắt đầu ăn cơm, cố gắng khiến mình trở nên bình thường, bề ngoài thoạt nhìn cô vẫn giống như bốn hôm trước, nhưng miệng vết thương thối rửa nơi đáy lòng, không có lúc nào ngừng đau đớn.

Ngày thứ năm, cô kết thúc đợt nghỉ, đi làm lại.

Công việc vẫn bận rộn vụn vặt như cũ, lại có thể giúp Cố An Mạt quên đi rất nhiều chuyện, làm việc không còn phân tâm. Vậy nên cô luôn khiến mình bận bịu đến tan tầm, nếu không phải nhận được điện thoại của Liên Hách Duy, phỏng chừng cô vẫn sẽ tiếp tục tăng ca.

Liên Hách Duy nhìn bé con đi về phía anh, mới chỉ vài ngày không gặp, cô đã trở nên tiêu tụy như vậy! Sắc mặt tái nhợt, môi nếu không phải tô son có lẽ cũng trắng bợt, người gầy đi rất nhiều, hai má hóp lại.

Anh nắm chặt tay thành quyền, anh hẳn nên đến sớm một chút, nhưng anh cũng biết tính cô, khi đó chắc chắn cô sẽ không gặp anh.

Chung quy, họ chẳng có quan hệ gì.

"Ừm... Tôi hơi mệt, muốn về nhà..." Cố An Mạt đi đến trước xe anh, cúi đầu, ngửi mùi nhẹ tênh.

Đau lòng, đây là lần đầu tiên Liên Hách Duy cảm nhận được nỗi đau sâu sắc như vậy. Anh tận lực khắc chế ý niệm muốn ôm chặt cô vào lòng, cố tỏ ra thoải mái nói: "Một thì cũng phải ăn chút gì chứ?" Sau đó không để ý cô phản đối, tiến lên từng bước nắm lấy bả vai cô, nhét cô vào trong xe.

Anh đưa cô đến một nhà hàng được cải tiến từ biệt thự hoa viên, dù tâm trạng Cố An Mạt đang vô cùng ảm đạm nhưng vẫn bị cảnh đẹp trước mắt hấp dẫn, hoa viên đều là hoa tươi quý hiếm, còn có mấy cây ăn quả chưa kết trái. Bên trong biệt thự được bài trí theo phong cách thanh nhã, đồ nội thất và vật dụng ăn uống thuần kiểu châu Âu góp thêm phần tươi mới sang trọng.

Sau đó cô ngay lập tức phát hiện, ba tầng biệt thự nhà hàng lúc này chỉ có hai người họ là khách.

Liên Hách Duy lịch thiệp kéo ghế ra cho cô ngồi, đợi sau khi anh gọi phục vụ bưng đồ ăn lên mới giải thích: "Đây là nhà hàng của bạn mẹ tôi."

Cố An Mạt hiểu ý gật gù đầu, những nhà hàng như vậy luôn phải đặt bàn trước, chẳng trách thực khách không nhiều.

Rất nhanh, đồ ăn phong phú được bày lên bàn, mặc dù nhiều món, nhưng đều được chế biến thanh đạm. Liên Hách Duy múc một bát canh cá đưa cho cô: "Uống chút canh trước."

Cô nhận lấy bát canh, mấy ngày nay cô thực sự không có tâm trạng ăn uống, có thể uống chút cháo loãng đã là tốt lắm rồi. Có điều canh cá trước mắt, nước canh thuần trắng, hơn nữa không hề có mùi mỡ tanh... Cô thử nếm một ngụm nhỏ, thật thơm ngon! Khiến cô không nhịn được uống thêm vài ngụm nữa.

Người đàn ông ngồi phía đối diện cuối cùng cũng cong khóe miệng, đôi đồng tử đen bắt đầu lóe sáng, không cần nghĩ cũng biết mấy ngày nay chắc chắn cô không ăn uống đầy đủ, nên khi thấy cô uống hết bát canh anh vì cô chuẩn bị, trong lòng có sự thỏa mãn khó nói thành lời.

Nước canh nóng qua thực quản chảy xuống dạ dày, Cố An Mạt cảm thấy trong lòng cũng trở nên ấm áp, anh... thật sự rất chu đáo. Canh gà quá nhiều mỡ, canh xương lại quá nhạt nhẽo, còn canh cá trong veo rất hợp khẩu vị cô lúc này.

Vì sao cô vừa nhận điện thoại của anh đã đến ngay chỗ hẹn? Rõ ràng cô chỉ muốn về nhà ngủ một giấc không cần nghĩ chuyện gì khác... Có lẽ là vì câu nói của anh "Tôi không muốn ăn cơm một mình", một mình... Cô cũng không muốn một mình.

Cố An Mạt nhìn về phía người đàn ông cũng đang nhìn mình, nở nụ cười đầu tiên suốt mấy ngày qua, chân thật, tuyệt đẹp: "Cảm ơn cậu, Liên Hách Duy."

Nụ cười khiến Liên Hách Duy cảm thấy choáng váng, tim đập mạnh, hít thở khó khăn.

Anh biết, nụ cười này, đáng giá để anh dốc hết tâm sức.

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Không Quên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Từ thất vọng đến tuyệt vọng

Cuộc sống của Cố An Mạt bắt đầu trở lại bình thường.

Tuy không thể tránh khỏi nhớ đến người đàn ông kia, nhưng số lần đã giảm dần, ít nhất là cô ép buộc mình làm thế.

Thế trạng của cô cũng dần dần tốt lên, sắc mặt hồng hào, tăng thêm vài cân, đây đều là công lao của Liên Hách Duy. Hiện giờ họ đã hoàn toàn trở thành bạn ăn cơm, hầu như một ngày ba bữa luôn cùng nhau ăn, cô không biết anh tìm ở đâu được nhiều nhà hàng theo quốc gia như vậy, hương vị, phong cách bài trí, tóm lại chính là anh có cách giúp cô thấy ngon miệng.

Tối nay, anh thậm chí còn khoe khoang nói sẽ dẫn cô tới một nhà hàng độc nhất vô nhị ăn những món ngon nhất.

Nghĩ đến đây, chính Cố An Mạt cũng không phát hiện mình đang mỉm cười, cô nghĩ bữa tối nay nhất định phải giành tính tiền, lãi của món nợ lúc trước cô còn chưa trả hết.

Nhưng trước khi tan tâm, cô lại nhận được một cuộc điện thoại.

Cố An Mạt không ngừng vận xoắn tay dưới bàn, có thể thấy cô đang khó xử.

"Chào cháu, đừng lo lắng, tôi biết hôm nay gọi cháu đến đây là rất đường đột." Trịnh Thuận Bình ngữ điệu hòa nhã, còn rót cho cô đầy một tách đại hồng bào(*) thượng hạng.

() Đại Hồng Bào: là 1 loại trà ô long bị oxy hóa nặng. Đây là loại trà đắt nhất thế giới, thường chỉ dành cho những vị khách quý ở Trung Quốc.*

"... Không, không sao ạ..." Cô vội vàng nhận lấy tách trà ông đưa, khẽ nhấp một ngụm.

"Quả thực lúc trước tôi rất muốn được gặp cháu một lần, chỉ là không nghĩ mọi chuyện lại đến nước này... Haizz, đều tại thằng cháu tôi tệ của tôi! Tôi cũng thật lòng xin lỗi cháu!" Trịnh Thuận Bình từng nghe Trịnh Nhạc kể đôi điều về Cố An Mạt, tuy hôm nay mới là lần đầu gặp mặt, nhưng ông vẫn vô cùng hài lòng về cô gái dịu dàng hiền chuyện này.

"Ngài Trịnh, ngài đừng nói vậy, chuyện tình cảm... Vốn không thể nói rõ ràng." Nhắc đến anh, lòng vẫn đau. Muốn trách cũng chỉ đành trách cô và Trịnh Nhạc không có duyên phận.

"Cố tiểu thư... Tôi gọi cháu là An Mạt đi, thằng oắt Trịnh Nhạc đó thực sự đã làm ra chuyện khó chấp nhận, nhưng dù sao cô gái kia đã mang thai con của nó... Đây cũng là tôi bất đắc dĩ thay nó quyết định." Trịnh Thuận Bình hẹn gặp Cố An Mạt là có mục đích, cảm xúc của Trịnh Nhạc gần đây cực kỳ không ổn định, chẳng hề quan tâm tới hôn sự của mình cùng Liên Hách Duy, thậm chí cũng không lời hỏi han tới cái thai trong bụng con bé.

Xem ra, chỉ có cách chặt đứt niệm tưởng của nó, nó mới có thể ngoan ngoãn kết hôn.

Nếu chuyện chia tay lúc trước khiến Cố An Mạt đau lòng, thì hiện giờ tin tức này đã hoàn toàn đánh gục cô. Cô khẽ mỉm cười, "Ngài Trịnh, ngài yên tâm đi, cháu và Trịnh Nhạc tuyệt đối không còn khả năng. Cho dù... không có đứa bé kia." Thông minh như cô, sao có thể không hiểu dụng ý trong lời nói của Trịnh Thuận Bình.

Một đoạn tình cảm càng thanh thuần sạch sẽ, càng khó để tha thứ khi bị nhiễm tạp chất; quả cầu thủy tinh một khi nứt vỡ, dù có thể gắn lại, cũng không thể phát ra ánh sáng như ban đầu.

Ông cháu nhà họ Trịnh quả là tâm linh tương thông, Cố An Mạt vừa bước ra khỏi quán trà, Trịnh Nhạc liền gọi điện tới.

Cô đã xóa số của anh từ lâu, nhưng vẫn không đủ can đảm cho vào danh sách chặn. Cô nhìn dãy số mà mình đã thuộc lòng, cô có thể nói rằng cô cảm thấy như đã qua mấy kiếp người?

Cô bắt máy, nói khách sáo: "Xin chào."

Lời chào hỏi của cô khiến Trịnh Nhạc vô cùng khó chịu, họ đã xa lạ đến vậy sao? "An Mạt, anh đây..." Giọng nói của anh có phần nghẹn ngào, đến tận hôm nay anh mới đủ dũng khí gọi điện cho cô.

"Ừ." Cô An Mạt lên tiếng, sau đó im lặng, bởi cô thật sự không biết nên nói gì, hai người lúc này, đã chẳng còn gì để nói.

"An Mạt, anh rất nhớ em..." Trịnh Nhạc hạ thấp giọng, ngữ khí như van xin.

Trái tim cô run rẩy, gần như muốn rơi nước mắt, cô hít mạnh vài hơi, "Trịnh Nhạc, sau này đừng gọi điện cho tôi nữa. Cuối cùng, chúc mừng anh sắp làm bố."

Bên tai truyền đến tiếng tút tút, đây là lần đầu tiên An Mạt ngắt điện thoại của anh, anh biết, lần này cũng là lần cuối cùng.

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Không Quên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Để anh đến bảo vệ cô

"Lưu lại những hồ sơ này." Chiêm Thanh Thanh đưa một chồng hồ sơ của khách hàng cần tư vấn du học cho trợ lý bộ phận cố vấn, "Đây đều là những khách hàng quan trọng, nhớ chú ý vào." Cô cẩn thận dặn dò đôi câu.

"Em biết rồi chị Thanh, à, khách hàng lần trước Liên tiểu thư giới thiệu đến đã hủy vụ du học, bên mình có cần liên lạc lại với họ không ạ?" Đối với khách VIP chị gái ông chủ giới thiệu, hiển nhiên trợ lý đặc biệt quan tâm.

Nào bộ Chiêm Thanh Thanh nhanh chóng vận hành, cũng nhớ mang máng vị khách đó: "Nếu trước mắt đối tác không có ý định xuất ngoại thì cứ lưu lại đi."

Liên Hách Duy đang chuẩn bị rời công ty, anh không chủ đích nghe cuộc đối thoại của hai người, nhưng lại nghe rất rõ ba chữ "Liên tiểu thư". Anh quay người hỏi: "Hân Duy giới thiệu khách hàng qua đây sao?"

Trợ lý nhìn thấy ông chủ lập tức đứng lên, "Vâng, có điều trước đó khách hàng này đã hủy kế hoạch du học rồi ạ."

Liên Hách Duy nghiêng đầu nhìn về phía Chiêm Thanh Thanh.

Cô biết anh đang đợi mình giải thích, cô nhún vai, "Đúng vậy, Hân Duy tiểu thư từng đề cập với tôi chuyện này, tôi chuyển thẳng khách hàng cô ấy giới thiệu đến bộ phận cố vấn." Kể lại sự việc cô cũng không nhớ rõ lắm, giới thiệu một khách hàng vốn không phải chuyện gì to tát.

Liên Hách Duy nheo mắt, lại hỏi: "Khách hàng đó họ gì?"

Trợ lý không cần nghĩ vội đáp: "Họ Cố, Cố phu nhân."

Liên Hách Duy dường như đột nhiên hiểu ra điều gì, Hân Duy, vì Trịnh Nhạc chị cũng thật là...

Cố An Mạt mang giày cao gót chạy tới, lúc trước cô xin nghỉ phép vài ngày, công việc dồn thành đống, hôm nay cô đã tăng ca hơn một tiếng, nếu không phải hẹn Liên Hách Duy, ít nhất cô phải ở lại thêm một tiếng nữa.

Vừa ra cổng công ty, cô lập tức trông thấy xe của anh, cô đã rất quen thuộc với chiếc xe này, thậm chí không cần nhìn biển số cũng biết đó là xe anh.

"Có phải cậu đợi lâu rồi không? Tôi đã bảo hôm nay phải tăng ca, cậu đâu cần tới sớm vậy." Anh còn đứng ngoài xe đợi cô.

"Cũng không quá lâu." Liên Hách Duy giúp cô mở cửa xe, chờ đợi cô là lẽ hiển nhiên, nếu từ nay về sau mỗi ngày đều có thể đợi cô như vậy, dù có chờ lâu cỡ nào anh cũng vui vẻ chịu đựng.

"Hôm đó... Thật sự xin lỗi, đã hẹn cùng nhau ăn cơm, vậy mà tôi lại lỡ hẹn..." Cố An Mạt nhắc đến ngày Trịnh Thuận Bình đột nhiên đến gặp cô.

"Không có gì. Có điều thế cũng tốt, bằng không cậu cũng sẽ không chủ động tìm tôi." Liên Hách Duy cười thoải mái, không để bụng chuyện hôm đó, thật ra cô chủ động gọi điện hẹn anh ăn cơm đã khiến anh mừng như điên một hồi.

Cố An Mạt hơi xấu hổ, "Ừm, vậy, cậu định dẫn tôi đi ăn gì?" Nói sang chuyện khác, nói sang chuyện khác, không thì như thế nào cũng đều thấy bầu không khí hiện tại có phần mờ ám.

"Cứ theo tôi là được." Anh cố ý giữ bí mật, sau đó khởi động xe.

Đi vào phòng chiếu không một bóng người, Cổ An Mạt mới xác định anh thật sự dẫn cô đến xem phim, "Không phải đi ăn cơm ư?"

"Có một bộ phim nhựa tôi đã muốn xem từ lâu, coi như cậu xem cùng tôi chút đi." Liên Hách Duy dẫn cô ngồi xuống hai ghế ở giữa hàng cuối cùng của phòng chiếu.

Màn hình lập tức xuất hiện hình ảnh, là một bộ phim tình cảm cũ. Một đôi tình nhân trải qua muôn vàn đau khổ cuối cùng vẫn hạnh phúc bên nhau, đơn giản là một câu chuyện cổ tích tình yêu.

Nhưng Cổ An Mạt lại xem rất chuyên chú, thậm chí theo cao trào phim mà rơi lệ, sau đó người bên cạnh đưa cô một chiếc khăn tay.

Cô cúi đầu nghẹn ngào nhận lấy chiếc khăn viền xám sạch sẽ, nghe thấy giọng nói trầm ổn của anh: "Khóc đi."

Nước mắt cô cứ thế vỡ òa, cô lấy khăn che miệng, mặc sức khóc...

Cô tưởng rằng mình không thể khóc nữa, dù cô biết Trịnh Nhạc sắp trở thành chồng của người khác, sắp làm cha, cô cũng tự nhắc mình tuyệt đối không được khóc vì anh.

Còn cô, chưa từng khóc trước mặt ai như vậy, kể cả Trịnh Nhạc, cũng chưa bao giờ cô khóc như thế này. Liên Hách Duy... Người này còn không tính là thân quen, lại khiến cô có thể an tâm, khóc lóc bừa bãi trước mặt anh.

Khuôn mặt tuấn tú của Liên Hách Duy đầy lạnh lùng, mím môi, anh vươn cánh tay dài, nhẹ nhàng ôm chặt vai Cổ An Mạt.

Không gian tối đen làm cô gái đang khóc đến thương tâm không thể nhìn thấy vẻ mặt của người đàn ông bên cạnh mình —— đau lòng và tức giận. Anh đau lòng khi thấy cô khổ sở, càng tức giận tên khốn kia khiến cô trở nên như vậy.

Anh đưa cô tới đây, chính là muốn để cô khóc thật thỏa thuê, anh hiểu rất rõ tính cô, chôn giấu nỗi đau trong lòng sẽ chỉ càng làm vết thương thêm lở loét. Cũng không nghĩ rằng, tận mắt nhìn thấy nước mắt cô lại khiến anh đau lòng đến thế.

Liên Hách Duy nắm chặt tay, anh sẽ không để cô phải khóc như vậy nữa, anh muốn bảo vệ cô dưới đôi cánh của mình, để cô tránh xa tất cả mọi khổ đau trên thế gian này.

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Không Quên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Ít nhất còn có anh

Gần đây hai nhà họ Liên và nhà họ Trịnh đều vội vàng chuẩn bị cho hôn lễ của con cháu, cố gắng thực hiện xong trong vòng một tháng. Trước hết là quan tâm đến bụng Liên Hân Duy, thứ hai là sợ đêm dài lắm mộng.

Sau khi kết thúc hoàn toàn với Cổ An Mạt, Trịnh Nhạc cũng không chống cự hôn lễ như lúc trước, thậm chí còn cùng Liên Hân Duy đi khám thai. Dù sao mọi chuyện do chính một tay anh tạo thành, đến nước này anh cũng chỉ có thể chịu trách nhiệm, không thể lại phụ lòng thêm một người con gái khác.

Cổ An Mạt đặt toàn bộ tâm trí vào công việc, những nỗ lực của cô được cấp trên ghi nhận, rốt cục đã cho cô một cơ hội điều chế nước hoa.

Cô làm việc ngày đêm, thử nghiệm vô số mùi hương, sau cùng cô chọn một mùi hương mà cô cảm thấy phù hợp nhất với yêu cầu của khách hàng. Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô cuối cùng cũng nở một nụ cười tự tin, mất đi một vài thứ, nhưng may mắn là cô không mất đi chính mình.

"Ting ting..." Di động trong túi áo reo lên, Cổ An Mạt dùng một tay lấy điện thoại ra, mở hòm thư, đập vào mắt là sắc hí đồ thăm, còn có hôn khúc ấm áp vang lên.

Cô chỉ cảm thấy nhịp tim và hô hấp của mình như ngừng lại, đây là một thiệp cưới điện tử, chứ rề... Là Trịnh Nhạc, còn cô đâu... Cô không muốn nhìn! Không dám nhìn! Cô hoảng hốt muốn tắt thư ngay lập tức, nhưng không nghĩ rằng tay run rẩy cầm điện thoại không chắc, rơi xuống bàn thí nghiệm.

Cô nhặt di động lên, tay lại một lần nữa không cầm chặt, điện thoại rơi xuống mặt bàn để vô số ống nghiệm... Sau đó, cô chỉ có thể ngây ngốc nhìn những ống nghiệm chứa nước hoa mình đã nghiên cứu mấy ngày đêm toàn bộ rơi xuống đất, vỡ thành từng mảnh nhỏ.

Thời điểm Cổ An Mạt rời khỏi công ty, thành phố bắt đầu hứng cơn mưa thu đầu tiên. Trận mưa thu này khiến nhiệt độ hạ thấp, cô không khỏi rung mình một cái, rồi bước vào màn mưa.

Cô đứng dưới mưa, những giọt mưa lạnh tí tách rơi xuống cũng không thể giảm bớt nỗi đau trong lòng cô. Mất đi mối tình đầu cô từng nghĩ sẽ vĩnh hằng, lại sắp mất đi công việc cô yêu thích nhất...

Cô còn có gì? Còn có gì đây?

Sau đó, cô bị người từ sau ôm chặt lấy, cô nghe thấy âm thanh quen thuộc, có điều lần này lại hàm chứa giận dữ: "Cố An Mạt, cậu điên rồi phải không?"

Liên Hách Duy cởi áo vest khoác lên người cô, ôm lấy cô nhanh chóng đi về phía xe anh.

"Nếu tôi không đến có phải cậu định đứng như vậy tới khi mưa tạnh? Cố An Mạt, cậu đã bao nhiêu tuổi rồi? Ngay cả tự chăm sóc bản thân cũng không làm được?" Anh mở máy sưởi trong xe lên mức cao nhất, lấy tất cả khăn giấy trên xe và chiếc khăn tay duy nhất của mình cho Cố An Mạt.

Cô giữ im lặng, trong ấn tượng của cô đây là lần đầu tiên anh tức giận như vậy. Còn cô, cũng rất tủi thân mà.

Liên Hách Duy lái xe rất nhanh, đến dưới nhà cô, anh lại ôm cô xuống xe.

"Mở cửa!" Để cô xuống trước cửa nhà, anh bực mình ra lệnh.

Cố An Mạt yên lặng lấy chìa khóa mở cửa, cửa vừa mở, anh lập tức lôi cô vào trong, "Đi, đi tắm nước nóng."

Lúc này cô mới ngẩng đầu nhìn người đàn ông trước mắt, mái tóc gọn gàng vì mưa to nên hơi rối, áo somi trắng hoàn toàn ướt đẫm, thậm chí trở thành trong suốt, trên mặt anh cũng đầy nước mưa... Và lo lắng.

Cô vươn tay, muốn lau đi nước mưa trên mặt anh.

Liên Hách Duy bắt lấy cổ tay cô: "Cố An Mạt!" Anh gầm nhẹ, đối với anh mà nói, việc khăn cấp trước mắt là mau chóng sưởi ấm cho cô.

"Sao cậu lại tốt với tôi như vậy?" Cô vừa cười, vừa khóc nức nở, "Cậu có biết tôi kém cỏi thế nào không?" Không đợi anh trả lời, cô lại tự nói tiếp: "Mọi tình đầu ba năm không cần tôi nữa, anh ấy có người phụ nữ khác, còn sắp được làm cha... Hơn hai tháng, tôi tưởng rằng mình đã dần quên anh ấy, nhưng anh ấy... Lại gửi thiệp cưới cho tôi... Đó là mùi hương tôi đã thử nghiệm biết bao lần mới thành công... Không còn... Không còn gì cả... Liên Hách Duy, tôi không còn gì hết..." Nước mắt nhăn nhục cuối cùng cũng trào ra, so với lần trước cô khóc còn thương tâm hơn ngàn vạn lần.

Liên Hách Duy cảm thấy trái tim mình như bị ngũ mã phanh thây, đau đến mức anh không thể hô hấp, chẳng phải anh đã lập lời thề ư? Tuyệt đối sẽ không để cô khóc như vậy...

Kéo mạnh cô vào trong lòng, anh dùng hết sức siết lấy cô, "Còn có anh, An Mạt, còn có anh..."

Cố An Mạt lắc đầu trong ngực anh, "Trái tim của tôi... Không... Vị trí kia... Không..." Người vốn ở nơi này đã đi rồi, cô phải làm sao mới có thể lấp lại khoảng trống trong tim mình?

Liên Hách Duy đè lại đầu cô đang ra sức lắc, bình tĩnh mà thâm tình nói với cô: "An Mạt, đó là vị trí của anh, hãy để anh lấp đầy vị trí này."

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Không Quên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Để anh chủ động

Cố An Mạt hơi kéo dài khoảng cách, cô sững sờ nhìn anh, anh nói... Cô không nghe nhầm chứ?

Người đàn ông trước mặt mỉm cười dịu dàng thâm tình, nhận thấy trong đôi mắt anh đều là hình bóng cô... Sau đó, chợt thấy trên môi ẩm áp.

Cô tròn mắt ngơ ngác nhìn người đàn ông đang hôn mình, Liên Hách Duy cười đến khuynh thành, dán sát môi cô khẽ nói: "Ngoan, nhắm mắt lại."

Cố An Mạt cứ như vậy nghe lời anh nhắm mắt lại... Anh hài lòng nhướn môi, dịu dàng cẩn thận mút cái miệng nhỏ nhắn đáng yêu, môi trên môi dưới của cô đều bị anh mút qua mút lại, hương vị ngọt ngào tuyệt vời này khiến Liên Hách Duy không nỡ buông cô ra.

Dần dần, chỉ hôn môi anh vẫn không thỏa mãn, cô cảm giác nụ hôn của anh bắt đầu dữ dội hơn, đầu lưỡi anh ngang ngược đẩy hai hàm răng cô, nhanh chóng chen vào trong khoang miệng, càn quét khắp mọi nơi. Tiếp đó, anh cuốn lấy lưỡi cô, điên cuồng dây dưa vắn vít.

Cố An Mạt không hiểu vì sao mình không chống cự nụ hôn của anh... Cô chỉ cảm thấy đầu óc quay cuồng hỗn loạn, không thể suy nghĩ. Đột nhiên, cô chìm vào bóng tối.

Liên Hách Duy kịp thời ôm lấy cơ thể đang ngã xuống của cô vào trong ngực, nóng lòng đưa tay sờ trán cô, không phát sốt. Nhưng anh vẫn rất lo lắng, lập tức gọi điện cho bác sĩ riêng của gia đình, mời ông tới khám.

"Tôi đã kiểm tra sơ lược cho Cố tiểu thư, ngoại trừ có chút suy nhược thì không còn bệnh gì khác." Bác sĩ thả ống nghe xuống, nhịp tim và mạch đập đều

bình thường.

"Vậy sao cô ấy vẫn kêu đau?" Từ lúc cô rơi vào hôn mê, miệng không ngừng kêu đau.

"Trên người không trầy xước, nội tạng dựa theo kinh nghiệm của tôi thấy cũng không có vấn đề gì, tôi nghĩ... Đây là tổn thương tâm lý, không phải đau thể xác mà là tinh thần, tâm lý."

Liên Hách Duy cúi đầu nhìn cô, bắt lực cùng đau lòng: "Vậy, có cách nào không?"

"Tôi tiêm cho cô ấy 5mg moóc-phin, không có ảnh hưởng quá lớn, có thể giúp cô ấy đêm nay ngủ yên giấc. Nếu mai vẫn thấy không thoải mái, anh nên đưa cô ấy đến bệnh viện."

"Được." Anh ngồi xuống bên giường, cầm lấy tay cô đang đặt trong chăn, cẩn thận vén ống tay áo lên, để bác sĩ tiêm thuốc cho cô.

Có lẽ cảm giác được kim tiêm đâm vào da đau, Cố An Mạt mở mắt ra, đôi mắt to trong veo, im lặng không nói, chỉ là cứ thế nhìn chằm chằm Liên Hách Duy.

Sau đó cô giẫy dựa ngồi dậy, dụi đầu vào trong ngực anh.

Liên Hách Duy thờ dãi, dùng ánh mắt ra hiệu bác sĩ có thể rời đi, đợi bác sĩ đóng cửa ra về, anh đưa tay vỗ vỗ lưng cô, "An Mạt, sẽ không đau nữa, ngủ một giấc là tốt rồi."

Dễ dàng ám áp khiến hốc mắt Cố An Mạt phấp hồng, cô ngẩng đầu, nhìn gương mặt không tính là thân quen nhưng lại có cảm giác an toàn không thể lý giải, cô không biết bản thân lấy đâu ra dũng khí, đặt một nụ hôn lên đôi môi đẹp của anh.

Người đàn ông được hôn ngẩn ngơ, nhưng rất nhanh đổi khách thành chủ, một tay đặt sau gáy cô, mãnh liệt hôn trả.

"Ừm..." Nụ hôn của cô chỉ là khe khẽ chạm môi, còn của anh lại điên cuồng hơn nhiều, mút mát môi cô, gặm cắn hai cánh môi, thậm chí dùng cả lưỡi hôn.

Cố An Mạt bắt đầu cảm thấy hơi choáng, cả người nhẹ bẫng, đây là lần đầu tiên cô được nếm thử nụ hôn mạnh mẽ như thế, khi còn hẹn hò với Trịnh Nhạc, cô thường chống cự hôn lưỡi.

Ngón tay dài của người đàn ông bắt đầu nhẹ nhàng vuốt ve đường cong tuyệt đẹp của cô, đầu ngón tay có thể cảm giác được những run rẩy rất nhỏ và da thịt cô đang dần nóng lên. Quần áo không biết từ khi nào đã bị cởi ra từng chút một, nhiệt độ cơ thể đủ để khiến cô không cảm thấy lạnh.

Liên Hách Duy vẫn giữ nụ hôn nồng nhiệt, đến khi cùng cô ngã xuống giường, trên người cô chỉ còn lại duy nhất bộ nội y ren trắng.

Anh nheo mắt, dục vọng nơi đáy mắt hoàn toàn không thể che giấu. Lần đầu tiên trong đời, anh có dục vọng mãnh liệt với một người phụ nữ như vậy, muốn cô, chiếm lấy cô, khiến cô không có cách nào rời khỏi anh.

Có quá nhanh không? Anh chỉ do dự trong chớp mắt, sau đó đưa tay tháo áo lót trên người cô, bàn tay vội vàng nắm lấy quả cầu tuyết mềm mại không ngừng vuốt ve, hơi dùng lực, cơ thể cô lập tức căng lên, cúi đầu rên rỉ hai tiếng.

Sự khác lạ của cơ thể khiến Cố An Mạt cảm thấy khó chịu, cô không có thói quen bị đụng chạm như vậy, lại dường như chỉ chạm vào như vậy là chưa đủ... Cô lắc lắc đầu, rốt cục khi người đàn ông chịu buông tha đôi môi sưng đỏ, cô nũng nịu khẽ than: "... Rất khó chịu..."

Liên Hách Duy lại hôn lên môi cô: "Em thật mềm cảm, An Mạt..." Lời nói của anh nhẹ như hơi thở, tràn ngập ái muội, tay vẫn không ngừng hoạt động, xoa nắn quả cầu tuyết mềm nhũn, đầu ngón tay vòng xung quanh như thác họa.

Trên ngực truyền đến cảm giác xa lạ khiến cô khẽ run rẩy, dù mơ màng cô vẫn nghe hiểu được ý anh, vô cùng xấu hổ nâng tay che mắt, không dám nhìn anh.

Anh mím môi, đưa tay kéo một góc quần lót của cô, sau đó nâng hai chân cô lên, quần lót lập tức tuột xuống dưới, Cố An Mạt theo bản năng vội kẹp chặt hai chân, một ít chất lỏng dính dính trượt dọc xuống đùi.

Cô nhắm chặt hai mắt, cảm giác bởi vậy mà được phóng đại thêm vài phần, cô có thể cảm nhận rõ ngón tay hơi lạnh đặt giữa hai chân mình, cho dù cô kẹp chặt hai chân vẫn có thể dễ dàng di chuyển vào bên trong. Hoa môi lập tức bị hai ngón tay tách ra, ngón tay không đâm sâu mà giống như tìm kiếm thứ gì.

"A a..." Cố An Mạt bất chợt thở dồn dập, bởi vì hạt trân châu nằm giữa hai hoa môi bị người đàn ông nắm chặt, dùng sức xoa nắn.

"... Đứng... Đứng mà..." Cô hoảng hốt, càng lúc càng không thể khống chế cơ thể khiến cô cảm thấy sợ hãi, lý trí muốn anh dừng lại, nhưng cơ thể lại vẫn hướng tới gần anh.

"An Mạt, nhìn anh..." Anh gỡ bàn tay cô đang che mắt, đã đến bước này, là không thể dừng lại.

Cố An Mạt mở mắt, thờ gáp khiến ngực cô phập phồng lên xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn quẩn rũ phấp hồng như hoa đào.

"Em vốn thuộc về anh." Liên Hách Duy bá đạo tuyên bố, tay anh dùng thêm lực, gầy gầy hạt trần châu, đầu ngón tay khẽ kéo vài cái.

"A a..." Nhanh hơn cả luồng điện chạy xuyên qua toàn thân đủ để Cổ An Mạt sụp đổ, cô thậm chí còn không kịp cảm nhận mật dịch chảy ra, anh đã tách hai chân cô ra, quyết đoán hạ người, lập tức đâm vào trong cô.

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Không Quên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Hứa hẹn tương lai

"A a..." Cổ An Mạt lập tức nhú mảy, dường như phải chịu đau đớn đột ngột.

Liên Hách Duy đâm thẳng vào, anh tưởng rằng với cơ thể mềm cảm đã đủ ướt sẽ không làm cô khó chịu, nhưng khi vật nam tính của anh chạm đến một vật cản mỏng manh, anh mới giật mình: "Em... An Mạt, em là lần đầu tiên?"

"Đừng... Đau quá..." Cô hoàn toàn không nghe thấy anh nói gì, chỉ cảm thấy rất đau... Toàn thân nóng bừng và đau nhức... Cô đặt hai tay lên ngực anh, cố ngăn cản anh tiếp tục hành động gây đau đớn này.

"Được được được... Anh không động, anh không động..." Anh vội vàng đỡ dành cô, niềm vui to lớn điên cuồng khiến miệng anh không ngừng nhếch lên, ánh mắt cũng tràn ngập ý cười.

Anh thật không ngờ đây lại là lần đầu tiên của cô, dẫu sao cô cũng đã hẹn hò với Trịnh Nhạc gần ba năm. Anh không quan trọng chuyện trinh tiết, so với tấm màng mỏng đó, anh quan tâm đến tình cảm của cô hơn.

Nhưng khi biết cô là lần đầu tiên, anh vẫn không thể không chế mà đặc chí, cô thuộc về anh, hoàn chính thuộc về anh, thân thể, tâm hồn, hết thảy đều chỉ thuộc về một mình anh.

Thấy cô nhắm mắt vì đau đớn, Liên Hách Duy bắt đầu tự trách bản thân quá lỗ mãng, đây là lần đầu tiên của cô, anh hẳn nên kiên nhẫn, dịu dàng, kéo dài màn dạo đầu hơn.

Không biết vì cơ thể đau nhức hay vì bị người đàn ông phía trên đè nặng, Cổ An Mạt không thể hít thở, cô thử khẽ động dậy thân mình.

"Hmm... An Mạt..." Liên Hách Duy thờ dốc kinh ngạc, để lại đầu vai cô không cho cô nhúc nhích, trước mặt cô, tự chủ của anh hoàn toàn bằng không.

"Anh đừng... Em..." Cô có phần tủi thân mếu máo, rõ ràng rất đau, nhưng cô vẫn cố nén không chảy nước mắt.

"Anh biết... Anh dừng lại, được không?" Anh cung chiều hôn hôn lên mặt cô, bắt đầu từ từ rút ra khỏi cô. Thật sự anh cũng rất khó chịu, nhưng nếu làm cô khó chịu, anh thà rằng để mình khó chịu.

Nhưng khi anh muốn rút lui, nộn thịt bên trong hoa huy*t lại không phối hợp, giống như dây leo quấn chặt lấy vật nam tính, dường như muốn hợp hai thành một.

"... An Mạt, thả lỏng chút..." Liên Hách Duy cắn răng, nếu không anh thật sự không thể kiềm chế được ý nghĩ muốn vùi vào trong cô một lần nữa.

"... Em không biết... Em, không..." Cổ An Mạt hít hít mũi, khó hiểu lắc đầu, hoa huy*t mềm mại lại tự cọ xát, thít lấy đỉnh vật.

"Chết tiết..." Anh tự chửi mình! Anh ôm lấy cô, sát vào lòng gần như không còn khe hở, "An Mạt, anh sẽ nhẹ nhàng..." Bị cô xiết như vậy, anh thật sự không thể không chế, bắt đầu chậm chậm động thân.

"Ưm a..." Cổ An Mạt cũng ôm lấy anh, nhú chặt mảy. Toàn thân vẫn đầy đau nhức, nhưng lại nảy sinh một cảm giác kỳ lạ cô không hiểu rõ, hơi chua xót, hơi tê dại.

Vật nam tính từ từ đâm sâu vào trong hoa huy*t, cẩn thận xuyên qua từng lớp từng lớp nộn thịt mềm mại. Liên Hách Duy dùng ý chí cực đại để buộc bản thân phải tiến vào thật chậm rãi, may mắn là bé con bên dưới đã không còn chống cự mạnh mẽ như lúc đầu, anh thừa cơ đưa tay đến nơi hai người kết hợp, đút ngón tay vào trong hoa huy*t, tìm hạt trần châu anh đặc biệt yêu thích, nhẹ nhàng vân vê, anh làm vậy với hy vọng cô càng thêm ướt át, giảm bớt đau đớn ban sơ.

"A a a..." Theo từng động tác của anh, Cổ An Mạt khẽ rên rỉ, vẻ ngây thơ đáng yêu khiến người ta không nỡ bắt nạt nhưng cũng càng muốn bắt nạt nhiều hơn, nộn thịt non mềm dần dần thích ứng với vật nam tính to lớn, bắt đầu tự co bóp, quần quít không buông.

Quy luật co thắt đều đặn giúp Liên Hách Duy biết cô đã nhập cuộc, vì thế động tác của anh cũng bắt đầu mạnh hơn, hai tay nắm lấy eo cô, cong lưng thẳng lưng đâm vào sâu bên trong.

"A a..." Cố An Mạt nhắm hai mắt, da thịt toàn thân đều đỏ ửng, cặp đùi thon theo chỉ dẫn của anh móc ra sau lưng anh, cơ thể phối hợp nhịp nhàng với di chuyển của anh.

"An Mạt, còn đau không?" Anh mê mẩn ngắm gương mặt cô, dáng vẻ vừa thanh thuần vừa gợi cảm khiến anh không nhận được hôn cô rồi lại hôn, trên khuôn mặt tuần tú đầy mồ hôi, anh vẫn luôn đè nén ham muốn buông thả dục vọng, chậm rãi đẩy người, mỗi lần ra vào đều có thể cảm nhận được từng lớp nộn thịt chặt chẽ lôi kéo.

"A... Liên Hách Duy... Em..." Cô không biết phải biểu đạt cảm giác của mình như thế nào, thần trí mơ hồ, nhưng thân thể lại vô cùng tỉnh táo tiếp nhận, thậm chí còn phối hợp với mọi động tác của anh.

"An Mạt... An Mạt... Anh sẽ cho em tất cả những gì anh có..." Đây là lời thề anh trao cô, cũng là hứa hẹn tương lai với cô.

Từ nay trở đi, hiện tại và tương lai của cô, đều do anh đảm trách.

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Không Quên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: "Đây là lần đầu tiên của anh";

Cố An Mạt mơ màng tỉnh lại, cô cảm thấy giấc mơ tối qua vô cùng chân thật... Vô lý, trong mơ cô lại cùng Liên Hách Duy cái đó cái đó...

Trời ạ! Không được nghĩ nữa... Ừm? Sao lại cảm thấy như có người đang nhìn cô nhỉ? Cô nghi hoặc nghiêng đầu, lập tức chạm phải đôi mắt sâu của Liên Hách Duy, anh chuyên chú nhìn cô, ánh mắt không che giấu ý cười.

Cô vô thức lui người về sau, lại không biết rằng thật ra mình vẫn luôn nằm trong vòng tay anh.

"Cậu, cậu, cậu..." Anh, anh, anh... Sao lại ngủ cùng cô! Còn ôm ấp cô nữa!!!

"Chào buổi sáng." Phản ứng mơ màng đáng yêu của cô khiến Liên Hách Duy phì cười, khóe miệng nhếch lên, ánh mắt đầy thâm tình mà Cố An Mạt không thấy được.

Anh chủ động kéo gần khoảng cách giữa hai người, sau đó hôn lên trán cô, "Em đi tắm đi, rồi chúng ta nói chuyện một chút." Anh nghĩ cô vẫn cần thời gian để tiêu hóa chuyện tối qua.

Cô ngây người, ngốc nghếch gật đầu, dường như trừ việc này ra không còn đề nghị nào tốt hơn.

Cố An Mạt theo dòng nước vuốt ve cơ thể mình, trên cổ và ngực toàn là dấu hôn, nơi giữa hai chân dính dính khiến cô bất chợt nhớ lại vài đoạn ký ức vụn vặt tối qua, anh hôn cô, vuốt ve cô, vào trong cô... Cuối cùng... Hình như anh xuất ở bên ngoài...

A! Không thể nhớ nữa, cô cảm thấy đầu óc còn quay cuồng choáng váng hơn so với hôm qua.

Cô ý tắm rửa lẽ mề gần một tiếng, lúc cô từ phòng tắm đi ra, Liên Hách Duy đã nấu xong bữa sáng, thấy cô đang đứng ở góc phòng, anh bình thản nói: "Lại đây ăn sáng."

"... Ồ, được..." Chuyện cần đối mặt thì không thể trốn tránh, Cố An Mạt nghe lời ngồi vào bàn, ăn một bữa sáng vô vị nhất trong suốt 25 năm qua.

Ăn được một lát, người đàn ông từ đầu vẫn luôn trầm mặc bỗng mở miệng: "Em... Có khó chịu ở đâu không?"

"... Khụ... Khụ..." Cố An Mạt lập tức ho khan, anh, anh, anh sao có thể hỏi mập mờ như vậy chứ!

Anh hơi nhíu mày, rút tờ khăn giấy đưa cho cô.

"Khụ... Ừm, không tệ..." Muốn cô trả lời sao đây!

"Em nghĩ thế nào về chuyện tối qua?" Về mặt Liên Hách Duy lúc này vô cùng nghiêm túc, hoàn toàn khác với thái độ bất cần thường ngày.

"... Thì là..." Tinh một đêm... Cố An Mạt nuốt nước miếng, nhìn vào đôi đồng tử sắc bén của anh, cô lại không đủ can đảm để nói hết.

"Ừ, anh nghĩ em sẽ nhất trí với suy nghĩ của anh." Liên Hách Duy cứ thế gật đầu, không cố hỏi rõ ý cô.

"Hửm? Ừm..." Đó có lẽ là nhận thức bình thường của đàn ông, hơn nữa chuyện này đôi bên tự nguyện, thậm chí đến giờ cô vẫn không hiểu sao mình lại hôn anh trước!

"Vậy thì tốt," anh mỉm cười, nụ cười ẩn giấu xảo quyệt, "Đây là lần đầu tiên của anh, em phải chịu trách nhiệm với anh."

"Ừm..." Cô An Mạt liên tục gật gù, bất thành linh cô ngẩng đầu lên, tròn mắt nhìn về phía Liên Hách Duy: "Cái gì, cái gì?"

"Ý là —— từ hôm nay trở đi, chúng ta lấy hôn nhân làm tiền đề hẹn hò, à không, là từ hôm qua đã bắt đầu rồi." Anh đứng lên, hai tay ôm lấy đầu cô, in một nụ hôn lên trán cô, sau đó cười đến nghiêng nước nghiêng thành nói: "Anh đưa em đi làm"

Giờ cơ, giờ cơ! Đây là ý kiến nhất trí mà anh nói sao? Chẳng lẽ không phải từ nay về sau rõ ràng dứt khoát, đường ai nấy đi ư?

Đầu óc Cô An Mạt từ hôm qua đến giờ luôn trong trạng thái mơ màng, mơ hồ cùng anh cái đó cái đó... Rồi lại mơ hồ cùng anh hẹn hò?

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Không Quên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Trong lòng mình có người ấy không?

Vỗ vỗ hai má nóng rực, Cô An Mạt đi vào văn phòng.

Lúc Liên Hách Duy đưa cô đến dưới công ty, vô cùng tự nhiên hôn lên trán cô, sau đó nói sẽ đón cô tan tầm.

Hoàn toàn giống như một đôi tình nhân đang hẹn hò! Nhưng họ... Họ... Thôi được, hai người chuyện gì nên xảy ra cũng đã xảy ra rồi.

Tạm thời thu lại những cảm xúc không liên quan đến công việc, ngày hôm qua đã xảy ra rất nhiều chuyện, nhưng trước mắt, cô phải giải quyết vấn đề công việc trước.

"Cái gì? Em muốn nghỉ việc? Chuyện lần này chị đã giải thích giúp em rồi, công ty cũng sẽ không phạt em." Cấp trên của Cô An Mạt cảm thấy khó tin, chị cho cô một cơ hội tốt như vậy, sao cô lại muốn nghỉ việc?

"Em thật sự biết ơn chị đã tạo cơ hội cho em, nhưng sai sót lần này là vì chuyện cá nhân của em. Tuy khách hàng đồng ý lùi thời gian giao hàng, nhưng ở mức độ nhất định vẫn ảnh hưởng đến uy tín mà công ty đã gây dựng. Hơn nữa, gần như toàn bộ đồng nghiệp đều vì em mà phải tăng ca để kịp tiến độ. Cho dù khách hàng và công ty không cần em giải trình, nhưng em không thể đối mặt với những đồng nghiệp và với bản thân mình." Đây không phải quyết định nhất thời của Cô An Mạt, mà là đã suy nghĩ kỹ càng.

Ngày hôm qua cô vẫn còn rất lo sợ, cảm thấy bản thân đã mất đi nhiều thứ. Nhưng đột nhiên cô giống như có thêm áo giáp, mất đi không đáng sợ, đáng sợ là mình không thể có được gì nữa.

Dường như, tất cả những thay đổi này đều bởi vì người đàn ông tên Liên Hách Duy kia.

"An Mạt, em đã nghĩ kỹ chưa? Em cũng biết là công việc về điều chế nước hoa không hề dễ tìm." Làm cấp trên của Cô An Mạt, chị rất hiểu tính cách của Cô An Mạt, chị biết cô sẽ không thay đổi quyết định, những vẫn hy vọng cô ở lại.

Cô An Mạt cười gật đầu, "Chỉ cần cố gắng, em tin rằng mình cũng có thể làm tốt những công việc khác."

Trước tan tầm một tiếng, Cô An Mạt phát hiện bản thân liên tục nhìn đồng hồ, như đang chờ mong nhanh đến giờ tan tầm.

Nhưng khi chỉ còn mười phút nữa, Liên Hách Duy gọi điện tới, nói tan tầm không thể đón cô, có du học sinh ở nước ngoài đi du học thông qua tổ chức tư vấn của anh gặp chút chuyện, anh phải đích thân giải quyết.

Không hiểu sao, cô lại cảm thấy rất lạc lõng. Thật ra trước đây, cô đã tập thành thói quen không có Trịnh Nhạc ở bên cạnh, nên cô không thể quá ý lại vào Liên Hách Duy như vậy? Dù gì họ chỉ mới quen chưa bao lâu.

Nước Mỹ, cái nơi chênh lệch mười mấy tiếng đồng hồ với nơi này thật là đáng ghét!

Tuy Liên Hách Duy đi đột xuất, nhưng anh đã kịp thời sắp xếp chu toàn chuyện của Cô An Mạt, anh nhờ Vu Tu Linh đến bầu bạn cùng cô trong lúc anh vắng mặt, để cô không còn suy nghĩ linh tinh, cho cô ăn những món thật ngon, khiến cô vui vẻ chờ anh trở về.

"Ê này, gần đây cậu đến chơi với tớ, anh xã nhà cậu không oán thán gì sao?" Vu Tu Linh dứt khoát ở lại nhà Cô An Mạt, như vậy Cô An Mạt không muốn ăn cơm, muốn suy nghĩ miên man cũng không thể.

"Anh ấy dám!" Vu Tu Linh ra vẻ hung hãn, mình được tin tưởng nhờ vả, phải hết lòng! "Đừng nói tớ, rốt cuộc cậu và Liên Hách Duy là như thế nào?" Cô ở đây hai ngày, chính mắt nhìn thấy họ ngày nào cũng gọi webcam, bầu không khí giữa hai người như là cặp tình nhân vậy! "Nước Mỹ chênh lệch tận mười hai tiếng nha! Cậu ấy còn không thèm ngủ để gọi webcam cho cậu!"

Nói đến đây, Cổ An Mạt xấu hổ đỏ bừng mặt, thật ra gọi webcam với anh cũng chỉ tán gẫu mấy chuyện lật vật bình thường, nhưng nghe Vu Tu Linh nói vô cùng ái muội, giống như... Họ thật sự đang yêu nhau.

"Linh, tớ và anh ấy... Quá nhanh..." Nhanh đến mức cô không kịp trở tay, cô mới vừa kết thúc một mối tình, tuy rằng cô không bài xích chuyện có tình yêu mới, nhưng là... Cô và Liên Hách Duy phát triển thật sự quá nhanh, khiến cô không có cảm giác an toàn.

"Thời gian dài hay ngắn chưa bao giờ là minh chứng duy nhất của tình yêu, An Mạt, điều này hẳn cậu rõ hơn ai hết. Quan trọng là, trong lòng cậu có người đó hay không?" Vu Tu Linh không phủ nhận cô đối với Liên Hách Duy quả thực có chút thiên vị, ngay từ đầu cậu ta thông qua cô hỏi chuyện về An Mạt, cô còn tưởng rằng có lẽ cậu ta chỉ nhất thời hứng thú. Nhưng thời gian về sau, cô lại phát hiện người đàn ông này rất thật lòng với An Mạt, so với Trịnh Nhạc, cô tin người đàn ông này có thể khiến An Mạt hạnh phúc hơn.

Chỉ là, cô vẫn còn hơi lo lắng. Dù sao, giữa Liên Hách Duy và An Mạt, ngoại trừ Trịnh Nhạc, còn có Liên Hân Duy.

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Không Quên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Quen với nụ hôn của anh

Lúc Phó Thanh Mặc theo hẹn đến nhà hàng, Liên Hách Duy đã bắt đầu dùng bữa, anh ngồi xuống phía đối diện, khuôn mặt hiền lành nở nụ cười trên choker: "Cậu chủ Liên đến đến thế sao?"

"Tôi vừa xuống sân bay, cậu cũng biết cơm trên máy bay khó ăn như nào rồi đấy." Liên Hách Duy đối với chuyện ăn uống vốn dĩ không khát khe, nhưng anh tuyệt đối bài xích cơm trên máy bay.

"Thế nào? Xảy ra chuyện gì?" Phó Thanh Mặc nhìn đồng hồ, tám giờ tối, vẫn chưa quá muộn, nhưng khiến Liên Hách Duy vừa xuống sân bay đã hẹn gặp anh, chắc chắn là có chuyện lớn.

"Ừm," Liên Hách Duy uống ngụm nước, nghiêm túc nhìn thẳng vào người bạn thân ngồi đối diện: "Thanh Mặc, tôi muốn nhờ cậu một việc."

"Cậu nói đi." Phó Thanh Mặc không chút nghi ngại đồng ý, có thể làm Liên Hách Duy thận trọng nhờ cậy anh như thế nhất định là chuyện vô cùng quan trọng. Mặc dù họ quen biết chưa quá lâu, nhưng tính cách tương đồng và sự ăn ý hiếm thấy khiến giao tình giữa hai người còn hơn cả bạn bè chục năm.

"Nhờ cậu tìm giúp tôi một công việc liên quan đến điều chế nước hoa." Ngày hôm sau khi xuất ngoại Liên Hách Duy mới biết Cổ An Mạt xin từ chức, không phải anh muốn can thiệp chuyện công việc của cô, mà là anh hiểu rất rõ, tìm việc trong ngành này có bao nhiêu khó khăn.

"... Hách Duy, lần xuất ngoại vừa rồi cậu đi mấy ngày?" Phó Thanh Mặc khẽ nhếch môi, hỏi một câu chẳng liên quan.

"... Bốn ngày." Tuy không biết bạn hỏi câu đó là có ý gì, nhưng Liên Hách Duy vẫn trả lời dứt khoát.

"Trừ khi ở trên máy bay hai ngày, nói cách khác cậu giải quyết công việc chỉ trong hai ngày đã lập tức quay về, là... Có người đang đợi cậu?" Đàn ông nói về vấn đề tình cảm khác với phụ nữ, không phải chuyện gì cũng kể, nhưng nếu không nói gì, thì Liên Hách Duy cũng không thật lòng coi Phó Thanh Mặc như huynh đệ.

"... Cậu cũng biết đi đường vòng đấy." Liên Hách Duy cười khê, "Không phải không định kể với cậu, chỉ là... Tôi và cô ấy... Vừa mới bắt đầu... Còn chưa tính là bắt đầu." Chỉ ít anh chắc chắn, Cổ An Mạt không cho rằng họ đã bắt đầu.

"Còn chưa tính là bắt đầu?" Phó Thanh Mặc khó hiểu, Liên Hách Duy rõ ràng rất dè chừng cô gái kia... "Liên Hách Duy, đừng nói với tôi là cậu yêu đơn phương đấy nhé?"

"... Lúc trước đúng là vậy, nhưng hiện giờ thì không phải nữa." Anh có chút xấu hổ, khụ, ai quy định anh không thể yêu đơn phương.

"Có điều, tôi thật sự rất tò mò về cô gái ấy, cậu biết không, ông nội và bố cậu còn tưởng cậu cứ thanh tâm quả dục như thế sống đến hết đời." Nhưng Phó Thanh Mặc vẫn luôn tin rằng, chỉ là một nửa của Liên Hách Duy chưa xuất hiện mà thôi.

"Thật sự rất kỳ diệu, cảm thấy cô ấy sẽ không thuộc về cậu, nhưng quanh đi quẩn lại vẫn đến bên cạnh cậu, sau đó cậu mới phát hiện, thì ra cô ấy vốn nên là của cậu, chỉ là khi đó còn chưa đúng thời điểm." Nhớ tới cô, nụ cười của Liên Hách Duy càng thêm dịu dàng.

"Chuyện công việc tôi có thể hỗ trợ, còn lại, phải dựa vào chính cậu." Phó Thanh Mặc vỗ vai Liên Hách Duy, định mệnh ư? Có lẽ anh không có vận may đó.

"... Cậu với An Kiều thế nào rồi?" Liên Hách Duy sao có thể không thấy đáy mắt anh thoáng chút cô đơn, tình yêu cho tới bây giờ đều là như người uống nước, ấm lạnh tự biết.

Về cô đơn nhanh chóng tan đi, thay vào đó là tràn đầy yêu thương trĩu mến, Phó Thanh Mặc có chút kiêu hãnh đáp lời: "Tôi lại sắp làm cha, Nhạc Hi lên chức chị rồi."

"Thật ư? Chúc mừng cậu! Lần này có phải nên cân nhắc cho tôi làm cha nuôi hay không?" Lỡ mất cơ hội làm cha nuôi của Phó Nhạc Hi khiến Liên Hách Duy vô cùng tiếc nuối.

Phó Thanh Mặc gật đầu, "Không vội, trước hết giúp con tôi tìm mẹ nuôi cái đã."

Liên Hách Duy đứng ngoài xe, ngẩng đầu nhìn về hướng nhà của Cố An Mạt, lại nhìn đồng hồ, đã gần mười giờ, nhưng anh vẫn lái xe đến đây, muốn được trông thấy cô.

Lát sau anh thấy cô chạy về phía mình, anh mỉm cười, nhưng khi nhận ra cô chỉ mặc phong phanh mỗi bộ pijama mỏng, anh liền mím môi.

"Anh về lúc nào?" Cố An Mạt dừng lại trước mặt anh, thờ hờn hờn. Nhận được điện thoại của anh là cô lập tức chạy ra, bất chấp trang phục, cô vừa tắm xong, trông có vẻ hơi lếch thếch?

"Sao lại mặc ít như vậy?" Liên Hách Duy mở cửa xe, để cô ngồi vào trong.

"... Em, đi vội quá..." Cố An Mạt có phần ngượng ngùng, cô chẳng suy nghĩ gì, chỉ muốn nhanh chóng được gặp anh. "Anh vừa xuống sân bay à? Đã ăn tối chưa?"

Cô quan tâm như vậy làm anh đặc ý nhếch mày, "Rồi." Khuôn mặt bầu bĩnh không chút phấn son khiến anh không nhận được đưa tay vuốt nhẹ, "An Mạt, anh rất nhớ em"

Bên tai Cố An Mạt ngoài những lời dịu dàng nhưng nhớ của anh, chỉ còn lại tiếng trống ngực dồn dập.

Liên Hách Duy nghiêng người tới gần cô, khi cô còn chưa kịp nhắm mắt, môi anh đã in xuống, quán quýt, lưu luyến. Hơi ấm trên môi anh dần truyền sang cô, cô từ từ nhắm mắt lại, chìm đắm trong nụ hôn nóng rực của anh.

Sau một nụ hôn dài nồng nhiệt, cô nghe thấy anh cười nói thầm bên tai: "An Mạt, cần quen với nụ hôn của anh."

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Không Quên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Tương lai của chúng ta

Trong đầu Cố An Mạt vẫn văng vẳng câu nói của Vu Tu Linh, có phải trong lòng cô... đã có Liên Hách Duy hay không?

Trước khi gặp anh tối qua, cô không cảm nhận được rõ nỗi nhớ nhung dành cho anh, nhưng khi anh gọi điện nói rằng anh đang ở dưới nhà cô, cô lập tức quên sạch việc trang điểm, thay đồ, chỉ muốn nhanh được nhìn thấy anh.

Là có anh. Mỗi ngày nay anh và cô như hình với bóng, cùng khóc cùng cười, cùng ăn cơm, cùng đi xem phim. Không biết bắt đầu từ lúc nào, anh đã thâm nhập vào toàn bộ cuộc sống của cô, làm cô có thói quen ý lại anh, thậm chí còn cảm thấy hết thấy những điều này đều vô cùng tự nhiên.

Khác với Trình Nhạc, Liên Hách Duy mang lại cho cô cảm giác vững vàng an ổn.

"Nghĩ gì vậy?" Cô nghĩ đến người đàn ông đang nắm tay mình, cũng nắm chặt lại bàn tay anh.

"Anh rất thích Lego ư?" Cố An Mạt nắm tay anh, ngẩng lên nhìn anh.

"Em không thấy nó rất thần kỳ sao? Có thể qua đôi tay của em, cố gắng của em, biến thành hình dạng mà em muốn." Liên Hách Duy nhân dịp cuối tuần đưa cô đến ngôi biệt thự ở vùng ngoại ô gần bờ biển của anh, giống như công ty của anh, biệt thự cũng được trang trí bằng đồ chơi Lego.

Về kiêu hãnh tự tin trên gương mặt anh khiến cô cảm thấy anh trông cực kỳ quyến rũ, anh chính là có loại năng lực này, không đầu hàng thực tại, dựa vào nỗ lực cố gắng của bản thân để đạt được những gì mình muốn.

"Sau đây..." Vừa nói, Liên Hách Duy vừa dắt cô lên căn phòng trên tầng ba, anh đẩy cửa ra: "Cái này, tặng cho em"

Cố An Mạt vô cùng kinh ngạc... Trên chiếc bàn lớn trước mắt là một mô hình biệt thự được lắp từ Lego, nhìn kỹ sẽ nhận ra mô hình biệt thự này giống với biệt thự họ đang ở đến tám phần.

Cô tiến lên trước, chăm chú xem, phía sau mô hình biệt thự phủ sắc xanh lam, bên trên có chiếc thuyền nhỏ, đó hẳn là biển lớn; còn phía trước mô hình là

một mảnh lục sắc, có hoa lá, có chó nhỏ, còn có ghế dài; cuối cùng, đứng ở cổng biệt thự có ba người, hai lớn một nhỏ.

"Nơi này," Liên Hách Duy chỉ vào khu màu lục, "Còn có các loại rau củ, nếu em thích hoa, cũng có thể biến thành hoa viên." Đây là ngôi nhà lý tưởng của anh, đương nhiên, anh càng hy vọng nữ chủ nhân của nó là cô.

Trong lòng Cố An Mạt dâng trào niềm vui cùng cảm động, bởi vì ngôi nhà mơ ước của anh và cô lại vô tình rất giống nhau. Hai người chỉ mới quen biết không lâu, con đường phía trước vẫn còn dài, vậy mà anh đã đặt cô vào bản đồ kế hoạch tương lai của mình.

Anh từng nói muốn cho cô tất cả, nhưng ngàn vạn lần cô cũng không thể ngờ, tất cả này lại bao gồm cả tương lai.

Cô chủ động dựa vào ngực anh, mỉm cười ngọt ngào hạnh phúc: "Một con chó không đủ đâu."

Cô chủ động thân mật cũng như ngầm đồng ý về kế hoạch tương lai của hai người khiến đáy lòng Liên Hách Duy vui mừng khôn xiết, với anh mà nói, đây là cô bằng lòng chấp nhận bước đầu tiên của anh.

Anh cúi đầu, hôn lên nụ cười xinh đẹp ấy. Hai tay Cố An Mạt nắm vạt áo anh, nhu thuận làm anh càng hôn càng sâu, đầu lưỡi anh quấn lấy lưỡi cô. Đường như anh rất thích hôn lưỡi, mà cô... Cũng bởi vì anh nên không còn kháng cự hôn lưỡi.

"An Mạt..." Sau nụ hôn nồng nhiệt, Liên Hách Duy vén gọn tóc rũ trước mặt cô, dịu dàng, tỉ mỉ.

"Ừm?" Cô vẫn thờ hồn hên, cặp mắt to mơ màng không dám nhìn thẳng anh.

"Một đứa bé, anh cũng cảm thấy chưa đủ." Còn chưa thỏa mãn lại nghiêng người hôn lên môi cô.

Nghe vậy, gương mặt Cố An Mạt nháy mắt đồ lạng, cô vô cùng ngượng ngùng vui mặt vào lồng ngực Liên Hách Duy. Biết cô xấu hổ, anh không nhắc lại, chỉ cúi đầu mỉm cười, rồi ôm chặt lấy cô.

Ăn uống, tắm rửa, khi mọi việc đều đã hoàn thành, Cố An Mạt bắt đầu cảm thấy hồi hộp.

Buổi chiều họ ra biển, tự bắt hải sản, sau đó đến vườn rau gần đây hái rất nhiều rau hữu cơ. Buổi tối hai người ở nhà nấu cơm, mặc dù tay nghề nấu nướng của cả hai không quá tốt, nhưng may mắn là nguyên liệu nấu ăn tươi mới, cho nên ăn cũng vui vẻ thỏa mãn.

Vẫn luôn chỉ có hai người ở chung, vì sao bây giờ mới thấy hồi hộp chứ! Cố An Mạt không ngừng trấn an bản thân, nhưng hoàn toàn vô dụng!

Tuy rằng... Tuy rằng họ đã... Nhưng mà... Dù sao lần đó cũng xem như nửa ngoài ý muốn đi!

Hơn nữa anh còn nói... Còn nói một đứa bé không đủ... A a a!!! Cố An Mạt lập tức tự quát mình chớ nghĩ lung tung, người ta vốn không có ý này a a a!!!

"An Mạt... An Mạt?" Dù không biết cô đang nghĩ gì, nhưng Liên Hách Duy vẫn có thể nhận thấy cô đang căng thẳng.

"Hả? Hả?" Cô ngây ngốc đáp lời, thật ra thì hoàn toàn không nghe được anh nói gì.

Anh mỉm cười đầy cưng chiều, "Em ngủ ở phòng trên tầng ba nhé, nghỉ ngơi sớm đi."

"Hả?" Ý anh là hai người ngủ riêng? "Vậy còn anh?" A a a, trong lòng nghĩ gì liền hỏi ra miệng như vậy, Cố An Mạt đúng là tự giết mình.

Về đáng yêu của cô làm anh cười rộ lên: "An Mạt, biệt thự này của anh không có gì nhiều, nhưng phòng thì không ít."

"..." Xem đi, cô vừa hỏi một câu quá là ngớ ngẩn!

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Không Quên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Châu báu quý hiếm

Gió biển cuối thu âm đậm lạnh lẽo, phía vô tận của biển đen thình thoảng lại xuất hiện một vài lóp sóng trắng.

Liên Hách Duy cầm ly rượu, anh không hút thuốc hay uống rượu. Chỉ khi tâm trạng không tốt hoặc cảm thấy chưa chắc chắn về điều gì đó mới uống vài ly.

Đúng, anh thừa nhận mình không hề chắc chắn chuyện với Cố An Mạt, nhưng anh nhất định phải có được cô.

Đêm nay anh cũng nhận ra cô đang căng thẳng, lần đầu tiên của hai người có thể nói một phần là do anh cường chế, nhưng anh không muốn lần thứ hai cũng như vậy.

Anh biết cô bắt đầu tới gần anh, nhưng không có nghĩa là cô sẵn sàng hẹn hò cùng anh. Mọi chuyện đều đang tiến triển thuận lợi, anh không muốn bị chút ham muốn còn con này phá hỏng.

Một ngụm uống cạn ly rượu, Liên Hách Duy cười tự giễu, xem ra đêm nay nhất định mất ngủ.

Cùng bị chứng mất ngủ, còn có Cố An Mạt.

Cô không có thói quen lạ giường, thế nhưng đêm nay cô nằm mãi vẫn không ngủ được, trong lòng, trong đầu đều nghĩ về người đàn ông ở gian phòng bên cạnh.

Liên Hách Duy... Người đàn ông này đã mang đến cho cô rất nhiều thứ, thậm chí anh còn cho cô cả một tương lai. Không phải chỉ nói miệng, mà là dùng hành động từng bước đạt được tương lai đó.

Nghĩ vậy, cô không nhịn được xuống giường, bước chân trần về phía căn phòng đặt sa bàn. Nhìn mô hình này thêm một lần nữa, cô vẫn vô cùng cảm động, rốt cuộc anh đã phải dùng bao nhiêu thời gian, bao nhiêu tinh lực và tâm tư để xếp những mảnh ghép nhỏ này thành một tương lai.

Sau đó, ánh mắt của cô dừng lại nơi ba người ở cổng biệt thự, cô đưa tay, tìm trong những mảnh ghép còn lại một hình người nhỏ, đặt nó vào bên cạnh ba người kia.

Trên đường quay về phòng, Cố An Mạt mới phát hiện có người ngồi ngoài ban công cuối hành lang. Không chút suy nghĩ, cô đi theo bóng lưng kéo dài của người đó.

"Anh cũng không ngủ ư?" Cố An Mạt đẩy cửa kính ban công ra, một luồng gió biển lạnh thổi qua làm cô rùng mình một cái.

"Sao em lại ra đây?" Liên Hách Duy nhíu mày, duỗi tay kéo cô vào trong lòng mình, sau đó dùng tấm chăn lông cừu đang khoác trên người mình bọc lấy cô.

Đêm yên tĩnh khiến Cố An Mạt ngồi trong lòng anh thậm chí có thể nghe thấy tiếng tim đập của cả hai... Thành thật, thành thật... Tuy là nhịp tim của hai người, nhưng không ngờ lại cùng nhịp, hài hòa.

"Lạnh không?" Thấy cô im lặng, anh nghĩ rằng cô sợ sự tiếp xúc gần gũi giữa hai người, vì thế anh hơi nói rộng khoảng cách.

"Không lạnh..." Cô lắc đầu, dựa vào lồng ngực anh.

"An Mạt..." Ánh trăng êm dịu, sóng biển hợp tấu, người trong lòng, Liên Hách Duy chỉ cảm thấy cổ họng như bị thắt chặt. Anh nâng mặt cô lên, thấy trong đôi mắt trong vắt sáng ngời của cô toàn bộ đều là anh... Rốt cuộc không kiềm chế được cảm xúc mà hôn lên môi cô.

"Ừm..." Cố An Mạt rên khẽ, toàn tâm đón nhận nụ hôn của anh.

Anh bắt lấy môi cô, lưu luyến mút môi trên, rồi lại đến môi dưới. Đầu lưỡi anh cuốn lấy lưỡi cô, ra vào giữa khoang miệng hai người, trong miệng ngoại trừ hơi thở còn có nước bọt của nhau, không thể phân rõ là của ai.

Nụ hôn cuồng nhiệt khiến hơi thở của hai người trở nên nặng nề, Liên Hách Duy biết sắp không thể khống chế ham muốn trong cơ thể, anh buộc mình phải chấm dứt nụ hôn dai dẳng này, nheo mắt nhìn biểu cảm mờ mịt của cô, môi cô bị anh hôn đến sưng đỏ, nhưng vẫn mềm mại ướt át.

Hai tay anh không tuân theo sự chi phối của não bộ lập tức kéo khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lại gần, cúi đầu hôn xuống dễ dàng.

Cố An Mạt hoàn toàn không kịp nhận thức được chuyện gì vừa xảy ra, chỉ biết mình lại bị anh hôn tiếp. Giống như anh nói, cô đã bắt đầu quen với nụ hôn của anh... Trong khoang mũi, khoang miệng tất cả đều là hơi thở độc chiếm của anh, nụ hôn của anh dù bá đạo nhưng cũng không kém phần dịu dàng...

Chỉ hôn môi vẫn không thể thỏa mãn Liên Hách Duy, môi anh bắt đầu di chuyển đến những nơi khác, đầu tiên là tới lỗ tai cô, anh đưa lưỡi liếm, rồi lại khẽ cắn vành tai, cuối cùng ngậm cả vành tai vào trong miệng liếm mút.

"Ừm ừ..." Theo tiếng rên là cơ thể cô bắt đầu run rẩy, tiếp xúc thân mật như vậy khiến cô chợt nhớ về đêm hôm ấy. Tuy rằng họ đang hẹn hò, nhưng từ sau lần đó, Liên Hách Duy chưa từng vượt quá giới hạn.

Nếu đêm nay họ lại... Mọi quan hệ của hai người đã được xác định. Cho tới nay cô vẫn có phần né tránh mối quan hệ này, không phải vì anh không tốt, mà do cô chưa hiểu rõ trái tim mình...

"An Mạt..." Không biết từ khi nào, Liên Hách Duy đã dừng lại mọi động tác, anh nhíu chặt mày, biểu cảm cuồng cuồng lo lắng, anh sợ hành động của mình sẽ dọa đến cô.

Cố An Mạt khẽ cười, châu báu quý hiếm gì cũng không thể bằng nụ cười này. Cô có thể cảm nhận sâu sắc sự trân trọng, bảo vệ của anh, anh đối với cô giống như viên ngọc quý được nâng niu trong lòng bàn tay sợ bị người khác đụng vào dù chỉ một chút.

Cô đưa tay xoa lên nếp nhăn giữa lông mày anh, cười đến tuyệt đẹp và khẽ nói: "Hách Duy, em không sợ."

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Không Quên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: "Lần đầu tiên"; chính thức (1)

Nhịp tim Liên Hách Duy đập nhanh dữ dội, anh xúc động nắm lấy tay cô, đây là lần đầu tiên cô gọi tên anh, không có họ, chỉ có tên.

Người đàn ông trước mặt dùng đôi mắt phiếm hồng đầy thâm tình nhìn chằm chằm Cố An Mạt, cô cảm thấy thẹn thùng, muốn rút tay ra, lại bị anh dùng sức, kéo vào vòng ôm ấm áp.

"An Mạt... An Mạt..." Anh cứ thế gọi tên cô, in từng nụ hôn nhỏ lên cằm cổ mảnh khảnh của cô.

Bàn tay ấm lên vào trong áo ngủ Cố An Mạt, vuốt ve từ vùng bụng phẳng dần lên phía trên, đụng phải trở ngại, Liên Hách Duy liền đẩy nội y của cô lên, một tay không chút khách khí bao trọn lấy tuyết nhũ, xoa nắn theo chiều kim đồng hồ.

"Ừm a..." Cố An Mạt vui mặt vào vai anh, hai tay nhỏ nắm chặt áo anh, cơ thể căng thẳng vì sự đụng chạm của anh.

Nụ hôn của anh chảy dọc xuống, dùng răng nanh cắn cức áo ngủ, dưới hai tà áo ngủ là cặp tuyết nhũ trắng trẻo đầy đặn. Ánh mắt trầm xuống, anh lập tức cúi đầu hôn mút một bên.

"Aha... Hách Duy..." Nhũ hoa truyền đến cơn đau nhẹ, cô biết đó là do anh cắn trong miệng, cô ngửa cổ ra sau, hai tiểu bạch thỏ trước ngực càng hướng tới gần anh hơn.

Cặp tuyết nhũ mềm mại mịn màng khó cưỡng, Liên Hách Duy liếm hết một bên, lại kiên nhẫn liếm nốt bên còn lại, cho đến khi hai bên đều in dấu hồng và ánh nước lấp lánh.

Nhưng anh vẫn chưa có ý định dừng lại, hôn dọc theo từng nấc xương sườn của cô xuống phía dưới, lúc đi qua rốn còn không quên liếm láp lỗ tròn đáng yêu đó.

Đến gần khu vực nhạy cảm ở bụng dưới, các dây thần kinh và cơ thể của Cố An Mạt vô cùng mẫn cảm, "A... Dừng..." Nhưng tiếng ngăn đó quá muộn, người đàn ông thừa dịp cô đang giây dụa đã lột sạch đồ ngủ lẫn quần lót của cô.

Gió lạnh làm cơ thể trần trụi của cô run rẩy, Liên Hách Duy lấy chiếc chăn nhưng quần toàn bộ người cô lại, còn anh, tiếp tục vui đùa ở bụng dưới và chân cô.

"Dừng..." Mặc dù không biết anh muốn làm gì, nhưng vẫn theo bản năng khép chặt hai chân, bởi vì... Cô phát hiện giữa hai chân mình bắt đầu ẩm ướt.

Bàn tay to khỏe tách hai chân cô ra, giữa bụi hoa đã lỏng lẻo nước, nhìn xuống chút nữa, là khe nhỏ chặt chẽ non mềm màu hồng phấn...

Bất chợt, anh hôn xuống.

"A a!" Thời khắc đôi môi ấm nóng áp lên, Cố An Mạt gần như sục sạo, anh là người đầu tiên của cô, trước giờ cô không biết còn có thể làm vậy... Rất xấu hổ...

"Dừng... Hách Duy... Dừng mà..." Cô khóc nức nở, không phải vì sợ hãi, chỉ là vì cô chưa bao giờ trải qua chuyện này, phản ứng cơ thể cũng hoàn toàn vượt khỏi sự khống chế của cô.

Liên Hách Duy không nói gì, anh gập hai chân cô lại, do đó mở càng rộng thêm, đầu lưỡi mềm từng chút từng chút nhẹ nhàng liếm cánh hoa, trượt lên trượt xuống dọc theo khe, đến khi mật dịch chảy ra càng nhiều, anh mới cuộn đầu lưỡi thâm nhập vào bên trong.

"Aha..." Bên dưới truyền đến từng đợt tê dại, hoa huyệt bị đầu lưỡi của người đàn ông càn quét chảy ra rất nhiều mật dịch. Cố An Mạt bị cảm xúc đánh úp đến không kịp trở tay, khác xa với mỗi tình đầu của cô, mà loại khác biệt này, chính là Liên Hách Duy hoàn toàn khai phá cơ thể cô.

Lực và chiều dài của đầu lưỡi hiển nhiên không thể so sánh với vật nam tính bên dưới, nhưng sự mềm mại linh hoạt của lưỡi có thể đem đến cho cô cảm giác mới lạ. Anh cố ý để cô trải nghiệm điều này, lần trước, anh đã quá sợ ý, không kịp phát hiện đây là lần đầu tiên của cô. Còn lần này, anh hy vọng có thể bồi thường một chút, để cô thoải mái tận hưởng cảm giác tuyệt vời mà ái tình mang lại.

Vì thế, anh vun lười hướng sâu vào bên trong, cảm nhận được vách thịt co bóp ép chặt, đầu lưỡi lại càng mạnh mẽ chen vào hoa huyệt, xuyên qua từng nếp thịt.

"A a... Khó chịu..." Khi đầu lưỡi chạm đến một vị trí, Cổ An Mạt bỗng hét rầm lên, chỗ đó rất tê rất ngứa... Cô không thể chịu nổi loại cảm giác này, thậm chí còn cảm thấy dường như sắp mất khống chế...

Nghĩ vậy, cô đột nhiên bật khóc, cô thực sự cảm thấy cơ thể mình thật kỳ lạ, kỳ lạ tới nỗi khiến cô luống cuống.

Nghe thấy tiếng khóc của cô, Liên Hách Duy lập tức dừng động tác, nâng người ngẩng đầu lên liền trông thấy vẻ lê hoa ái vũ(*) đáng thương của cô, trái tim vừa mềm mại vừa đau đớn, "An Mạt khóc..." Anh dịu dàng dỗ dành cô, đưa tay lau đi nước mắt của cô, trong lòng cũng đoán được là cô khóc vì thẹn thùng.

(*) *Giống như hoa lê dính mưa, vốn miêu tả dáng vẻ khi khóc của Dương quý phi, sau này được dùng để miêu tả sự kiêu diễm của người con gái.*

Cổ An Mạt lắc đầu, vẫn không ngừng nức nở.

"An Mạt... Em có biết bộ dạng này của em làm anh cao hứng đến thế nào không?" Biểu cảm cô động tình vì anh đầy quyến rũ, gọi cảm, lại có nét thanh thuần khó tả, tất cả... Đều chỉ thuộc về anh.

Nghe lời anh nói, cô dần dần bình tĩnh lại, cơ thể vừa thả lỏng lập tức cảm giác được sự tê dại lúc trước còn chưa tan đi. Liên Hách Duy cũng nhận ra, khi cô còn chưa kịp phản ứng thì bàn tay anh đã tiến vào hoa môi, nhanh chóng tìm được hạt trân châu nhỏ, dùng sức xoa nắn.

"A a..." Trải qua một lần sóng khoái cảm, cơ thể Cổ An Mạt lại tiếp tục bị cuốn vào một lần sóng khoái cảm khác, cho đến khi một lượng lớn mật dịch chảy ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Không Quên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: "Lần đầu tiên"; chính thức (2)

Liên Hách Duy quyết đoán ôm cô lên vai, nhiệt độ bên ngoài quá thấp, anh sợ cơ thể cô sẽ không chịu nổi.

Hai người cùng ngã xuống giường lớn, Cổ An Mạt bởi vì ngượng ngùng nên không dám đối diện với người đàn ông đang nằm phía trên, nhưng anh lại cố chấp xoay mặt cô sang: "An Mạt..."

"... Ừm?" Ánh mắt anh nhìn cô vô cùng nghiêm túc và nóng bỏng...

"Anh yêu em" Anh cười, đuôi mắt, vàng trán tất cả đều mang vẻ thỏa mãn, có được cô, là điều đáng giá kiêu hãnh nhất của anh trên cuộc đời này.

"..." Không ngờ anh lại thẳng thắn bày tỏ như vậy, Cổ An Mạt im lặng đỏ mặt, nhưng tận đáy lòng là ngọt ngào rung động.

Anh biết cô cần thêm thời gian, sự phát triển tới nay đã vượt quá mong đợi của anh, anh không thể tham lam, anh sẽ kiên trì đợi cô yêu anh. Vén tấm chăn đang phủ trên người cô ra, anh đồng thời nhanh chóng cởi quần áo của mình, khi nhìn thấy vật nam tính to lớn ấy, Cổ An Mạt lại một lần nữa đỏ bừng mặt mũi.

Liên Hách Duy mỉm cười, anh cúi đầu hôn lên môi cô, thì thầm như nói mê: "An Mạt... Yên tâm giao cho anh..."

Còn chưa kịp đáp lại anh, cô đã cảm thấy thân dưới bị tách ra, một vật giống như cây gậy từng chút đi vào trong cơ thể, "A a..." Cô không khỏi ôm sát lấy người đàn ông phía trên.

Anh kiên nhẫn từ từ đẩy vào, khi vào được một nửa, nộn thịt mềm mại bên trong hoa huyệt của cô lập tức siết anh lại.

Thật chặt... Không thể di chuyển... Anh hít sâu vài hơi, dỗ dành bên tai cô: "An Mạt ngoan, thả lỏng một chút..."

"A... Em không biết..." Cổ An Mạt lắc đầu loạn xạ, toàn thân cô đều căng cứng, vốn không biết phải thả lỏng như thế nào.

Liên Hách Duy cúi đầu hôn cô, quần lót cô rút vào trong miệng, đợi khi cô bắt đầu đáp lại nụ hôn của mình, anh dùng một tay nâng mông cô lên, nướn mạnh về phía trước, vật nam tính to dài nháy mắt đâm vào toàn bộ.

"A a..." Bụng dưới trướng đau vì bị lấp đầy, Cổ An Mạt cắn lưỡi anh rên rỉ, bàn tay nhỏ đang ôm cổ anh để lại trên lưng anh đôi vết xước hồng.

"An Mạt..." Anh cúi đầu gọi tên cô, hoa huyệt bao lấy gậy th* đã đủ ướt át, có thể giúp anh không còn kiêng dè hoạt động, mỗi lần kéo ra đẩy vào lại sâu hơn một chút. Lần này anh bỏ hết chiêu thức, chỉ đơn giản là lấy độ sâu để giành phần thắng.

"A a... Hách Duy... A..." Cô thật sự không biết phải làm sao, cô hoàn toàn không kiểm soát được bản thân, lại không biết rằng cơ thể mình đã cho anh

phản ứng mong đợi nhất.

Giống như hiện giờ, vật nam tính đã chạm tới cửa tử cung, anh có thể cảm nhận rõ nơi đó như có một cái miệng nhỏ mút chặt lấy đỉnh vật, anh không ở lại quá lâu, chỉ vài giây đã nhanh chóng rút ra.

"A... Không... Chỗ đó..." Sắc mặt Cố An Mạt càng ngày càng hồng hào như hoa đào, biểu cảm trên khuôn mặt là cô mà cho tới bây giờ cô chưa từng thấy —— gọi cảm, thậm chí là quyền rũ mê hoặc.

"Ôm chặt anh An Mạt..." Anh động thân, lại lần nữa chọc đến cửa tử cung, vách thịt mềm mại nơi ấy hút mạnh đỉnh vật, sau đó anh xoay tròn, tạo thành một vũ điệu trong động hẹp.

"A a... Đừng... Sâu quá..." Cô cảm thấy mình như sắp ngất, thậm chí còn cảm giác như bụng dưới và miệng hoa huy*t cũng nứt vỡ. Khấp ngộ ngách bên trong đều bị anh bá đạo xâm chiếm, hoa huy*t ẩm ướt vốn không phải đối thủ của vật to lớn kia, kẹp càng chặt, nó càng ngang bướng, va chạm càng mạnh mẽ.

Vật nam tính buông tha cửa tử cung đã yếu ớt không chịu nổi, quay sang chọc đến điểm G. Cùng là cảm giác tê dại căng trướng nhưng lại không giống nhau, điều này khiến toàn thân cô run rẩy mãnh liệt, nhiệt độ trong tử cung theo nhịp ra vào của anh mà càng ngày càng cao, từ đó nảy sinh khoái cảm không kể xiết.

"Được rồi An Mạt... Ngoan... Sắp được rồi..." Liên Hách Duy trìu mến hôn môi, mắt, mi cô. Vật nam tính lớn mạnh mẽ rút cắm trong hoa huy*t mềm mại, liên tục đâm vào nơi sâu nhất.

Cuối cùng, anh cắn quả cherry trước ngực cô, kích thích Cố An Mạt lên đỉnh, anh bắn toàn bộ tinh dịch trắng đục vào sâu bên trong cô.

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Không Quên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Hạnh phúc nhân đôi

Ánh nắng sớm êm dịu xuyên qua khe hở rèm cửa sổ chiếu vào trong phòng, cuối thu mát mẻ, đó là món quà tuyệt vời nhất của mùa thu.

Cố An Mạt trở mình trong lòng ngực rộng lớn ấm áp, rồi chậm chạp mở mắt, trước mắt là khuôn mặt phóng đại của Liên Hách Duy. Nhìn kỹ, cô mới phát hiện anh thật đẹp trai —— mày rậm mắt to, ngay cả lông mi cũng vừa dày vừa dài, sống mũi cao thẳng, còn cả đôi môi không dày không mỏng đã hôn cô nhiều lần, cười lên vô cùng quyến rũ.

Anh và cô... Về sau chính là "họ"...

Hai cơ thể trần trụi ôm lấy nhau như tuyên bố những cảm giác triền miên còn sót lại của đêm qua, cô mơ hồ nhớ lại, tối qua khi cô buồn ngủ, anh đã giúp cô lau sạch cơ thể dính dính.

Rõ ràng tối qua còn mất ngủ, nhưng nằm trong lòng anh, cô lại an tâm ngủ thẳng đến sáng.

"Chào buổi sáng..." Khi cô đang miên man suy nghĩ, Liên Hách Duy đã tỉnh dậy. Cô nằm trong lòng anh, nói với cô câu chào buổi sáng, là những gì từ đây về sau anh hy vọng được làm mỗi ngày.

"... Chào buổi sáng..." Đối diện ái muội như vậy vẫn khiến cô có chút ngại ngùng, thế nên cô cúi mặt xuống.

"An Mạt..." Giọng nói của anh vì vừa ngủ dậy mà trở nên rất gọi cảm, khuôn mặt tuần tú hướng tới gần cô, chạm nhẹ vào môi cô, sau đó dường như cảm thấy không đủ, lại hôn thêm nữa.

"Ừm..." Cố An Mạt phát hiện anh thật sự thích hôn cô, mà cô... Cũng bắt đầu đắm chìm trong nụ hôn của anh.

"An Mạt," tạm thời buông cô ra, hơi thở Liên Hách Duy dần dần bắt ổn hỏi: "Hôm nay em muốn đi đâu?"

Cô nghĩ nghĩ, sau đó lắc đầu. Không có chỗ nào đặc biệt muốn đi, chỉ cần được ở bên anh.

"Vậy..." Anh vừa dứt lời, bàn tay to dưới chân đã sờ soạng đùi cô, tách hai chân cô ra đồng thời anh nói: "Cả ngày hôm nay đều ở nhà được không?"

Chẳng đợi Cố An Mạt đáp lời, vật to lớn không chút mỗi một nhanh chóng vọt vào trong hoa huy*t tron mềm.

"A a..." Trong phòng chỉ còn những tiếng rên rỉ kiểu điển.

Chuyến du lịch hai ngày ngọt ngào thư giãn chớp mắt trôi qua, trên đường quay về thành phố, Cố An Mạt nhận được một cú điện thoại quan trọng.

"Hách Duy! Anh biết không? Bên G&MP vừa gọi điện cho em, hẹn em ngày mai qua phỏng vấn!" Cúp máy, cô hào hứng kể ngay tin vui này với người đàn ông đang lái xe bên cạnh.

"Em vui vậy ư?" Khóe miệng Liên Hách Duy vẽ một nụ cười nhẹ mê người, cô gọi tên của anh càng ngày càng tự nhiên.

"Đương nhiên rồi! Người ta là thương hiệu quốc tế đó!" Cổ An Mạt quả thực khó tin, tuy rằng G&MP chỉ là thương hiệu quốc tế tuyến hai, hơn nữa nước hoa cũng không phải dòng sản phẩm chủ đạo của công ty, nhưng tên tuổi thương hiệu và chất lượng sản phẩm xưa nay rất đảm bảo.

"Vậy ngày mai phỏng vấn cố lên, nếu thành công, chúng ta sẽ cùng ăn mừng." Anh không ngờ rằng Phó Thanh Mặc lại tìm giúp một công ty tốt như vậy.

"Có điều... Em chưa gửi thông tin xin việc mà..." Tình tâm suy nghĩ, Cổ An Mạt mới phát hiện mình vốn dĩ chưa bắt đầu tìm việc.

"Có thể là 'săn đầu người', dù sao đây cũng là một vị trí khan hiếm, tình trạng 'săn đầu người' cũng khá phổ biến." Liên Hách Duy thuận thực đánh tay lái, vẫn duy trì vẻ bình tĩnh nhìn về phía trước, phân tích hợp lý cho cô nghe.

"Cũng đúng... Có điều em thật sự rất vui, bởi vì em vô cùng yêu thích công việc này." Có thể biến sở thích bản thân thành công việc, đây là công việc hạnh phúc nhất.

Xe bỗng nhiên dừng lại ven đường, anh đưa tay ôm khuôn mặt tươi cười của cô lại gần, "An Mạt, hạnh phúc của em, với anh mà nói, đó là hạnh phúc nhân đôi."

Lời tỏ tình thẳng thắn của anh giống như luôn có thể hạ bút thành văn, Cổ An Mạt chưa kịp đỏ mặt, môi đã bị môi anh nhẹ nhàng bao phủ, mềm mại lại tình tứ, nước bọt ngọt ngào và những tiếng rên rỉ khe khẽ của cô toàn bộ bị anh nuốt vào trong bụng, rất lâu không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Không Quên* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Thổ lộ

Cổ An Mạt phỏng vấn hết sức thành công, lập tức nhận được đề nghị, mặc dù mọi thứ phải bắt đầu lại từ đầu, nhưng đối với công việc yêu thích cô vẫn tràn đầy nhiệt huyết cùng kỳ vọng.

Cô nhanh chóng lấy di động, cái tên Liên Hách Duy ngay đầu danh bạ chính là người cô muốn gọi điện, chuông chỉ kêu hai tiếng, đầu bên kia đã bắt máy.

"Hách Duy, em phỏng vấn thành công rồi!" Ngữ điệu của cô tràn ngập vui sướng và hạnh phúc, ba tháng trước cô hai bàn tay trắng, tuyệt đối chưa từng nghĩ rằng mình sẽ có ngày hôm nay, không chỉ có một công việc tốt, mà còn có... Anh.

"Giỏi lắm, An Mạt! Buổi tối anh đón em, chúc mừng một chút." Liên Hách Duy cũng vui lây niềm vui của cô, cho dù qua điện thoại anh vẫn có thể tưởng tượng nụ cười thỏa mãn của cô ngọt ngào biết bao.

"... Hách Duy..." Cổ An Mạt khẽ gọi tên anh, giống như lần đầu tiên gọi tên anh qua điện thoại, không hiểu sao, cô lại đỏ mặt.

"Ừ?" Chỉ một tiếng gọi, nhịp tim anh lập tức loạn nhịp mắt kiểm soát, cam tâm tình nguyện thừa nhận cô gái nhỏ này đã nắm chặt anh trong lòng bàn tay.

"Cảm ơn anh..." Cảm ơn anh vì yêu em, cảm ơn anh đã cho em một cuộc sống mới và tương lai phía trước, "Em sẽ cố gắng đuổi theo anh, hơn nữa, em còn có thể vượt qua anh." Cô đã sớm nhận ra trái tim mình, cô thích anh... Và yêu anh dường như chỉ là chuyện gần trong gang tấc.

"An Mạt... An Mạt..." Liên Hách Duy hài lòng lắm nhắm tên cô, lời thổ lộ của cô không có một chữ yêu, nhưng từng chữ đều thể hiện tình cảm của cô đối với anh.

"Bạn gái?" Liên Hân Duy mặc chiếc váy cưới đuôi cá, ra khỏi phòng thay đồ liền trông thấy Liên Hách Duy vừa cúp điện thoại, trên mặt vẫn còn nét cười dịu dàng đến ngay cả người chị gái như cô cũng hiếm khi nhìn thấy.

"Đúng vậy, " anh hào phóng thừa nhận, "Bộ này không tệ." Hôm nay Trịnh Nhạc có hai ca phẫu thuật, vì thế thành anh cùng Liên Hân Duy đi khám thai, sau đó lại đưa cô đến thử váy cưới.

"Sao chưa từng nghe cậu nhắc tới?" Trong lòng mơ hồ lo lắng, cô loáng thoáng nghe thấy cái tên anh vừa gọi...

"Hân Duy, chị chỉ cần yên tâm kết hôn với Trịnh Nhạc là được rồi." Liên Hân Duy nhảy cảm đa nghi, cho nên anh không có ý định công khai chuyện mình cùng An Mạt vào lúc này.

"Yên tâm? Hách Duy, cậu cho rằng tôi làm sao có thể yên tâm? Người vừa nói chuyện điện thoại với cậu là Cố An Mạt đúng không?" Trục giác của phụ nữ, đôi khi đúng đến đáng sợ.

Liên Hách Duy đưa tay xoa trán nhú mày, "Hân Duy, tôi không định giấu chị, nhưng hiện giờ chưa phải thời điểm tốt."

"Nói vậy là cậu thừa nhận? Cậu cùng với cô ta? Liên Hách Duy, cậu điên rồi sao?" Liên Hân Duy không khỏi kích động, cô không thể tin được... Mọi quan hệ như vậy thật sự quá phức tạp.

"Tôi tỉnh táo hơn bao giờ hết. Hân Duy, nỗi bất an của chị không phải vì tôi và An Mạt, mà là đoạt được thứ gì đó, luôn luôn sợ bị người ta lấy về." Mà cô còn vọng tưởng dùng cái thai để níu giữ trái tim của một người đàn ông, rất sai lầm.

"... Đoạt... Ha ha... Ha ha..." Liên Hân Duy cười si ngốc, vừa cười vừa chảy nước mắt, "Tôi thương anh ấy, Hách Duy, không ai yêu Trịnh Nhạc hơn tôi hết..."

Liên Hách Duy tiến đến, đè chặt hai vai run rẩy của cô: "Nhưng yêu một người, không thể trở thành lý do chị làm tổn thương một người khác. Hân Duy, tôi muốn An Mạt."

"... Cô ta cũng biết ư? Cô ta không biết phải không? Ha ha... Liên Hách Duy, cậu đừng quá ngây thơ như vậy! Nếu cô ta biết mối quan hệ của chúng ta, cậu cho rằng cô ta còn bao nhiêu dũng khí để ở bên cạnh cậu?" Liên Hân Duy quát anh, mắng cô ích kỷ cũng không sao, vì Trịnh Nhạc, vì đứa con của họ, cô phải ích kỷ.

Lời nói của cô khiến Liên Hách Duy trầm mặc, An Mạt... Nếu biết chuyện này, còn có thể ở bên anh sao?

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Không Quên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Ích kỷ đôi lấy hạnh phúc?

Cố An Mạt lật giờ tập tài liệu dày cộm, lọc ra những ý quan trọng, lấy bút ghi chép lại.

Khi Liên Hách Duy bước vào văn phòng liền trông thấy bộ dạng nghiêm túc chuyên chú của cô, cô cúi đầu, một bên tóc theo động tác của cô rơi xuống, những sợi tóc mềm như sa-tanh quấn quanh cổ trắng nõn.

Anh đi ra phía sau cô, đặt cốc cacao nóng vừa mua vào tay cô, dịu dàng vén lọn tóc lộn xộn kia ra sau tai cô, "Muốn nghỉ ngơi một lát không?"

Cố An Mạt quay đầu mỉm cười với anh: "Em không mệt, bây giờ nhân lúc còn chưa đi làm, em muốn làm quen với những thông tin liên quan một chút, dù sao đó cũng là công ty lớn, em sợ mình không bắt được nhịp độ."

"Đừng lo." Anh vừa nói, vừa chơi đùa với mái tóc mềm mại của cô, mê mẩn xúc cảm tuyệt đẹp này.

"Có điều... Em ở trong này thật sự không sao chứ? Có làm phiền đến công việc của anh không?" Mấy ngày nay cô chưa đi làm, Liên Hách Duy bèn dẫn cô đến công ty anh, công khai để cô ngồi nghiên cứu tư liệu trong văn phòng của anh.

Anh cúi người, hôn hôn cổ cô, khẽ cười nói: "Em ở đây càng giúp anh tăng năng suất công việc."

"Uh? Vì sao?" Cô khó hiểu nhú mày.

"An Mạt, anh chỉ muốn nhanh chóng làm xong việc, sau đó..." Dứt lời, Liên Hách Duy ngậm lấy vành tai cô.

Hành động mờ ám cực độ này khiến Cố An Mạt toàn thân run rẩy, rõ ràng như vậy cô dù có ngốc nghếch cũng hiểu được là ý gì, cô vội vàng đẩy anh ra: "Ui... Không phải anh sắp vào họp ư!"

Biểu cảm ngưng đọng của cô thật sự rất đáng yêu, nếu không phải còn cuộc họp, có lẽ anh sẽ không nhịn được ăn sạch cô luôn, "Được, chờ anh họp xong lại tiếp tục, được không?"

"..." Thịnh thoảng Cố An Mạt cảm thấy anh vô cùng gian xảo, rất khéo léo thăm dò ý cô, khiến cô từ chối cũng không được mà đồng ý cũng chẳng xong.

Liên Hách Duy vừa rời đi, cô lập tức hít sâu vài nhịp, điều chỉnh tâm trí rồi bời, sau đó tiếp tục nghiên cứu tài liệu. Không lâu sau, di động trên mặt bàn rung lên, là một dãy số lạ, cô bắt máy: "Xin chào."

"Xin chào, Cố tiểu thư, làm phiền cô, tôi là chị gái Liên Hách Duy." Là giọng nói đầy khách sáo xa lạ của Liên Hân Duy.

Cố An Mạt hơi ngẩn ra, chị gái Liên Hách Duy? Cô cũng từng nghe anh nhắc tới, nhưng... Sao chị ấy lại tìm cô?

Liên Hân Duy cầm tách trà gốm sứ châu Âu tinh xảo, nhấp một ngụm hồng trà kiểu Anh: "Hồng trà ở đây quả thực không tệ."

Cố An Mạt đồng ý gật đầu, cô để tách trà trong tay xuống, nhìn thẳng vào người đối diện vẫn chưa nói rõ lý do tìm đến đây: "Xin hỏi... Chị tìm tôi... Có chuyện gì không?"

Sự thẳng thắn của cô khiến Liên Hân Duy cảm thấy hơi bất ngờ, nếu đã vậy, cô cũng không muốn vòng vo tam quốc: "Tôi là chị gái Liên Hách Duy, Liên Hân Duy, đồng thời, tôi cũng là... vị hôn thê của Trịnh Nhạc."

Câu trả lời ngoài dự đoán làm Cố An Mạt hết sức sửng sò, chị ấy... Lại là...

"Tôi nghĩ chắc hẳn Hách Duy chưa kể với cô, mối quan hệ giữa cô và Hách Duy, tôi cũng biết đôi chút. Nhưng Cố tiểu thư à, tình huống hiện tại giữa bốn người chúng ta, thật sự không thích hợp để làm nó phức tạp thêm nữa. Tôi... Cũng không phải muốn cô và Hách Duy chia tay, chỉ là hy vọng cô có thể cân nhắc kỹ càng hơn." Thái độ của Liên Hân Duy rất chân thành, nhưng vẫn không thể che giấu được sự ích kỷ.

Cố An Mạt rũ mắt xuống, một lát sau cô bình tĩnh mở miệng: "Liên tiểu thư, cảm ơn chị đã nói cho tôi biết chuyện này. Nhưng tôi nghĩ, chuyện không làm phức tạp thêm nữa, không phải một mình chị có thể quyết định. Theo ý chị, đây có lẽ là mối quan hệ bốn người rồi rắm, nhưng đối với tôi, điều tôi quan tâm, chỉ là mối quan hệ giữa tôi và Hách Duy mà thôi. Mối quan hệ giữa chị cùng vị hôn phu của chị, không ai có thể chi phối. Giống như vậy, chuyện của tôi và Hách Duy, cũng nên để chúng tôi tự quyết định."

Liên Hân Duy nắm chặt tay, Cố An Mạt dễ dàng động vào nỗi đau của cô, mặc dù có lẽ chính cô cũng không biết đây là nỗi đau của mình, nhưng bản thân cô hiểu rõ, quan hệ giữa cô và Trịnh Nhạc, thực sự không bền vững.

"Nếu không còn chuyện gì khác, tôi đi trước." Cố An Mạt đứng lên, "Cảm ơn chị đã gửi thiệp cưới cho tôi, chúc hai người hạnh phúc." Cô hiểu Trịnh Nhạc, thiệp cưới chắc chắn không phải anh gửi cho cô.

Lời nói của cô khiến sắc mặt Liên Hân Duy trắng bệch, cô muốn dùng tấm thiệp cưới để tuyên bố hạnh phúc của mình, chẳng lẽ là sai ư? Cô dùng sự ích kỷ để bảo vệ hạnh phúc của mình, chẳng lẽ cũng là sai ư?

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Không Quên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Không thể quay về điểm ban đầu

Lúc Liên Hách Duy gặp lại Cố An Mạt, đã qua giờ tan tầm, cô ra ngoài có để lại lời nhắn cho anh, nói rằng sẽ sớm quay lại.

Không đợi cô đến gần, anh đã bước nhanh tới đón, nắm hai bàn tay nhỏ của cô chà xát trong lòng bàn tay mình, "Có lạnh không?"

Chỉ là một hành động rất nhỏ, lại khiến Cố An Mạt đỏ mặt.

"Em sao vậy?" Thấy cô không nói gì, Liên Hách Duy lập tức chau mày, sợ cô gặp chuyện không vui.

Cô khẽ lắc đầu: "Bên ngoài... Rất lạnh."

"Vậy chúng ta về nhà, ở nhà ăn cơm nhé." Anh lại dùng đôi bàn tay ấm áp ôm lấy khuôn mặt ửng đỏ của cô, mỉm cười thần bí và đặc ý nói với cô: "Trước tiên anh đưa em đi xem cái này."

Cố An Mạt đè nén những lời muốn hỏi trong lòng, mặc anh dẫn cô về phía ban công văn phòng anh.

Liên Hách Duy đẩy cửa ban công ra, một cơn gió lạnh thổi ập tới, anh bọc cô bên trong áo khoác của mình, dẫn cô đi về phía trước.

Những đốm sáng lóe lên trước mắt Cố An Mạt, toàn bộ ban công được bao phủ bởi những bóng đèn nhỏ, trời tối không có sao, mỗi ánh đèn như một ánh sao, nhỏ xinh, lấp lánh, khiến người ta mê say.

Mặt biển phía xa phản chiếu ánh đèn, theo sóng biển từng đợt dâng lên, như thể đó là những ngôi sao rơi xuống nước, có thể chạm tay vào.

"Lần trước tại biệt thự bờ biển, không phải em luôn nói rằng thật đáng tiếc khi không nhìn thấy những ngôi sao ư? Nhìn thế này, có phải rất giống sao trời không?" Liên Hách Duy ôm lấy cô, cúi đầu thì thầm bên tai cô.

Nơi mềm mại nhất của lồng ngực rung động mãnh liệt, chỉ là một lời thuận miệng nói, lại được anh nâng niu trân trọng ghi nhớ trong lòng. Cô muốn những vì sao, anh lập tức cho cô những vì sao, đến tận cùng, còn có điều gì anh không thể làm vì cô?

Viên mắt dần dần ướt át, Cố An Mạt ôm chặt hông anh, cố gắng lấy can đảm vui trong ngực anh khẽ hỏi: "Hách Duy, chị gái anh... Chính là vị hôn thê

của Trịnh Nhạc ư?" Giọng nói của cô, nhỏ xíu run rẩy.

Cô không thể coi như chưa có gì xảy ra, cô có cố chấp của riêng mình, có giới hạn của bản thân đối với tình yêu. Sự tin tưởng, được cô đặt lên hàng đầu, nếu ngay cả niềm tin cũng không có, dù yêu cũng không thể đi đến cuối cùng.

Khi cô quyết định hỏi ra miệng, cô thật sự rất sợ, cô chưa bao giờ sợ hãi như vậy. Không phải sợ anh lừa dối, mà là sợ mất đi, sợ mất anh, không muốn mất anh, thậm chí... Không thể mất anh.

Dù trước đây mất Trịnh Nhạc, cô cũng chưa từng sợ hãi như vậy.

Cố An Mạt cảm thấy cơ thể người đàn ông cô đang ôm trở nên cứng ngắt, Liên Hách Duy nhìn sâu vào mắt cô, sau đó dùng sức siết chặt cô vào lòng, "... An Mạt... Không phải anh muốn giấu em... Chỉ là... Anh muốn tìm một thời điểm phù hợp để nói với em..." Giọng nói của anh cũng đầy hoảng hốt, nếu mất cô... Anh không dám nghĩ, anh thật sự không chịu đựng nổi!

Trong vòng tay ngập tràn hơi thở của anh, cô không phải lần đầu tiên phát hiện, không có nơi nào khác khiến cô cảm thấy an tâm như nơi này. Cô rất muốn hỏi, hỏi anh có phải vì để ý chuyện cô từng ở bên Trịnh Nhạc mà giấu diếm mối quan hệ của hai người, hay là mối quan hệ này quả thực cũng khiến anh cảm thấy phức tạp?

Nhưng cô không dám hỏi, cô sợ biết đáp án. Mặc dù trước mặt Liên Hách Duy cô đã khẳng định mối quan hệ của họ sẽ không dễ dàng thay đổi, nhưng trên thực tế, cô không chắc liệu đây có phải chỉ là suy nghĩ của một mình cô hay không.

Cố An Mạt không phải là một người thiếu tự tin, nhưng khi đứng trước Liên Hách Duy, cô luôn lo lắng rằng mình không đủ tốt, không đủ ưu tú, không tương xứng với anh.

"... An Mạt?" Cô càng trầm mặc, trái tim của anh càng lạnh lẽo, đến cuối cùng, anh và cô vẫn phải trở về như ban đầu sao?

Không, hoàn toàn không thể quay về, anh cũng không cho phép quay về.

"... Giữa chúng ta, nếu ngay cả niềm tin cũng không có, vậy... Làm thế nào để tiếp tục?" Cố An Mạt giãy khỏi vòng ôm của anh, rũ mắt xuống, không để Liên Hách Duy nhìn thấy hai mắt đã phấp phỏng.

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Không Quên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Không ai khác ngoài anh

Hai ngày sau, Cố An Mạt bắt đầu làm việc ở công ty mới. Sau hôm đó, cô không gặp lại Liên Hách Duy, cô nói với anh cô cần thời gian, để suy nghĩ thật kỹ càng.

Nhưng thực sự cô không có nhiều thời gian mà nghĩ về chuyện của mình cùng Liên Hách Duy, bởi công việc mới đã chiếm phần lớn thời gian của cô. Cô là người mới, công ty mới lại là tập đoàn lớn, mặc dù các tiền bối rất nhiệt tình giúp đỡ, nhưng cô vẫn còn nhiều điều cần học hỏi và giải quyết, cô muốn xử lý từng thứ một, cô gắng hoàn thành công việc.

Tính ra, đã năm ngày cô chưa gặp lại Liên Hách Duy, làm sao bây giờ? Cô... Rất nhớ anh, rất nhớ.

"Haizz..." Cố An Mạt không ý thức được bản thân cứ như vậy thờ dãi ra tiếng, khiến Vu Tư Linh ngồi đối diện đang nghiêm túc gọi món phải bất mãn: "Tớ nói này An Mạt, ăn cơm cùng tớ cậu miễn cưỡng đến vậy sao?"

"... Tớ nào có..." Cô phát hiện, ngoại trừ lúc làm việc, thời gian còn lại cô đều dùng để nhớ Liên Hách Duy, ngay cả ngủ cũng nhớ.

"Cậu với Liên Hách Duy vẫn còn chiến tranh lạnh hả?" Vu Tư Linh bỏ qua thực đơn, dự định nói chuyện với cô về vấn đề này một cách nghiêm túc.

"Chúng tớ không chiến tranh lạnh, chỉ là tớ cần chút thời gian để suy nghĩ rõ ràng." Đáng tiếc Cố An Mạt chẳng những không thể làm rõ vấn đề, ngược lại từ đầu đến cuối chỉ toàn nghĩ đến người tên Liên Hách Duy kia.

"Haizz, mối quan hệ của các cậu quả thực khá phức tạp, nếu cậu thật sự kết hôn cùng Liên Hách Duy, vậy sau này cậu phải đối mặt với Trịnh Nhạc thế nào đây? Cậu ta sẽ thành anh rể của cậu?" Nghĩ vậy Vu Tư Linh đã thấy nhức đầu.

"Hả?" Đối mặt Trịnh Nhạc thế nào? Cố An Mạt đúng là chưa từng nghĩ tới chuyện này, cô chỉ quan tâm đến suy nghĩ của Liên Hách Duy, còn những người khác, cô vốn không để trong lòng.

"Có điều... Tớ thấy rằng Liên Hách Duy thật sự rất yêu cậu." Vu Tư Linh lấy di động ra, đưa cho Cố An Mạt.

"Đây là cái gì?" Cổ An Mạt lật xem vài bản ghi nhớ, bên trong toàn bộ là tên nhà hàng, còn có những món ăn đặc trưng của từng nhà hàng.

"Trước khi xuất ngoại lần trước cậu ấy gửi cho tớ, hẳn tớ đó đều là nhà hàng cậu thích, còn ghi chú món ăn cậu thích nhất của mỗi nhà hàng." Dường như Cổ An Mạt có thể ăn ngon, là chuyện quan trọng như thế nào với anh.

Trái tim bỗng trở nên mềm yếu không kể xiết, nước mắt cũng dâng lên trong hốc mắt, Cổ An Mạt không phải không biết anh yêu cô, nhưng từ miệng người ngoài biết được anh thăm lặng quan tâm mình như vậy, cảm giác được yêu này lại càng thêm rõ ràng.

"An Mạt, còn cả chuyện của cô cậu... Trần Ngự có nói với tớ, Liên Hách Duy đã phải nhờ đến rất nhiều mối quan hệ, và để trả ơn, cậu ấy đành nhận một vài dự án mà trước giờ cậu ấy luôn xem thường." Vu Tu Linh vốn không muốn kể cho Cổ An Mạt những chuyện này, nhưng cô không đành lòng nhìn An Mạt bỏ lỡ người đàn ông yêu cô ấy sâu đậm như vậy.

Cổ An Mạt trầm mặc hồi lâu khẽ mỉm cười, cô muốn gặp Liên Hách Duy, nói với anh, quyết định của cô.

Khi cô đến công ty của Liên Hách Duy, lại được báo rằng tổng giám đốc không ở đây. Lúc này cô mới nhận thấy mình tới có phần đường đột, vì thế lấy di động ra, ấn xuống dãy số của anh.

Một hồi, hai hồi vẫn chưa có người tiếp, trong lòng Cổ An Mạt bắt đầu sốt ruột, trong trí nhớ, anh chưa bao giờ để cô phải chờ lâu. Mỗi lần cô gọi điện cho anh, anh luôn nhắc máy ngay lập tức; mỗi lần hẹn gặp, anh hoặc là đến đón cô, hoặc là đến điểm hẹn trước đợi cô. Tóm lại, khi cô cần anh, ngay cả khi cô không cần anh, anh vẫn luôn luôn ở bên cạnh cô, thậm chí không cần quay lại cũng có thể chạm được, khoảng cách gần đến như vậy.

Liên Hách Duy à Liên Hách Duy, anh có biết tình yêu sâu đậm đầy quan tâm của anh, sẽ khiến em không có cách nào yêu được ai khác ngoài anh. Không ai yêu em hơn anh, không ai thương em bằng anh, không ai nuông chiều em như anh, không ai khác ngoài anh.

Cổ An Mạt à Cổ An Mạt, mày thật ngốc.

Đúng lúc này, sau ba hồi chuông đã có người nghe máy, cô vội vàng gọi anh: "Hách Duy..." Bên kia truyền đến một giọng nữ trong trẻo: "Xin chào."

Cổ An Mạt ngẩn người, tay cầm di động phút chốc run rẩy.

Người ở đầu bên kia phản ứng rất nhanh, "Cô là Cổ tiểu thư đúng không?" Điện thoại của Liên Hách Duy hiển thị cái tên An Mạt, Chiêm Thanh Thanh vô cùng cảm kích trí nhớ siêu tốt của mình, bằng không chỉ sợ cô sẽ lập tức bị đuổi việc, "Xin chào, tôi là Chiêm Thanh Thanh, thư ký của Liên tổng. Anh ấy... Hiện giờ đang ở bệnh viện..."

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Không Quên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Khổ nhục kế ngây thơ

"Sao vậy? Nghe nói là kiệt sức?" Trình Tước lấy từ trong giỏ trái cây mua đến một quả táo, ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường bệnh, cười giễu cợt: "Không giống cậu tạo nào, hồi mới bắt đầu sự nghiệp, cậu thức đêm suốt mấy tháng cũng đâu có sao."

Liên Hách Duy nằm trên giường bệnh liếc anh một cái, chẳng thèm đáp lời.

Một người đàn ông khác ngồi trên sô-pha đối diện giường bệnh cũng lên tiếng: "Dù gì tuổi cũng không còn trẻ nữa, nên có chừng mực thôi."

Trình Tước nghe vậy cười lớn, gương mặt đẹp trai quyến rũ có vẻ từ tốn, dễ khiến người ta tưởng rằng vô hại, đáng tiếc đều chỉ là giả tạo.

"Cười cợt đủ chưa? Các cậu có thể biến." Liên Hách Duy lạnh lùng hạ lệnh đuổi khách, bạn tôi, đúng là lũ bạn tôi.

"Hách Duy," Trầm Mộ Nhiên đứng lên từ sô-pha, cũng là một vẻ đẹp anh tuấn, có điều anh mang lại cảm giác quá lạnh lùng, thậm chí có phần cao ngạo, "Bạn già, không phải cậu thất tình rồi giận dỗi đấy chứ?"

Đối với trình độ miệng của Trầm Mộ Nhiên, Trình Tước hoàn toàn bất phục, anh càng cười đắc ý hơn: "Đúng vậy không? Đây chính là mối tình đầu của Liên thiếu nhà chúng ta ư!"

Liên Hách Duy thật sự muốn giết hai tên đó. Anh lao đầu vào làm việc, mất ăn mất ngủ năm ngày, để bản thân không nhớ đến cô gái nhỏ kia, kết quả... Anh không chỉ có không có cách nào ngừng nhớ cô, ngược lại còn vì kiệt sức nên ngất xỉu phải đưa vào bệnh viện.

Cửa phòng bệnh bị gõ hai tiếng, Chiêm Thanh Thanh đi vào, cô đưa di động cho Liên Hách Duy: "Vừa nãy anh đi kiểm tra Cổ tiểu thư có gọi điện tới, vì cô ấy gọi nhiều lần nên tôi đã nghe máy, cũng nói với cô ấy tình hình hiện tại của anh."

Trầm Mộ Nhiên cùng Trình Tước trao đổi ánh mắt, Cổ tiểu thư? Quả nhiên là có biến.

"Tôi thật sự rất tò mò." Lời của Trình Tước giống y như Phó Thanh Mặc đã nói lúc trước, người phụ nữ có thể khiến Liên Hách Duy dễ tâm... Mấy huynh đệ bọn họ từng nghĩ cả đời này cũng không thể gặp mặt.

"Thanh Thanh, giúp tôi làm thủ tục xuất viện." Liên Hách Duy nắm chặt di động, cô đã biết? Cô có lo lắng không? Anh không muốn làm cô lo lắng.

Chiêm Thanh Thanh gật đầu, lúc chuẩn bị ra khỏi phòng bệnh, suýt chút nữa đụng phải Cố An Mạt đang chạy tới.

Cố An Mạt thở hổn hển, ánh mắt chỉ nhìn Liên Hách Duy nằm trên giường bệnh, cô cứ như vậy đi thẳng về phía anh, nhào xuống đầu giường, nháy mắt lệ rơi đầy mặt, "Anh sao rồi? Đã kiểm tra chưa? Còn chỗ nào không thoải mái không? Sao không nói cho em biết?"

Liên Hách Duy hơi ngẩn ra, sau đó khước miệng anh từ từ nhếch lên, cảm giác được cô lo lắng sung sướng phát điên. Anh đưa tay kéo cô vào lòng, vuốt ve đầu nhỏ của cô, dịu dàng nhưng hơi yếu ớt nói: "Anh không sao... Chỉ là, còn hơi nhức đầu."

"Thật không? Rất đau ư? Có nặng lắm không?" Bé con trong lòng lập tức ngừng đầu nhìn anh tỉ mỉ vài lần, đau lòng lại sốt ruột: "Đã kiểm tra chưa?"

"Rồi, nằm viện theo dõi hai ngày là được, em đừng lo." Liên Hách Duy vừa dịu dàng trấn an Cố An Mạt, vừa phóng ánh mắt tới ba người vẫn đứng trong phòng bệnh, ý tứ rõ ràng bảo bọn họ —— Ra ngoài! Lăn! Tóm lại càng nhanh càng tốt!

Trình Tước quả thực cảm thấy biểu hiện của Liên Hách Duy có thể đạt tâm ảnh đế, lúc trước còn nói muốn xuất viện, mới đây lại muốn nằm viện theo dõi? Chắc chắn chắc, tình yêu, đúng là đáng sợ.

"Khô nhục kè —— thủ đoạn ngây thơ như vậy, phụ nữ các cô cũng không nhận ra?" Rồi khỏi phòng bệnh, Trầm Mộ Nhiên vô cùng khó hiểu hỏi người phụ nữ duy nhất ở đó là Chiêm Thanh Thanh.

Chiêm Thanh Thanh phì cười, mặc dù cô cũng thấy chiêu này của Liên Hách Duy rất ngây thơ, có điều —— "Đối với người yêu anh, chỉ cần là chuyện liên quan đến an nguy tính mạng của anh, thì có là thủ đoạn ngây thơ cô ấy cũng sẽ vui vẻ đón nhận."

Trầm Mộ Nhiên trầm mặc, dường như đang suy tính nếu anh dùng chiêu này liệu có khả thi.

Trình Tước vỗ vai anh, nghiêm túc khuyên anh nên từ bỏ: "Mèo hoang nhỏ nhà cậu vừa vô tình lại thông minh, không thực hiện được đâu."

Trầm Mộ Nhiên cũng vỗ vai Trình Tước, đồng cảm nói: "Cậu cũng vậy."

Trình Tước cực kỳ bất mãn hét lên sau lưng anh: "Cậu còn không biết xấu hổ mà nói vậy! Thỏ trắng nhà tôi chính là bị mèo hoang nhỏ nhà cậu dạy hư!"

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Không Quên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Chấp tử chi thủ, phu phục hà cầu(*)

(*) Dịch nghĩa: Nắm tay người, đời này không còn mong gì hơn

Ngày Liên Hách Duy xuất viện lập tức về thẳng nhà Cố An Mạt, không, phải nói là mặt dày đến nhà Cố An Mạt. Cái gì mà cơ thể còn chưa hồi phục hoàn toàn, chứng loạn nhịp tim, dễ chóng mặt, tóm lại dùng một đồng lý do cuối cùng mới thuyết phục được cô.

Cô gái nhỏ da mặt mỏng, nếu bảo cô đến nhà anh, chắc chắn cô sẽ chán chừ. Nhưng không sao, mặt anh dày là được.

Nếu không phải lo cho anh, dù nói gì Cố An Mạt cũng không đồng ý. Có điều như vậy cũng tốt, các chỉ số trong báo cáo kiểm tra sức khỏe toàn diện của anh đều không lý tưởng, tuy không nghiêm trọng, nhưng bác sĩ dặn anh phải nghỉ ngơi thật tốt, đừng làm việc quá độ.

Vì vậy, cô nhất định phải giám sát anh.

Liên Hách Duy từ phòng tắm bước ra, thấy cô gái làm tổ trên sô-pha vẫn duy trì tư thế như trước khi anh đi tắm, tay cầm Ipad, chăm chú nhìn màn hình, đôi lúc lại cau mày.

Anh đi tới, ngồi xuống bên cạnh cô: "Em xem gì đấy?" Đã xem cả buổi tối.

"Em đang đọc ảnh hưởng của chứng rối loạn nhịp tim." Cố An Mạt không ngừng đầu đáp.

Anh rút Ipad trong tay cô: "Bác sĩ nói không sao."

"Này... Đưa cho em!" Cố An Mạt trườn lên người anh với tay muốn đoạt lại chiếc Ipad đã bị anh ném vào góc.

Liên Hách Duy thuận thế ôm cô vào lòng, cô cũng vừa tấm xong, trên người có cùng mùi hương giống anh, điều này khiến anh cảm thấy an tâm, kiên định: "An Mạt..." Anh cúi đầu, muốn hôn cô.

"... Chờ một chút!" Suýt nữa đã bị anh mê hoặc! Cổ An Mạt bung mặt anh, cố chấp nhìn vào mắt anh: "Chuyện lần trước... Em còn chưa cho anh câu trả lời."

Chuyện gì nên đến vẫn phải đến... Người đàn ông nhũ mày, tâm trạng căng thẳng, những đầu ngón tay đang ôm cô cũng dần trở nên trắng bệch: "An Mạt, em nói giữa chúng ta không có niềm tin... Không phải như vậy. Anh tin em, chỉ là anh không tin bản thân mình." Không tin mình có thể khiến em yêu anh.

"... Vì sao?" Cô vô cùng kinh ngạc, theo cô, anh xuất sắc như vậy, xuất sắc tới nỗi làm cô cảm thấy không xứng với anh.

"Bởi vì yêu em." Yêu đến sợ mất đi, yêu đến không thể mất đi, yêu đến hận không thể càng yêu hơn.

Hai mắt Cổ An Mạt rung rung, thì ra, suy nghĩ của họ đều giống nhau, không phải không có niềm tin, mà là rất tin tưởng đối phương nhưng lại không đủ tự tin vào bản thân mình, "Nếu em nói em cũng như vậy? Sợ mất anh, sợ anh để ý tới quá khứ của em, sợ mình không xứng với anh."

Liên Hách Duy chỉ cảm thấy trái tim trong lồng ngực đập vang dội, anh nhìn ánh mắt cô càng lúc càng dịu dàng, thậm chí bắt đầu lấp lánh.

Cô cho anh một nụ cười mê hoặc, sau đó kéo thấp đầu anh xuống, để môi anh áp lên môi cô. Nếu, anh sợ hãi, vậy thì, cô muốn làm anh an tâm, giống như anh làm cô an tâm: "Hách Duy, em cũng yêu anh."

Cô nói "Cũng". Phải, yêu anh như cách anh yêu cô.

Người bạn yêu nhất, nói rằng cô ấy cũng yêu bạn. Có phải là điều hạnh phúc tuyệt vời nhất trên đời này không? Liên Hách Duy không biết người khác nghĩ gì, nhưng với anh mà nói, chính là như vậy.

Anh ôm chặt, ghì chặt Cổ An Mạt vào lòng, anh không thể dùng bất kỳ ngôn từ nào để miêu tả tâm trạng mình lúc này, chỉ cảm thấy, đời này có cô, không còn mong gì hơn nữa, "An Mạt, sau này dù bất kể chuyện gì, chúng ta đều cùng nhau đối mặt. Mọi điều khó khăn, chỉ cần chúng ta cùng nhau, nhất định có thể giải quyết."

Bé con trong lòng gật đầu đồng ý, cô biết sau này còn rất nhiều chuyện họ phải đối mặt, nhưng chỉ cần có anh bên cạnh, cô sẽ không sợ gì nữa.

Liên Hách Duy dán môi lên cổ cô bắt đầu hôn triền miên lưu luyến, những lọn tóc quăn quanh cổ cô tỏa ra mùi dầu gội thơm nhẹ, giống như hơi thở của anh.

Anh, sẽ bao phủ toàn bộ cơ thể cô bằng hơi thở của mình.

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Không Quên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Hơi thở triền miên (1)

Nụ hôn ướt át bao phủ dày đặc trên từng tác da thịt Cổ An Mạt, nơi đôi môi mềm của anh mút lấy đầu lưỡi trở nên nóng rực, lưu lại vết đỏ như những cánh hồng nở rộ.

"Ưm hừ..." Cô bám lấy Liên Hách Duy, run rẩy ôm cánh tay anh, mỗi nụ hôn là một sự khiêu khích trí mạng đối với cô.

Anh xoay cô lại, để lưng cô dựa vào ngực anh, bộ đồ ngủ mỏng dễ dàng bị anh cởi ra, anh kéo dây áo lót của cô xuống, há miệng hôn lên đầu vai mượt mà. Sau vài nụ hôn sâu, anh bắt đầu gặm cắn, từ đầu vai khê cắn tới xương quai xanh quyến rũ.

"... Hách Duy..." Nơi đầu vai bị cắn chẳng những không đau, trái lại còn sinh ra cảm giác ngứa ngáy khác thường. Quay lưng về phía anh nên Cổ An Mạt không biết tiếp theo anh sẽ làm gì, mặc dù từng có vài lần thân mật, cô vẫn cảm thấy ngượng ngùng, căng thẳng.

Một tay Liên Hách Duy dễ dàng cởi nút thắt nội y, một tay vòng đến trước ngực cô, nắm lấy một bên bầu ngực mặc sức vuốt ve trong lòng bàn tay.

Đầu lưỡi liếm dọc theo sống lưng cô, trượt qua vòng eo nhỏ đáng yêu, đi đến cặp mông tròn lẳn, anh không khách khí cắn lên vùng mông mịn màng.

"A... Đứng..." Cổ An Mạt chưa bao giờ biết hành vi tình thú lại có thể đa dạng như vậy, cơ thể cô căng cứng, cảm nhận rất rõ tiếng thở dốc nặng nề của người đàn ông phía sau, hơi thở nóng rực lượn lờ giữa hai chân cô, chất lỏng ẩm ướt tràn ra.

Thấy cô động tình, Liên Hách Duy khẽ cười, bàn tay tách hai cánh mông cô ra, ngón giữa dọc theo khe mông trượt về phía huyệt sau, ấn nhẹ một cái lên

lỗ tròn nhỏ.

"A a... Đứng... Hách Duy, chỗ đó không thể..." Hàng lông mày thanh tú của Cố An Mạt phút chốc nhuệ lại, trái tim đập dữ dội, vài giọt mồ hôi chảy dọc vầng trán, rõ là bị dọa sợ. Chỗ đó quá nhạy cảm và riêng tư! Sao có thể... Cô bất chấp ngượng ngùng, xòe bàn tay nhỏ để ngăn cản hành động tiếp theo của anh.

"Anh không vào, An Mạt..." Anh ngồi thẳng dậy, tiếp tục rải nụ hôn lên vai gáy mịn màng, khiến cô an tâm. Sao anh có thể làm đau cô, chỉ là anh muốn đem lại cho cô những khoái cảm khác nhau.

Ngon giữa thon dài dễ dàng duỗi từ huyết sau ra mặt huyết phía trước, nhưng không vội tiến vào, mà tùy hứng treu chọc ngoài miệng huyết, trượt lên trượt xuống hoa môi đã ướt át.

"Aha... A..." Cố An Mạt không ngừng run rẩy, khẽ cắn môi dưới hồng nhuận, đầu ngón tay của bàn tay nhỏ tì vào thành ghế sofa trở nên trắng nhợt, bởi con ngựa ngày từ cơ thể đang dần xâm chiếm trái tim cô, chỉ phối hoàn toàn cơ thể và mọi dây thần kinh não bộ.

Cô tưởng bước tiếp theo ngón tay anh sẽ đâm vào, không nghĩ rằng hai chân mình được mở ra bởi vật nam tính lớn nóng rực, theo cú đẩy từ người đàn ông phía sau, cô sợ hãi kêu lên: "A a... A..."

Liên Hách Duy không đi vào bên trong, chỉ cắm vật nam tính cương cứng vào giữa hai chân cô, hòa với dịch thể trơn nhầy. Anh nheo đôi đồng tử đen, cầm lấy hai cánh mộng cô, một chân ép sát vào hai chân Cố An Mạt, vật nam tính cọ sát vào làn da mịn màng mát lạnh, mang đến khoái cảm không kém gì so với cảm giác bên trong hoa huy*t.

Mồ hôi chảy dọc theo khuôn mặt tuấn tú góc cạnh của Liên Hách Duy, ánh mắt anh, mũi anh, ngay cả khóe miệng với nụ cười thỏa mãn cũng đều bộc lộ tình yêu dành cho cô, anh yêu cô, hơn tất cả mọi thứ.

"Aha... A... Hách Duy... A..." Cơ thể theo từng cú đưa đẩy của anh đã dần đạt đến cao trào, giữa hoa môi bị vật nam tính luân phiên tấn công mà mở rộng ra hai bên, thỉnh thoảng vô tình còn chạm đến hạt trân châu, sau những lúc ấy, toàn thân Cố An Mạt lại run rẩy kịch liệt.

"An Mạt... An Mạt..." Liên Hách Duy một lần lại một lần gầm nhẹ tên cô, đẩy mộng càng mạnh, mật dịch chảy ra càng nhiều, khiến anh ra vào cũng càng lúc càng nhanh. Cuối cùng chọc vào khe hở hoa môi, dường như muốn tiến vào trong, lúc hoa môi sắp ôm lấy đỉnh vật nam tính lại rút ra.

"A a... Đứng..." Cơ thể dường như chưa đủ thỏa mãn, nhưng đã đủ để làm cô lên đỉnh lần thứ nhất, còn chưa kịp lấy hơi, Liên Hách Duy cũng chưa thỏa mãn nhân lúc cô vừa lên đỉnh đã đâm mạnh vào hoa huy*t.

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Không Quên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Hơi thở triền miên (2)

"Á a a..." Mặc dù đã đủ ướt, nhưng Cố An Mạt vẫn không chịu nổi sự xâm chiếm đột ngột đầy mạnh mẽ từ Liên Hách Duy, toàn thân run rẩy không ngừng. hoa huy*t trống rỗng đã lâu bị vật nam tính rắn chắc lấp đầy, nộn thịt động tình lập tức mút lấy vật vừa xâm nhập, tựa như muốn hút vào càng sâu.

"A... An Mạt..." Quá chặt khiến anh không thể cưỡng lại, một tay siết chặt eo cô, đôi mộng tròn lấn dấn sát hạ thể anh. Tư thế nằm nghiêng vào từ phía sau của hai người giúp anh có thể kiểm soát lực đâm, tốc độ và độ sâu, hướng về phía trước đâm vài cái, anh thậm chí có thể cảm nhận được quỹ đạo của mình dưới lòng bàn tay.

"A... A... Sâu quá..." Cơ thể đông đưa làm tóc Cố An Mạt tùy ý bay lượn, thỉnh thoảng có sợi tóc rơi trên khuôn mặt đỏ rực, lộn xộn nhưng lại mang vẻ quyến rũ mê hoặc, còn cái miệng nhỏ không ngừng rên rỉ êm tai, có thể dễ dàng khiến đàn ông càng thêm hưng phấn.

Vật nam tính chọc vào giữa vách thịt mềm, xung quanh tán loạn, lúc chọc về phía bên trái, cô lại kêu lớn hơn một chút, bởi vì điểm mẫn cảm của cô ngay gần đó, các nếp gấp ở đó cũng mạnh hơn, theo sự co bóp bên trong, vật nam tính có thể dễ dàng chạm đến cổ tử cung.

"A a... Hách Duy, đứng..." Anh cắm vào càng sâu, bụng của cô càng trướng, thậm chí cô còn có cảm giác như vật to lớn ấy xuyên qua cả người cô từ sau tới trước. Cô thử siết chặt bụng dưới để giảm bớt tác động mạnh mẽ này, nhưng không ngờ rằng làm vậy cả hoa huy*t cũng lập tức co bóp lại, từ phía dòn ép khiến vật kia không thể di chuyển.

"An Mạt, em thật là... Đồ ngốc..." Liên Hách Duy bật cười, vật nhỏ này rốt cuộc có biết làm thế sẽ chỉ khiến anh muốn đâm vào sâu hơn. Anh hơi lùi lại như cô muốn, rồi lấy sức đâm mạnh vào đến tận cùng.

"A không! A a!..." Cú đâm này vọt thẳng tới tử cung của cô, Cố An Mạt không chịu nổi nâng người dậy, từ đầu đón đến khoái cảm lần lượt bủa vây cô, cuối cùng cô bật khóc nức nở.

"An Mạt, có đau không?" Liên Hách Duy thả chậm tốc độ ra vào, nắm lấy đôi bàn tay nhỏ vô lực đang chống ở háng anh, để nửa người cô nằm trong lòng anh, cúi đầu chôn những nụ hôn cứng chiều xuống cổ cô.

"... Không có... Em... Không... Ừm a a..." Cô lắc đầu, không phải anh làm đau cô, mà là khoái cảm này làm cô không kịp thích ứng. Bất chợt giảm chậm tốc độ cũng khiến cô nháy mắt lên đỉnh, run rẩy thân mình, lằm bằm rên rỉ.

"An Mạt, em chặt quá, rất chặt..." Giọng nói gọi cảm nhuốm đầy ái tình, dù đã chảy ra đủ mật dịch, thậm chí càng ngày càng nhiều, nhưng hoa huy*t vẫn khít tới mức bao lấy vật nam tính của anh không một khe hở.

Liên Hách Duy một tay xoay mặt Cổ An Mạt, vuron đầu lưỡi vào khuôn miệng anh đào ra sức hôn, một tay vòng đến trước ngực cô, thương thức tuyệt nhũ đã bị lãng quên.

Anh cũng không dùng động tác phía dưới, hoa huy*t vừa ướt vừa nóng vừa chặt, cảm giác tuyệt vời khiến anh không thể dừng lại. Một lần lại một lần càng nhanh càng dữ dội theo tiếng hét của Cổ An Mạt, rên rỉ lớn tiếng, cô ngửa cổ, bày ra một đường cong tuyệt mỹ: "Aha... Hách Duy, Hách Duy... Sâu quá..."

"Được, anh cho em hết..." Mạnh mẽ đóng đưa thất lưng chạy nước rút, anh đâm vào sâu và nhanh, ôm lấy cơ thể run rẩy không ngừng của cô cùng lên đỉnh lần thứ ba.

"An Mạt," Liên Hách Duy dịu dàng vuốt tóc cô, mãi mê hôn hít tấm lưng trơn mềm, mỉm cười nói: "Anh làm em khóc..." Dứt lời, anh hôn lên nước mắt trên mặt cô.

Bé con đang thờ dốc trong lòng nghe thấy lời nói ái muội của anh sắc mặt hồng hào lại càng thêm đỏ rực, cái giọng điệu này, anh rõ ràng là rất kiêu ngạo a a a!!!

Phòng hai má đáng yêu, Cổ An Mạt thờ hỏn hỏn nói: "Em thấy cơ thể anh hồi phục rất tốt, ngày mai anh chuyển về nhà đi."

Tiếng cười trầm thấp quanh quẩn bên tai cô, anh vô cùng thân thiết hôn lên vành tai xinh xắn: "An Mạt, chúng ta ở cùng nhau đi."

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Không Quên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Hôn lễ không hạnh phúc

Cuối tuần đầu tiên của tháng mười hai, Liên Hân Duy và Trịnh Nhạc tổ chức hôn lễ.

Lễ cưới được tổ chức ở nhà thờ, khách đến tham dự ngoại trừ bạn bè thân thích, còn có không ít chính khách tiếng tăm. Mặc dù không quá phô trương, nhưng tuyệt đối đủ phong thái.

"Trịnh Nhạc tiên sinh, xin hỏi con có đồng ý lấy Liên Hân Duy tiểu thư làm vợ hợp pháp không?" Mục sư nhìn về phía chú rể, hỏi.

Trịnh Nhạc không trả lời ngay, anh biết đi đến bước này đã không còn đường lui. Nhưng, anh cũng hiểu rõ người trong lòng anh muốn lấy, không phải người phụ nữ đang đứng cạnh anh lúc này.

"... Trịnh Nhạc tiên sinh, xin hỏi con có đồng ý lấy Liên Hân Duy tiểu thư làm vợ hợp pháp không?" Thấy chú rể không trả lời, mục sư lại hỏi lại lần nữa.

Nụ cười trên mặt Liên Hân Duy dần dần biến mất, cô khẽ néo tay Trịnh Nhạc nhắc anh.

"... Con đồng ý." Nghĩ một đằng nói một nẻo.

"Liên Hân Duy tiểu thư, xin hỏi con có đồng ý lấy Trịnh Nhạc tiên sinh làm chồng hợp pháp không?" Mục sư dường như khẽ thở phào, dù sao trường hợp hủy hôn ngay thời điểm này ông cũng từng gặp không ít lần.

"Con đồng ý." Nụ cười tươi đã hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại một mảnh tro tàn nơi đáy lòng.

"Ta chính thức tuyên bố các con trở thành vợ chồng hợp pháp, xin chúc mừng." Tiếng vỗ tay vang lên như sấm.

Liên Hách Duy ngồi ở hàng ghế đầu tiên không hề vỗ tay, bởi anh không nhìn thấy hạnh phúc của cuộc hôn nhân này. Liên Hân Duy vốn không phải người nhiều tâm cơ, nhưng lại dùng đủ mọi cách để trói chặt người đàn ông kia bên mình, thậm chí, liên lụy đến cả An Mạt của anh. Đây là điều anh không thể khoan nhượng, anh tuyệt đối không cho phép bất cứ ai xúc phạm tới An Mạt.

Cho dù là chị gái anh.

Sau bữa tiệc náo nhiệt và mệt mỏi, người nhà họ Trịnh lo Liên Hân Duy là thai phụ, nên đã giục cô cùng Trịnh Nhạc về phòng tân hôn sớm.

"Em nghỉ ngơi sớm đi." Về nhà, Trịnh Nhạc ngay cả phòng tân hôn cũng không bước vào, lập tức đi về phía thư phòng.

Liên Hân Duy ngẩn ra, "Anh có nhớ hôm nay là hôn lễ của chúng ta không?" Cô cười khẩy, đêm tân hôn, chẳng lẽ anh còn muốn phân phòng ngủ?

"... Vì hôn lễ gấp gáp, anh đã bỏ quá nhiều việc, ngày mai còn có hai ca phẫu thuật, anh cần nghỉ ngơi đủ." Trịnh Nhạc day trán, anh không đủ sức cãi nhau với cô.

"Nếu anh không muốn hôn lễ này, anh nên từ chối ngay lúc đầu. Ở trước mặt mục sư, anh do dự bao lâu anh biết không?" Liên Hân Duy tưởng rằng anh đã nghĩ thông suốt, cho dù anh không yêu cô, nhưng ít nhất anh cũng không bài xích cuộc hôn nhân này, và đứa trẻ của họ.

"Bây giờ chúng ta đã là vợ chồng hợp pháp không phải sao? Em còn muốn gì nữa?" Tâm trạng buồn bực khiến Trịnh Nhạc lớn tiếng, cô muốn anh điều cho, còn chưa đủ sao?

"Trịnh Nhạc, phải là em hỏi anh mới đúng, anh còn muốn gì? Cố An Mạt ư? Ha ha... Anh đừng có nằm mơ, cho dù không có cuộc hôn nhân này, anh và cô ta cũng vĩnh viễn không thể quay lại với nhau lần nữa đâu." Liên Hân Duy cười lớn, có thể chọc vào chỗ đau của anh khiến cô nảy sinh khoái cảm được trả thù.

"Có ý gì?" Anh quả thực không dám vọng tưởng Cố An Mạt sẽ quay lại với mình, nhưng dựa vào đâu mà Liên Hân Duy lại chắc chắn như vậy?

"Bởi vì cô ta đã có bạn trai," cô nhìn sắc mặt Trịnh Nhạc nháy mắt trở nên tái nhợt, đau lòng đến mức khó thở, "Bạn trai cô ta là em trai tôi, Liên Hách Duy."

"Tìm tôi gặp vậy có chuyện gì?" Liên Hách Duy mặc áo len xám cao cổ cùng quần jean vừa vặn, phối với áo khoác nỉ màu nâu nhạt làm anh toát ra vẻ lười biếng nhưng vẫn vô cùng lịch lãm.

Anh không thích lúc này còn bị quấy rầy, quấy rầy anh và An Mạt của anh ở chung. Chỉ là, Trịnh Nhạc vào đêm tân hôn gần mười một giờ gọi điện cho anh, còn bảo là chuyện không thể nói qua điện thoại.

Tới quán bar Trịnh Nhạc đã gọi sẵn rượu, anh đưa một ly cho Liên Hách Duy, rót đầy rượu.

"Nếu không có việc gì gấp thì để lần khác nói sau, về sớm với Hân Duy đi." Anh không có hứng thú uống rượu với cậu ta, ngày trọng đại như vậy, sao cậu ta có thể bỏ Liên Hân Duy ở nhà một mình.

"Hách Duy, chúng ta không tính là bạn thân, nhưng tốt xấu gì cũng lớn lên với nhau từ nhỏ, cậu cướp An Mạt đi có phải cũng nên nói với tôi một tiếng hay không?" Trịnh Nhạc lại uống thêm một ly, giọng điệu vô cùng cay nghiệt.

Liên Hách Duy chỉ cảm thấy buồn cười: "Cướp? Nếu tôi muốn, đã cướp từ lâu rồi. Trịnh Nhạc, bản thân cậu làm chuyện gì với An Mạt tự trong lòng cậu hiểu rõ, tôi không tìm cậu tính sổ, là vì nể mặt Hân Duy."

"Ha ha ha ha... Được, tốt lắm..." Trịnh Nhạc đứng lên, nắm lấy cổ áo Liên Hách Duy: "An Mạt biết không? Mỗi quan hệ bốn người nực cười như vậy, cậu cho rằng cô ấy sẽ chấp nhận?"

Liên Hách Duy nhếch môi, gạt tay Trịnh Nhạc, đẩy anh lùi về sau: "Không cần người ngoài như cậu quan tâm." Anh chỉnh lại cổ áo, ánh mắt đầy nguy hiểm, cảnh cáo: "Nếu cậu dám làm tổn thương hai người họ, tôi sẽ không bỏ qua cho cậu đâu. Còn nữa... Sau này đừng tùy tiện gọi tên bạn gái người khác."

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Không Quên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Tất cả của cô

"Anh đã về rồi?" Cố An Mạt đi tới mở cửa cho Liên Hách Duy, cô biết hôm nay là hôn lễ của Liên Hân Duy và Trịnh Nhạc, nhưng cô cũng không hỏi nhiều, bởi cô thật sự không thêm đề ý đến chuyện của họ.

"Ừ." Vừa đóng cửa, Liên Hách Duy vừa kéo bé con trước mắt vào trong lòng.

"Anh sao vậy? Có phải mệt lắm không?" Cô ôm lại anh, cả một ngày không gặp, hiển nhiên cô rất nhớ mùi hương trên người anh, vòng hai tay ôm chặt lấy anh.

"An Mạt, chuyện anh nói lúc trước, em đã suy nghĩ kỹ chưa?" Anh buông cô ra, ánh mắt thâm trầm cố chấp nhìn cô chằm chằm.

Anh đang nhắc đến chuyện sống chung? Thực ra cô đã nghĩ thông suốt, chỉ có điều đêm nay anh làm sao vậy? Cô có thể cảm nhận được cảm xúc của anh có phần kì lạ, "Hôm nay... Có chuyện gì ư?"

Cô hơi rất nhẹ nhàng, dịu dàng, từng chữ đều chạm đến đáy lòng Liên Hách Duy, bởi vì cô dễ dàng phát hiện ra cảm xúc bất an của anh. Anh bất ngờ ấn cô lên bức tường phía sau, cúi người hôn cô, đầu lưỡi mạnh mẽ bá đạo cạy mở hàm răng cô, dẫn dắt đầu lưỡi cô chủ động quấn lấy lưỡi anh.

Theo nụ hôn càng ngày càng nồng nhiệt phát ra những âm thanh đầy xấu hổ, nước bọt của hai người như hòa làm một, ai cũng không tình nguyện buông mỗi người kia ra trước, đến khi Cổ An Mạt hoàn toàn xui lợ trong ngực anh, Liên Hách Duy mới dừng lại nụ hôn dài này.

"An Mạt, anh rất ghen tị." Anh vui đầu vào cắn cổ cô, thờ dài thì thầm bất an. Đúng vậy, anh ghen tị. Khi người đàn ông kia ở trước mặt anh gọi cô là An Mạt, anh ghen tị đến phát điên.

Cổ An Mạt hơi sững sốt, người đàn ông luôn tự tin kiêu ngạo nhưng một lần nữa trước mặt cô lại tỏ ra bất an, anh... Đến tận cùng anh yêu cô bao nhiêu? Đường như so với phát hiện của cô còn nhiều hơn rất nhiều, rất rất nhiều.

Nghĩ vậy, cô mỉm cười dịu dàng: "Đó đã là quá khứ của em. Nhưng, tất cả của em, là ở đây." Cô ôm chặt lấy anh, ôm lấy tất cả của cô.

Nghe cô nói, trong nháy mắt khóe miệng Liên Hách Duy khẽ nhếch lên, bất an nơi đáy lòng dễ dàng bị cô xoa dịu. Tất cả, cô coi anh là tất cả của mình.

Quá khứ sẽ qua, nhưng không thể xóa bỏ hay khuyết thiếu.

"An Mạt, mai em chuyển tới đây đi." Anh nhân cơ hội yêu cầu, vô cùng ấu trĩ.

Cổ An Mạt bật cười trong lòng anh, nhưng vẫn gật đầu thuận theo.

Sau khi lên lịch chuyển nhà vào cuối tuần, Cổ An Mạt về nhà thăm ba mẹ.

"Dạ? Mẹ, mẹ bảo A Dân đã xuất ngoại?" Trên bàn cơm nói chuyện phiếm, Cổ An Mạt vô tình nghe thấy mẹ nhắc tới chuyện cậu em họ đã xuất ngoại.

"Ừ, cô con chưa kể với con à? Mẹ tưởng là con giúp cô thu xếp mọi việc." Tình huống cụ thể bà Thi Hoa cũng không nắm rõ.

"Con xem cô con, lần trước bị lừa một đồng tiền còn chưa lấy lại được, không hiểu cô con kiếm đâu ra tiền cho A Dân xuất ngoại." Ông Cổ Bằng nói xong nhíu mày, quả thực rất bất mãn với việc làm của em gái.

Cổ An Mạt trầm mặc ăn cơm, muốn lấy lại tiền không phải chuyện đơn giản, lúc trước tiền Hách Duy cho vay tuy rằng không ít, nhưng muốn lấp vào lỗ hổng tài chính của gia đình cô, còn có thể cho em họ xuất ngoại, hẳn là không thể đủ.

Chẳng lẽ, là Hách Duy giúp cô sao?

Sau bữa cơm chiều, Cổ An Mạt tránh người nhà, gọi điện cho Cổ Mỹ Cẩm, "Cô à, chuyện A Dân xuất ngoại là sao vậy ạ?"

Cổ Mỹ Cẩm có vẻ hơi chột dạ: "Việc này, không có gì, cô vẫn đang làm thủ tục cho nó xuất ngoại."

"Khoản tiền đó, sao đủ cho nó xuất ngoại? Hơn nữa, không phải dựng còn chưa biết chuyện này ư?" Nói cách khác, tiền xuất ngoại chắc chắn không phải của dựng.

"... An Mạt, con đừng hỏi nữa. Chuyện này có thể giải quyết như vậy là tốt lắm rồi, đừng nói chuyện này nữa, ngàn vạn lần không thể để dựng con biết." Cổ Mỹ Cẩm năm lần bảy lượt nhấn mạnh, rất sợ việc này bị chồng bà ta biết.

"Cô à, đây không phải chuyện nhỏ, khoản tiền này cũng không phải số nhỏ. Cô nói thật cho con biết, có phải người tên Liên Hách Duy kia đã giúp cô không?" Cổ An Mạt vô cùng lo lắng, tiền bạc và tình cảm dây dưa là điều cô sợ nhất.

"Ai? Không phải, cô không biết người đó." Cổ Mỹ Cẩm biết không thể giấu giếm, chỉ có thể khai thật: "... Là A Nhạc."

Cổ An Mạt sững người, "... Cô à, con và anh ta đã chia tay rồi!" Cô đã thông báo với người nhà mình và Trịnh Nhạc chia tay, hơn nữa anh còn sắp kết hôn. Thế nào cô cũng không thể nghĩ rằng người đó lại là Trịnh Nhạc.

"Cô biết, Tiểu Mạt, cô cũng là không còn cách nào khác. Dựng con vẫn luôn truy hỏi cô vì sao chuyện xuất ngoại lo mãi chưa xong, cô thật sự không thể nhìn cái gia đình này tan nát đâu A Mạt. Là A Nhạc chủ động tìm cô, nói muốn giúp đỡ... Tiểu Mạt, tiền cô sẽ từ từ trả dần cho cậu ấy..."

Câu nói kế tiếp Cổ An Mạt đã nghe không vào, Trịnh Nhạc... Vì sao anh lại làm vậy?

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Không Quên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Tin tưởng lẫn nhau

"Anh biết em sẽ đến tìm anh, An Mạt." Trịnh Nhạc nhìn Cố An Mạt ngồi đối diện, đã lâu không gặp, cô vẫn điềm tĩnh, xinh đẹp như trước đây, khiến anh cảm thấy dường như tất cả đều chưa từng thay đổi.

Cố An Mạt khẽ nói: "Trịnh Nhạc, em và anh đã không còn bất cứ quan hệ gì, chuyện của người nhà em không cần anh quan tâm."

"An Mạt, anh chỉ hy vọng có thể giúp em phần nào đó." Anh thừa nhận, dùng cách này cũng là muốn buộc Cố An Mạt tới gặp anh một lần.

"Đừng, Trịnh Nhạc, chúng ta đã chia tay, anh không cần làm bất cứ chuyện gì cho em hết." Anh thật sự không hiểu ư? Hiện giờ cái anh gọi là làm vì cô, đều trở thành gánh nặng của cô.

"Vậy nên, để Liên Hách Duy làm cho em?" Trịnh Nhạc cười khẩy, anh tuyệt đối chưa từng nghĩ tới, cô và Liên Hách Duy lại ở bên nhau.

Không bắt ngờ khi anh đã biết, "Chuyện đó không liên quan gì đến anh." Cố An Mạt lạnh lùng nói.

"An Mạt!" Thái độ lạnh nhạt của cô khiến Trịnh Nhạc tức giận, "Em có biết mối quan hệ hiện tại giữa chúng ta nực cười thế nào không? Anh và chị cậu ta..." Nói tới đây, anh đột nhiên ngừng lại.

"Em biết, anh kết hôn với chị anh ấy." Giọng điệu và thái độ vô cùng bình thản, đối với Cố An Mạt, cái gọi là mối quan hệ phức tạp kia không quan trọng. Quan trọng nhất, là cô yêu người ấy, người tên Liên Hách Duy.

"Em cho rằng gia đình cậu ta sẽ đồng ý mối quan hệ nực cười đó sao? An Mạt, em có biết ông nội Liên Hách Duy là người thế nào không? Trước kia ông ta là trung tướng quân đội, quân hàm còn cao hơn ông nội anh. Họ được bồi dưỡng dưới những giáo điều nghiêm khắc của quân đội, thậm chí cha của Liên Hách Duy là Phó giám đốc sở cảnh sát cũng không thể chống lại ông nội cậu ta. Mẹ Liên Hách Duy là thiên kim danh môn, Liên Hách Duy làm việc trong cơ quan chính phủ quan trọng, sự hiên hách của gia đình họ không thể đo đếm bằng tiền bạc. Ngay cả khi không có mối quan hệ vô lý này, với tính cách chuyên quyền gia trưởng của ông nội cậu ta, cũng sẽ không để một cô gái có gia cảnh bình thường bước vào cửa nhà họ." Trịnh Nhạc thở dài, "An Mạt, anh không muốn em lại chịu tổn thương."

Cố An Mạt có từng nghe về gia cảnh của Liên Hách Duy, nhưng những gì Trịnh Nhạc vừa nói cô không hoàn toàn biết hết, quả thực ít nhiều làm cô có chút bất ngờ. Nhưng, cô tin tưởng Liên Hách Duy. Có khó khăn nào hơn so với việc không thể ở bên anh?

Cô mỉm cười kiên định, "Em tin anh ấy." Cô đứng lên chuẩn bị rời đi, "Trịnh Nhạc, anh hẳn nên lo lắng vợ mình sẽ bị tổn thương. Còn tiền của cô, gia đình em sẽ nhanh chóng trả lại cho anh."

Trịnh Nhạc ôm mặt, anh cũng hiểu câu nói cuối cùng kia của mình thật sự buồn cười. Rõ ràng anh mới là kẻ gây ra tổn thương cho cô, dựa vào đâu mà nói không muốn cô chịu thương tổn?

Cố An Mạt mang tâm sự nặng nề về nhà, cô suy nghĩ... Chuyện này rốt cuộc có nên nói với Hách Duy không?

Nằm trên giường trần trọc một hồi, đến khi người đàn ông bên cạnh ôm chặt cô vào lòng, giọng nói trầm ấm của Liên Hách Duy dừng bên tai cô: "An Mạt, không quen giường ư?"

Đây là đêm đầu tiên An Mạt chuyển đến nhà anh, anh sợ cô lạ giường.

Cố An Mạt vui vui vào ngực anh, lắc đầu: "Không có... Em làm anh thức giấc à?"

Anh hôn nhẹ lên trán cô, dịu dàng nói: "Sao vậy?" Lúc ăn tối thấy cô cứ muốn nói rồi lại thôi.

"... Hách Duy, em..." Haizz, Cố An Mạt thở dài, việc này... Thật sự khó mở lời mà.

"An Mạt, bất luận chuyện gì của em anh đều hy vọng mình là người đầu tiên được biết." Liên Hách Duy nhìn sâu vào cô, ánh mắt thâm tình đầy chân thành.

"Cô ruột em... Mượn tiền Trịnh Nhạc, để đưa em họ em xuất ngoại." Nguyên nhân kết quả Liên Hách Duy đều đã biết, vậy nên cô chỉ nói trọng điểm.

Anh suy nghĩ hồi lâu, sau đó cúi đầu hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của cô, "An Mạt, cảm ơn em đã thẳng thắn nói cho anh biết, chuyện này cứ để anh xử lý."

Cố An Mạt đưa tay vuốt ve gương mặt anh, những ngón tay lưu luyến lang thang trên mặt anh, "Hách Duy, em đã do dự. Nói với anh, mối quan hệ của chúng ta lại dính dáng đến tiền bạc, anh cũng biết, em không thích như vậy. Nhưng nếu không nói với anh... Em không thể thuyết phục bản thân mình không nói cho anh." Cô không muốn giấu diếm anh bất cứ điều gì.

Liên Hách Duy cười đến đắc ý kiêu ngạo, lời này của Cố An Mạt hoàn toàn là một lời thú nhận trá hình. Anh lại tiếp tục bắt lấy môi cô, hôn mãnh liệt, thời khắc đầu lưỡi hai người chạm nhau, anh lập tức cuốn lấy lưỡi cô vào trong miệng mình, mút mát, trêu đùa.

Thoáng buông môi cô ra, rơi vào mắt anh là vẻ mặt phụ thuộc của cô, anh không nhịn được lại khẽ hôn hôn môi cô, "An Mạt, tiền bạc vô nghĩa vô vị

hoàn toàn không đủ để ảnh hưởng đến tình cảm của chúng ta. Nó thậm chí còn không tính là một thử thách, tình yêu thuần túy đến từ lòng tin mà chúng ta dành cho nhau."

Lông mi Cổ An Mặt khẽ run rẩy, nước mắt liền lăn chã rơi xuống. Anh hiểu hết mọi suy nghĩ của cô, thậm chí còn sâu sắc hơn cả. Cô luôn lo sợ tình yêu thuần túy sẽ bị những thứ khác làm ô nhiễm, lại chưa từng nghĩ tới, thì ra, dễ bị chi phối nhất lại chính là bản thân mình.

Chỉ cần hai người đủ yêu nhau, đủ tin tưởng, đoạn tình cảm này sẽ không thể tồn tại bất kể tạp chất gì.

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Không Quên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Tuyệt đối cung chiều (1)

Cổ An Mặt lúc này không muốn kim nén rung động trong lòng nữa, nâng mặt Liên Hách Duy, chủ động dâng lên bờ môi xinh.

Anh chỉ ngơ ngác vài giây, lập tức nắm lấy eo thon nhỏ nhẹ nhàng nhắm nháp ngọt ngào cô mang tới. Đôi môi anh đào nhỏ nhắn dễ dàng bị mút toàn bộ vào trong miệng anh, cướp đoạt nước bọt như mật của cô, rồi cuộn lấy lưỡi cô cùng dây dưa.

"Ừm..." Ngay cả khi đã quen với nụ hôn của anh, nhưng mỗi lần hôn anh vẫn khiến cô chìm đắm trong nụ hôn của mình. Hôn là một trong những cách thể hiện tình yêu trực tiếp nhất, cuối cùng cô đã hiểu vì sao anh lại thích hôn cô như vậy.

Cơ thể cũng chủ động sát lại gần Liên Hách Duy, Cổ An Mặt run run vờn hai tay, cời áo anh.

Trong đôi mắt đen tuyền của Liên Hách Duy toàn bộ đều là biểu cảm đỏ mặt thẹn thùng của cô, sau đó anh nghe thấy cô dịu dàng nói: "Hách Duy... Anh nhắm mắt lại..." Không chút do dự, anh nhắm mắt theo lời cô.

Nếu anh nhìn cô, có thể cô sẽ không đủ dũng khí để làm vậy ——

Cánh môi mềm ẩm áp lên cổ anh, hôn từ hai bên xuống đến hầu kết. Nụ hôn của cô trúc trắc, nhưng đủ để làm cho người đàn ông cô yêu phát điên, hầu kết thỉnh thoảng chuyển động, cô đuổi theo nó khắp nơi hôn mút.

Đây là lần đầu tiên Cổ An Mặt chủ động, cô hoàn toàn không có kỹ thuật, chỉ là học theo anh như lúc anh làm với cô, thêm cả bản năng. Cô không biết những người phụ nữ khác có làm vậy hay không, nhưng cho dù ngượng ngùng cô cũng không thể không thừa nhận, khi bạn thực sự yêu một ai đó, bạn sẽ muốn người ấy.

Tiếng hít thở ồ ồ, lồng ngực phập phồng dữ dội cho thấy Liên Hách Duy đã động tình, ngay cả khi cô không làm gì, anh cũng đã điên cuồng vì cô, huống chi còn là do cô chủ động!

Khéo léo hôn dọc từ cổ xuống phía dưới, hai điểm trước ngực anh trở thành mục tiêu của cô. Cô há miệng ngậm vào một bên, giống như viên kẹo, liếm, mút.

"Grr..." Một tiếng gầm nhẹ đầy kim nén, nơi nào đó ở phía dưới đang cương lên với tốc độ anh không thể tưởng tượng được.

Vòng ôm chặt hơn khiến Cổ An Mặt phát hiện ra những thay đổi từ cơ thể anh, bàn tay nhỏ của cô chậm chạp mò dần xuống, cời quần ngủ của anh. Sau một thoáng chần chừ, cô đỏ mặt từ từ nhắm hai mắt cời nốt quần lót của anh.

"An Mặt..." Hô hấp vô cùng bất ổn, nhưng Liên Hách Duy vẫn đưa tay ra muốn ngăn cô lại, cô làm đã đủ nhiều rồi.

Cô gái vẫn cố chấp tiếp tục, bàn tay nhỏ bé quả quyết cầm lấy vật nam tính của anh. To, nóng là cảm giác trực tiếp nhất của cô. Cô nắm chặt tay, dường như lấy hết dũng khí, bắt đầu dùng sức vuốt ve lên xuống.

"Hí..." Liên Hách Duy hít mạnh một hơi, cảm xúc tê dại khiến anh toàn thân căng cứng. Trên hai mắt nhắm chặt là hàng mi run rẩy, đối với anh, cô gái anh yêu vì anh mà làm vậy là phần thưởng cao quý nhất, song cũng là một loại dây vô nhất.

Cổ An Mặt tiếp tục đốt lửa trên người anh, rải những nụ hôn nhỏ phía nửa người trên, dường như chỗ nào cũng được cô hôn qua. Còn bên dưới, bàn tay nhỏ bé của cô càng lúc càng siết chặt lấy vật to lớn dường như đã quá khô.

Cô thông thả di đầu ngón tay theo những đường gân xanh nổi lên, những đường gân dần rõ rệt hơn dưới bàn tay cô. Cô lại tiếp tục vuốt ve, khi đầu ngón tay xẹt qua đỉnh chóp, một luồng dịch trắng đục ấm nóng phun ra tay cô.

Liên Hách Duy tùy tiện lấy áo của mình ở bên cạnh, nắm tay cô, lau đi chất lỏng dính dính trong lòng bàn tay cô. Anh hôn lên mu bàn tay cô, giọng điệu cung chiều đến tận cùng: "Đồ ngốc..."

Cô vui gương mặt đỏ bừng vào lồng ngực anh, vô cùng xấu hổ, "... Em, làm không được tốt..."

Một nụ hôn cung chiều hạ xuống đỉnh đầu cô, giọng nói trầm ấm của anh vẫn vút trên đỉnh đầu cô: "Đồ ngốc, không có gì tốt hơn thế này." Đơn giản vì đó là em.

Người đàn ông luồn tay vào trong áo ngủ của cô, vuốt ve vòng eo xinh đẹp, sau đó kéo quần ngủ và quần lót của cô xuống.

Giờ tới lượt anh, mang đến cho cô sự cung chiều tuyệt đối.

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Không Quên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Tuyệt đối cung chiều (2)

Liên Hách Duy đè cô dưới thân, vật nam tính to lớn cương cứng chen vào phần da thịt mềm mịn giữa hai chân cô, trêu đùa trước cửa huyết. Bàn tay lên vào trong áo ngủ, trực tiếp ôm lấy tuyệt nhũ không có nội y che chắn.

"Ưm a..." Cả người Cố An Mạt run rẩy, một cử chỉ đùa bỡn nhỏ cũng đủ để cơ thể vốn đã động tình của cô xao động không thôi, ngứa ngáy như bị kiến cắn khiến cô không nhịn nổi, "Hách Duy... Đừng làm vậy..."

Mật dịch tràn ra từ giữa hoa môi dần dần nhiều lên, thấm ướt đỉnh vật, dịch nhầy trơn dính cũng giúp anh ra vào dễ dàng hơn, chỉ cần hơi dùng sức, toàn bộ phần đầu sẽ bị hoa môi ngâm lấy.

"A..." Hai chân khép lại, nhưng không làm vật nam tính ở giữa đi vào nửa phần, cô có chút tủi thân làm nũng: "Hách Duy... Đừng giày vò em..."

Anh cúi đầu hôn lên mắt cô, giọng nói trầm ôn hòa lẫn với hơi thở hỗn loạn: "Chưa được An Mạt, sẽ làm đau em." Cô còn chưa đủ ướt át.

"Ồ... Hách Duy, cho em..." Cô thút thít bằng giọng mũi, vòng tay ôm lấy gáy anh, mềm yếu cầu xin anh.

Cô chủ động đòi hỏi như vậy khiến sợi dây lý trí của Liên Hách Duy cuối cùng cũng đứt phứt, tay nâng eo cô, anh hạ người xuống rồi rướn mạnh về phía trước, vật nam tính nháy mắt đâm xuyên vào.

"A a ——!" Bên trong hoa huyệt không đủ ướt át, hậu quả khi vật cứng rắn kia xông vào là cơn đau tê liệt như bị xé rách. Cố An Mạt mở hai tay ra, vòng dưới nách anh, đặt lên tấm lưng rộng của anh, đầu ngón tay trắng bệch ghi chặt lấy lưng anh.

Cô nhú mày khiến Liên Hách Duy đau lòng khẽ hôn lên, dùng đầu lưỡi liếm liếm nếp nhăn đó. Bên trong hoa huyệt mút chặt lấy vật nam tính, mỗi lần đẩy vào rút ra lại chạm vào hạt trần châu nhỏ ở giữa.

"A a... Hách Duy..." Cảm xúc tê dại bao trùm cả trí óc và cơ thể làm Cố An Mạt không ngừng run rẩy. Hạt trần châu đó là nơi không thể chịu nổi trêu chọc, bình thường chỉ lấy ngón tay đùa vài cái đã khiến cô sụp đổ, huống chi lần này anh đều cố tình ma sát vào chỗ đó.

"Ngaoan, An Mạt, như vậy em mới có thể dễ chịu hơn chút..." Đúng như anh nghĩ, hạt trần châu mãi cảm liên tục bị tấn công xuất ra từng đợt mật dịch, chảy xuống dưới, làm ướt toàn bộ hoa huyệt.

Liên Hách Duy ôm lấy Cố An Mạt, ghì nửa người trên của cô vào trong ngực, sau đó đột nhiên cật lực ra vào.

"A ——! A a... Hách Duy..." Ngoài trừ ôm chặt anh, cô không còn cách nào khác. Mật huyết non mềm mại cho người đàn ông mạnh mẽ va chạm, hoa huyệt ướt đầm giúp anh chạm tới sâu trong hoa tâm, cẩn thận chà xát từng nộn thịt mềm nơi đó.

"An Mạt... An Mạt... Bên trong em ấm quá..." Sự thoải mái khiến Liên Hách Duy không nhịn được đẩy nhanh tốc độ, dường như nhấp càng nhanh, trong hoa huyệt lại càng ẩm ướt, cũng thút lấy anh càng chặt.

"Aha... Nhanh quá..." Cơ thể Cố An Mạt sớm đã xụi lơ, may là được anh ôm siết vào trong ngực, nếu không cô căn bản không thể chống đỡ được tốc độ cực hạn làm cơ thể lắc lư run rẩy sung sướng như vậy.

Bàn tay anh thừa dịp tách rộng hai chân cô hơn, lúc rút vật nam tính ra, anh để ngón tay ở cửa hoa huyệt, khi đâm vào lần nữa, ngón tay và đỉnh vật cùng lúc chen vào.

"Không ——! Aha... A... Trưởng quá..." Đôi mi thanh tú nhắm lại, toàn thân cứng đờ, trong tiếng gào thét dồn dập Cố An Mạt đạt đến cao trào cực hạn.

"An Mạt, đợi anh thêm một chút..." Anh dùng giọng nói gọi cảm dịu dàng dụ dỗ, hiển nhiên anh vẫn chưa đủ. Vật nam tính tiếp tục quấy phá trong mật huyết đầy nước, khiến cho cô gái nằm dưới anh lên đỉnh lần thứ hai.

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Không Quên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Cãi vã không ngừng

"Đây là gói bảo hiểm được chuẩn bị cho em bé theo yêu cầu của cậu." Hứa Tinh đưa tài liệu cho Liên Hân Duy, "Có điều cậu có hơi lo xa quá không? Còn chưa được bốn tháng."

Nghĩ đến bảo bối trong bụng, trên mặt Liên Hân Duy ngập tràn nụ cười yêu thương, không thèm để ý tới lời trêu chọc của bạn thân.

"Hân Duy..." Hứa Tinh bỗng hạ thấp giọng, "Hai ngày trước, Hách Duy nhờ tớ xử lý nhanh giúp cậu ta khoản tiền một trăm vạn."

"Chuyện của nó tớ không xen vào." Giao dịch kinh doanh, trăm vạn tiền vào ra là bình thường.

"Nhưng mà... Số tiền này được chuyển đến tài khoản của chồng cậu." Là giám đốc điều hành ngân hàng, nhưng đồng thời cũng là bạn thân của Liên Hân Duy, Hứa Tinh đã cân nhắc rất lâu mới quyết định nói chuyện này với bạn mình.

"..." Liên Hân Duy nhúm mày, cô biết rõ mối quan hệ của hai người đó, tuyệt đối không vô duyên vô cớ lại dây dưa một số tiền lớn như vậy.

Trịnh Nhạc về đến nhà đã là hơn hai giờ sáng, anh không ngờ trong phòng vẫn còn sáng đèn. Liên Hân Duy nửa nằm trên sô-pha, thấy anh về lập tức ngồi dậy.

"Sao còn chưa ngủ?" Anh vừa đi vừa hỏi, không có ý định dừng lại.

Trong lòng Liên Hân Duy lạnh lẽo, cho dù cô đang mang thai con của hai người, anh cũng không thể quan tâm nhiều hơn một chút sao? "Em có chuyện muốn hỏi anh."

Câu nói lạnh nhạt của cô khiến Trịnh Nhạc chán nản nhúm mày, hôm nay anh có ba ca phẫu thuật, ca phẫu thuật vừa mới kết thúc kéo dài gần ba tiếng đồng hồ, anh thật sự không còn sức để cãi nhau với cô. "Ngày mai anh vẫn còn ca phẫu thuật, đợi xong xuôi hết rồi nói sau." Dứt lời, anh lập tức đi về phía phòng ngủ.

"Hôm nay em nhất định phải hỏi rõ!" Liên Hân Duy đứng lên, đi đến trước mặt anh, chặn lối đi của anh.

Anh thở dài, "Vậy em nói đi."

"Tại sao Hách Duy chuyển tiền cho anh?" Cô hỏi thẳng vào vấn đề, kỳ thực ít nhiều cô cũng đã đoán được, khoản tiền này chắc chắn có liên quan đến Cố An Mạt.

"... Cậu ta trả lại cho anh." Thậm chí Liên Hách Duy còn tính cả lãi.

"Dựa vào mối quan hệ giữa anh và Hách Duy, anh sao có thể vay tiền cho nó? Hơn nữa nó cũng không cần." Ngữ điệu hùng hổ, đơn giản chỉ muốn ép anh phải nói thật.

"Hân Duy!" Trịnh Nhạc gầm nhẹ một tiếng, thấy cô đưa tay che bụng lùi về sau vài bước, anh mới hạ giọng: "... Truy cứu chuyện này có ý nghĩa gì?"

"Đúng vậy, đối với anh, em chẳng hề có ý nghĩa gì." Liên Hân Duy mỉm cười lạnh lùng, sau đó bật khóc.

"Hôm nay chúng ta đừng cãi nhau được không?" Anh thật sự quá mệt mỏi, từ khi kết hôn cùng cô tới nay, mỗi một ngày đều khiến anh cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

"Anh nghĩ có người vợ nào hy vọng suốt ngày cãi nhau với chồng mình không? Trịnh Nhạc, rốt cuộc anh còn giấu em bao nhiêu chuyện nữa?" Cô cũng rất mệt, nỗi xót xa đồng sáng dị mộng làm cô không thể cảm nhận được chút vui vẻ nào sau tân hôn.

Trịnh Nhạc đầu đau như muốn nổ tung, anh quyết định nhường một bước: "... Tiền là mượn giúp cô ruột của An Mạt, nhưng đó là chuyện trước khi chúng ta kết hôn, hơn nữa chuyện này cũng không liên quan gì đến An Mạt."

Liên Hân Duy nghe thấy, mỗi một câu nói của anh đều như bảo vệ Cố An Mạt, trái tim cô đau nhói, "Lại là Cố An Mạt... Ha... Trước khi kết hôn là vậy, sau khi kết hôn vẫn vậy, mỗi lần chúng ta khắc khẩu, đều là vì Cố An Mạt!"

"Anh và cô ấy đã không còn quan hệ gì! Em cũng đã biết trước sự tồn tại của cô ấy!" Anh không nhịn được lớn tiếng phản biện vài câu.

"Đó là lý do anh đổ hết sai lầm lên đầu em? Trịnh Nhạc, em nói cho anh biết, một cây làm chẳng nên non!" Liên Hân Duy bắt đầu trở nên điên cuồng,

anh nói như thể anh không có lỗi gì vậy.

"... Anh đã đồng ý kết hôn, em muốn anh đều đáp ứng, anh không biết anh còn có thể làm gì hơn. Ngày mai anh còn ca phẫu thuật quan trọng, anh ngủ trước đây." Trịnh Nhạc thờ dãi một hơi, kiệt sức cả về tinh thần lẫn thể xác khiến anh đành chịu thua, anh không muốn lại cùng cô cãi nhau thêm nữa.

Liên Hân Duy nhìn anh đi vào thư phòng, nước mắt lại tràn mi. Từ khi họ kết hôn tới nay, thời gian anh ngủ tại thư phòng còn nhiều hơn cả ngủ ở phòng chính.

Cô chiếm được người đàn ông cô yêu, được cả hôn nhân, nhưng vì sao, lại không bao gồm hạnh phúc?

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Không Quên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Say rượu gây chuyện

Trong phòng họp bệnh viện, bầu không khí nghiêm túc căng thẳng làm người ta có chút khó thở.

Trịnh Nhạc biểu cảm bình tĩnh, nhú mảy.

"Trịnh Nhạc, có lẽ cậu cũng nhận thức được tính nghiêm trọng của sự cố lần này, may mắn là bác sĩ mổ chính kịp thời phát hiện tình trạng của bệnh nhân, nếu không sẽ trở thành tai nạn chết người." Trưởng khoa Ngoại ngồi đối diện Trịnh Nhạc, đối với sai lầm này của anh cảm thấy vừa tức giận vừa thất vọng.

"... Tôi xin lỗi, đúng là lỗi của tôi." Giữa ca phẫu thuật, Trịnh Nhạc vì có chút phân tâm nên đã tiêm thuốc mê quá liều lượng, may mà kịp thời phát hiện, bệnh nhân mới không gặp trở ngại.

"Nếu trạng thái tinh thần không tốt, cậu đừng nên cố chấp vào kíp mổ." Nét mặt Trịnh Nhạc đẩy về một mối rõ rệt.

"Tôi xin chịu mọi hình thức kỷ luật." Tối qua anh chỉ ngủ chưa được hai tiếng, trước khi ra cửa lại nghe Liên Hân Duy châm chọc một hồi. Anh đã tạo thành thói quen tê liệt, nghĩ rằng bản thân có thể ứng phó được, chung quy anh vẫn là quá tự phụ.

"Trước mắt tạm thời đình chỉ công tác, hình thức xử phạt cụ thể tôi sẽ bàn bạc với viện trưởng." Trưởng khoa thờ dãi, bắt đầu đi lắc đầu.

Từ khi Trịnh Nhạc hành nghề bác sĩ tới nay, anh luôn không uống rượu. Chấp nhận bị đình chỉ công tác, sau khi từ bệnh viện ra anh lập tức tìm một quán rượu, nâng cốc hết lần này đến lần khác.

Từng nghe người ta nói rượu là một thứ tuyệt vời, có thể giúp người quên đi rất nhiều phiền não. Nhưng anh càng uống lại càng tỉnh, càng uống càng hối hận về những việc đồn mạt mình đã gây ra lúc trước.

Phản bội Cố An Mạt là sai lầm lớn nhất cuộc đời anh, nhất thời không chịu được cô đơn, đôi lấy hối hận cả đời, là sự báo ứng tàn nhẫn nhất.

Trịnh Nhạc đi đến dưới công ty Cố An Mạt, đã quá giờ tan tầm một lúc, anh vẫn chưa thấy cô xuống.

Vì công việc bắt đầu vào guồng, lượng công việc của Cố An Mạt cũng nhiều hơn so với lúc trước, bởi muốn theo kịp tiến độ, gần đây cô mỗi ngày đều tăng ca.

Giờ cao điểm tan tầm đã qua, người trong thang máy không nhiều lắm. Cô vừa ra khỏi thang máy, ngay ở đại sảnh thừa thốt trông thấy một bóng dáng không xa lạ.

Nhú mảy đồng thời dừng bước, cô vẫn có chút kháng cự gặp anh một mình.

Vừa thấy người mình đang đợi, Trịnh Nhạc không chút do dự đi tới, anh nhìn chăm chăm gương mặt cô, khẽ gọi: "... An Mạt..."

Mùi rượu nồng nặc làm Cố An Mạt lui về sau một bước nhỏ, người không uống rượu như anh toàn thân lại đầy mùi rượu: "Có chuyện gì không?"

Động tác lui về sau của cô khiến Trịnh Nhạc đau lòng, anh cũng không biết sao mình lại đến đây, chỉ là trong đầu không ngừng nghĩ về cô, "... Có thể cùng nhau ăn một bữa cơm không? Anh muốn nói..."

"Có chuyện gì anh nói luôn ở đây đi." Cô dứt khoát ngắt lời anh, cũng không có nhu cầu ăn uống.

"... An Mạt!" Anh bước từng bước đến gần cô, bàn tay to bắt lấy cổ tay cô, "Chỉ cần một lúc là tốt rồi." Hôm nay là một ngày đầy dả kích và thất bại đối với anh, anh thầm nghĩ tâm sự với cô đôi lời, chỉ là muốn nghe cô nói vài câu an ủi.

"Trịnh Nhạc, anh buông ra đã..." Cô An Mạt nhủ chặt mảy, muốn hất tay anh ra, nhưng anh nắm rất chặt.

"Đi theo anh, An Mạt." Trịnh Nhạc kéo tay cô, ép cô đi cùng.

"Trịnh Nhạc! Buông ra!" Cô An Mạt nóng lòng nói lớn tiếng hơn, một Trịnh Nhạc xa lạ như vậy, thái độ bất chấp của anh khiến cô vô cùng sợ hãi.

"Tiên sinh, tiên sinh..." Nghe tiếng, bảo vệ dưới đại sảnh chạy tới, anh ta đứng chắn đường Trịnh Nhạc, "Có chuyện gì phiền ngài buông vị tiểu thư này ra trước rồi nói sau được không?"

"Tránh ra." Trịnh Nhạc đẩy bảo vệ, người bảo vệ đã trải qua huấn luyện chuyên nghiệp vẫn đứng tại chỗ, "Tiên sinh, nếu anh cứ tiếp tục như vậy tôi chỉ còn cách báo cảnh sát."

"Tôi muốn đưa bạn tôi đi còn cần anh đồng ý?" Trịnh Nhạc giận dữ, anh buông Cô An Mạt ra, hai tay tóm lấy cổ áo người bảo vệ, rồi đẩy mạnh anh ta xuống đất.

Những cảm xúc tiêu cực tích lũy cả một ngày cuối cùng cũng tìm được chỗ bộc phát, hơi men điều khiển anh hạ nắm đấm về phía người bảo vệ.

"Trịnh Nhạc!" Cô An Mạt sắc mặt trắng bệch sợ hãi kêu lên, cô hoàn toàn không thể ngờ anh lại động thủ đánh người, "Anh dừng tay! Dừng tay!" Cô đi lên trước kéo áo Trịnh Nhạc để ngăn anh lại, nhưng hiển nhiên vô dụng.

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Không Quên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 41: Toàn tâm toàn ý tin tưởng

Liên Hách Duy dẫn theo luật sư tới đồn cảnh sát trong thời gian ngắn nhất. Lúc anh tới Cổ An Mạt vừa hoàn tất khẩu cung, nhìn người đàn ông phong trần mệt mỏi trước mắt, cô lập tức đỏ mắt.

"Em có bị thương không?" Anh đi đến bên cạnh cô, nhìn cô tỉ mỉ từ đầu đến chân một lượt, xác nhận cô không có việc gì, trái tim đang treo ngược cuối cùng đã được đặt xuống.

Cổ An Mạt chậm rãi lắc đầu, "Em không sao..." Nhưng sắc mặt cô cũng không tốt.

Liên Hách Duy đau lòng ôm cô vào ngực, "Chúng ta về nhà." Rồi quay người dặn dò luật sư ở phía sau: "Luật sư Trần, ở đây giao cho anh."

"Yên tâm, Liên tổng." Luật sư Trần gật đầu, đi theo cảnh sát để xử lý các thủ tục liên quan.

Ngay sau, Liên Hân Duy cũng chạy tới. Sự xuất hiện của Cổ An Mạt khiến cô ngẩn người, cô ta và Trịnh Nhạc?

Nhưng cô không có thời gian để nghĩ nhiều, trước mắt Trịnh Nhạc quan trọng hơn, "Hách Duy, rốt cuộc sao lại thế này?"

"Tôi không rõ lắm." Anh lãnh đạm trả lời, may là An Mạt không có việc gì, nếu không anh sẽ không bỏ qua cho Trịnh Nhạc.

"Cô có mặt ở đó không? Sao anh ấy lại động thủ đánh người?" Liên Hân Duy chuyển hướng hỏi Cổ An Mạt, ngữ điệu sắc bén, hung hăng đe dọa.

"Hân Duy, " Liên Hách Duy bảo vệ Cổ An Mạt bên người, "Bây giờ chị hẳn nên đi làm việc với luật sư, tìm hiểu thương thế của người bị đánh."

Liên Hân Duy cười khẩy, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm Cổ An Mạt, "Anh ấy vì cô nên mới động thủ phải không? Anh ấy là bác sĩ, làm sao có thể tùy tiện ra tay đánh người? Liên Hách Duy, cậu nhìn cho rõ, đến giờ họ vẫn còn dây dưa qua lại!"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Cổ An Mạt tái nhợt, tay nắm chặt áo Liên Hách Duy, đầu ngón tay dần dần trắng bệch. Cô muốn giải thích, nhưng lại không biết phải giải thích như thế nào.

"Hân Duy, trước hết chị nên giải quyết vấn đề giữa chị và Trịnh Nhạc đi." Liên Hách Duy thờ dãi, Trịnh Nhạc tìm đến Cổ An Mạt nhất định có nguyên nhân, mà nguyên nhân này rất có thể bắt nguồn từ Liên Hân Duy, sao chị ta lại có thể đi trách móc người khác.

Liên Hân Duy mặc dù tức giận nhưng cũng không thể nói gì hơn, cô vốn tưởng rằng kết hôn cùng Trịnh Nhạc là có thể giải quyết toàn bộ vấn đề, không nghĩ rằng vấn đề lại càng ngày càng nhiều.

Nhưng xét cho cùng, những vấn đề này đều là vì Cổ An Mạt.

Cổ An Mạt lên xe, phát hiện máy sưởi vẫn đang mở, thật sự cô không phải kiểu con gái hay khóc, nhưng sự cẩn thận của Liên Hách Duy vẫn khiến cô đỏ hoe mắt.

"Đi ăn chút gì trước nhé." Liên Hách Duy khởi động xe, bàn tay cầm vô lăng bị bàn tay nhỏ lạnh lẽo của cô nắm lấy.

"Hách Duy..." Cô cúi đầu, hạ mắt, "Em quả thực không hiểu vì sao Trịnh Nhạc lại tìm em..." Liệu anh có hiểu lắm không...

Anh rút tay ra, ngay khi Cố An Mạt tưởng rằng anh tức giận, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn anh, anh lại cầm tay cô: "Anh biết." Giọng điệu nhẹ nhàng nhưng đầy tin tưởng.

Cô vẫn luôn tin rằng, trong tình yêu, điều cơ bản và quan trọng nhất chính là niềm tin. Nói thì dễ, làm mới khó. Nhưng Liên Hách Duy lại cho cô đủ niềm tin, cũng đủ tin tưởng cô.

Thậm chí không cần cô phải giải thích nhiều, hoàn toàn tin tưởng vào cô.

Cố An Mạt không nhận được kích động nơi đáy lòng nghiêng người ôm chặt lấy anh, có thể yêu anh, là chuyện may mắn nhất cuộc đời cô.

Liên Hách Duy ôm lại cô, ánh mắt trầm xuống.

Anh không cho phép bất cứ ai làm tổn thương An Mạt, kể cả là chị gái anh.

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Không Quên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Bi kịch

Liên Hân Duy cùng Trịnh Nhạc cả đường im lặng đến khi về nhà.

"Cho em một lời giải thích hợp lý." Giọng điệu của cô bình thản, ý cười nơi khóe miệng đầy châm chọc.

"... Anh đã nói hết ở đồn cảnh sát rồi." Anh biết nói vậy cô sẽ không thỏa mãn, nhưng cả ngày nay anh đã đủ mệt, không muốn giải thích thêm gì nữa.

"Sao anh lại đi tìm Cố An Mạt?" Liên Hân Duy chỉ quan tâm về việc này.

Trịnh Nhạc phiền chán cởi áo khoác, ném mạnh xuống đất, "Cố An Mạt, Cố An Mạt... Chủ đề nói chuyện giữa chúng ta mãi chỉ xoay quanh cô ấy?"

"Ha... Điều đó nên hỏi anh chứ!" Vô cùng mỉa mai.

"Em không hỏi anh vì sao lại động thủ đánh người, không hỏi anh đã xảy ra chuyện gì, không hỏi anh sao lúc này không ở bệnh viện, từ đồn cảnh sát đến bây giờ chuyện em đề ý chỉ có vì sao anh đi tìm Cố An Mạt!" Đây rõ ràng là những vấn đề giữa họ, tại sao lần nào cũng lôi người khác vào?

"... Nếu không phải vì anh và Cố An Mạt dây dưa không rõ, em sẽ như vậy ư? Có người vợ nào muốn cứ mãi nhắc tên người yêu cũ của chồng mình trước mặt anh ta? Trịnh Nhạc, anh rất ích kỷ!" Lời nói của anh kích động Liên Hân Duy, cô lớn tiếng phản bác.

"Giữa anh và An Mạt hoàn toàn không có gì cả! Phản bội cô ấy... Anh cảm thấy vô cùng áy náy, anh chỉ muốn làm chút gì đó bù đắp lại mà thôi. Nói đến ích kỷ, em cũng đâu kém chút nào." Cuối cùng Trịnh Nhạc đã hiểu, hôn nhân chỉ có thể ràng buộc thể xác, còn suy nghĩ của họ chung quy vẫn không cùng một hướng.

"Dựa vào đâu em không thể ích kỷ? Vì gia đình, vì đứa bé, em có thể càng ích kỷ." Cô không sai, cô chỉ muốn bảo vệ gia đình mình.

"... Chúng ta không thể nói tiếp." Trịnh Nhạc thờ dãi, xoay người muốn về phòng.

Liên Hân Duy kéo ống tay áo anh, vẫn như trước không nói không tha: "Anh nói cho rõ ràng, tại sao anh đi tìm Cố An Mạt?"

Trịnh Nhạc nhú mày gạt tay cô ra, cô lại lập tức nắm chặt.

"Nói đi!" Cô không chút nhượng bộ, hôm nay nhất định phải nói cho rõ.

Trịnh Nhạc đối với sự đeo bám của cô cảm thấy vô cùng chán ghét, anh dùng sức hất cô ra, không thể ngờ sức mình quá mạnh, khiến Liên Hân Duy lùi lại vài bước, sau đó cả người ngã xuống sàn.

"A..." Cô đau đớn kêu lên, đưa hai tay che bụng.

Anh vội vàng ngồi xổm xuống đỡ lấy cô, chất lỏng âm màu đỏ dần dần nhuộm đỏ váy áo trên người cô.

Trịnh Nhạc nháy mắt mặt mũi tái nhợt, biểu cảm hoảng hốt, nhìn kĩ lại thấy phía trước cô là một góc chiếc bàn trà thủy tinh.

Khi Liên Hách Duy và Cố An Mạt chạy tới bệnh viện, Liên Hân Duy vừa được đẩy khỏi phòng cấp cứu chuẩn bị chuyển sang phòng bệnh.

Trịnh Nhạc suy sụp đứng dựa tường, bác sĩ nói, con của họ... Không còn nữa.

Liên Hách Duy đi đến trước mặt Trịnh Nhạc, một tay tóm áo quất, "Cậu đã làm gì Hân Duy!" Anh đã rất cố gắng kiềm chế cơn giận dữ, nếu không cho dù ở bệnh viện anh cũng sẽ không khách khí với cậu ta.

"Hách Duy..." Ba mẹ Liên Hách Duy lúc này cũng vừa tới, Ân Tiếp bước nhanh về phía anh, giữ chặt anh ngăn anh ra tay với Trịnh Nhạc: "Trước nói cho mẹ biết, Hân Nhi thế nào rồi? Há?" Lòng bà nóng như lửa đốt.

"Mẹ hỏi cậu ta đi!" Liên Hách Duy buông tay, ngữ điệu lạnh lùng.

"Xin lỗi mẹ... Đứa bé... Không giữ được..." Trịnh Nhạc vô cùng đau đớn, mặc dù anh không yêu Liên Hân Duy, nhưng anh vẫn thật lòng yêu thương đứa trẻ này.

"Chuyện đó... Sao có thể..." Liên Thắng không thể tin được, làm sao có thể... Hôm qua ông mới gặp Hân Nhi, con bé và đứa trẻ đều rất tốt...

Tin tức này làm Ân Tiếp gần như muốn ngất xỉu, hai chân bà mềm nhũn, suýt chút nữa ngã quỵ.

"Mẹ..." Liên Hách Duy kịp thời ôm lấy bà, Cố An Mạt bên cạnh lập tức đi tới giúp anh đỡ Ân Tiếp, "Anh để dì ngồi xuống đã."

Ân Tiếp không còn tâm trí để ý cô gái bên cạnh là ai, nhưng hơn nửa đêm lại cùng Liên Hách Duy tới bệnh viện, mối quan hệ với anh ắt hẳn rất thân thiết.

"Sao có thể như vậy... Hôm qua Hân Nhi còn nói kiểm tra phụ sản tình hình đều tốt mà..." Ân Tiếp rốt cục không nhịn được khóc nức lên, bà thật sự rất đau lòng.

"Mấy người ai là người nhà của Liên Hân Duy? Cô ấy tỉnh rồi, có thể vào thăm, nhưng hạn chế nhiều người vào." Y tá từ trong phòng bệnh đi ra, người nhà bên ngoài khá đông nên cần nhắc nhở.

"Được được..." Ân Tiếp miễn cưỡng đứng lên, Liên Thắng đi tới đỡ bà, cùng vào phòng bệnh.

Liên Hách Duy liếc nhìn Trịnh Nhạc, ngữ điệu lạnh lùng nói: "Cậu hẳn nên đi vào."

Trịnh Nhạc lại do dự, nếu không phải tại anh, đứa bé sẽ không... Anh đứng thẳng lên, vừa định bước đi, chợt nghe trong phòng bệnh truyền ra tiếng khóc nức nở của Liên Hân Duy.

Cô không ngừng gào khóc, lời nói cuối cùng khiến cả ba người ngoài cửa đều ngẩn ra.

Cố An Mạt kinh ngạc che miệng lại, nháy mắt nước mắt rơi xuống.

Liên Hách Duy nhíu mày, kéo mạnh cô vào lòng, cực lực an ủi cô: "An Mạt... Không liên quan gì đến em hết..."

Liên Hân Duy nói, con của cô ấy bị Trịnh Nhạc và Cố An Mạt hại chết... Họ là hung thủ giết người...

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Không Quên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Muốn chia tay ư?

Cố An Mạt quá mức im lặng làm Liên Hách Duy cảm thấy bất an, về nhà, đóng cửa lại, cuối cùng anh không chịu được, kéo cô vào trong lòng.

Cô từ từ nhắm hai mắt lại, tâm trạng rối bời khiến cô vô cùng khó chịu.

"Em đừng tự trách mình, An Mạt, đây là chuyện ngoài ý muốn." Anh vỗ về lưng cô, dịu dàng trấn an.

Sau khi Liên Hân Duy gào khóc trong bệnh viện, Trịnh Nhạc cũng nói với hai người nguyên nhân họ cãi nhau. Liên Hách Duy hiểu, Trịnh Nhạc dù có sai, nhưng chuyện đó xảy ra quả thực không ai mong muốn.

"Em không nên gặp anh ấy..." Cố An Mạt bắt đầu khóc, cô không nên nói chuyện với anh ta, cô nên lập tức quay đi luôn.

"An Mạt..." Liên Hách Duy cảm thấy đau lòng, "Đừng khóc được không?" Anh đã từng thề, sẽ không để cô phải khóc.

"Làm sao bây giờ Hách Duy... Chúng ta... Nên làm thế nào?" Cô nức nở, hai vai run rẩy không ngừng, thật sự bất lực.

Liên Hách Duy kéo ra chút khoảng cách, dùng ánh mắt đau đớn nhìn thẳng vào mắt cô: "Muốn chia tay với anh ư?"

Cố An Mạt nghe vậy khóc càng dữ dội, cô không chút nghĩ ngợi liên tục lắc đầu, lại dụi vào trong lòng anh, "... Em không có ý, ý này... Em không thể rời xa anh..."

Cô ghen ngào nói hết lời, ý tứ rất rõ ràng mình bạch, cô chưa bao giờ nghĩ tới chuyện chia tay anh.

Liên Hách Duy ôm chặt lấy cô, nhanh chóng bắt lấy môi cô, ra sức hôn mát. Anh hôn như muốn cắn nát môi cô, luôn luôn dịu dàng, đây là lần đầu tiên anh hôn cô thô bạo như vậy.

"Ừm..." Cố An Mạt chưa kịp cảm nhận đau đớn từ cánh môi, đầu lưỡi anh đã bá đạo xông vào trong miệng cô, điên cuồng càn quét khắp góc ngách, anh hôn càng sâu, đầu lưỡi gần như đi sâu vào cổ họng cô.

Nhưng vẫn không đủ, vẫn chưa đủ.

Khoảnh khắc tiếp theo, lưng cô dán vào bức tường phía sau, Liên Hách Duy một tay ôm lấy hông cô, một tay cởi áo khoác trên người cô, rồi đến áo sơ mi, nút áo rơi vương vãi đầy đất.

Anh vùi đầu trước ngực cô, dọc xương quai xanh xuống đến da thịt mềm mại đều in dấu hôn của anh, càng hôn càng sâu, từ hôn thành gặm cắn.

"Ừ a... Hách Duy... A..." Cố An Mạt hơi nhủ mảy, cách thức hoan ái quá mãnh liệt khiến cô có phần khó tiếp nhận, trước ngực những nơi bị anh hôn nóng rực như lửa đốt, vừa nóng vừa đau.

Anh ôm cô đi về phía sofa gần đó, một đằng liên tục hôn cô một đằng đè cô xuống sofa, vươn tay vào dưới váy cô, cởi cả tất chân và quần lót ra. Đồng thời, anh cũng cởi quần áo của mình.

Xoay người dứt khoát, Liên Hách Duy để Cố An Mạt dạng chân ngồi lên người anh, điều chỉnh tư thế một chút, anh lập tức vùi mình vào miền ấm áp dịu dàng nơi cô.

"A ——!" Theo sự xâm nhập, cô không thể không nâng cao hông, càng khiến cho vật nam tính đi vào càng sâu hơn.

Không đợi tiến vào toàn bộ, Liên Hách Duy lập tức đưa đẩy, đỡ lấy eo cô, ra vào liên tục. Nộn thịt mềm bên trong cùng không chút khách khí há miệng hút chặt lấy vật to lớn phía trước, ra sức kéo mát.

"A a... Hách Duy... Chậm một chút... A..." Nơi thịt non mềm nhất bị bá đạo xâm chiếm, ngoại trừ sung sướng Cố An Mạt còn cảm thấy hơi đau nhức. Bởi vì vật nam tính cắm vào quá sâu, hoa môi phải mở to, đau như bị xé rách. Mà hoa huy*t bị anh tùy tiện chiếm đoạt, là bị vật cứng rắn đụng đau, đâm chọc khắp nơi như vậy, cường độ mãnh liệt như vậy, không thể không đau.

"An Mạt... Chúng ta sẽ không chia lìa..." Anh kéo đầu cô xuống, thân mật hôn môi. Phần thân dưới càng lúc càng phồng lên một lần lại một lần được bao bọc trong những nếp thịt mềm mại, không có lấy một khe hở. Hai cơ thể kết hợp chặt chẽ dường như cũng là minh chứng, họ sẽ không tách rời.

"... Ừm..." Trên lông mi dính nước mắt, Cố An Mạt chuyên chú đáp lại nụ hôn của anh. Cơ thể theo sự ra vào của anh mà nhấp nhô lên xuống, cặp hông mượt mà nâng lên mỗi khi bị chọc tới đỉnh, lúc rút ra lại đâm sâu vào tạo thành va chạm mãnh liệt, sau đó từ từ hạ xuống. Cách thức giao hoan cứ liên tục như vậy, đến tận khi cô phải cầu xin tha thứ, "A ——! Hách Duy... Nhẹ chút... A..."

Nộn thịt mẫn cảm trở thành mục tiêu bị công kích, vật nam tính để ở đó, tỉ mỉ ma sát, đợi khi đã thích ứng với tiết tấu, lại mạnh mẽ đâm vào, một lần lại một lần, hoàn toàn không cho cô có cơ hội hít thở.

"Ồ... A a... Hách Duy... Em thật sự không chịu được..." Cơ thể mềm mại đang chịu đựng sự xoa dịu khủng khiếp, Cố An Mạt không biết vì sao lại khóc, không phải khó chịu, mà là cảm giác này quá mức dữ dội.

Liên Hách Duy ôm lấy cơ thể mềm mại của cô, không rời khỏi cô, để cô quỳ ghé trên sofa, cánh tay dài vòng qua bụng nắm vùng thắt lưng cô, đi vào hoa huy*t cô từ phía sau.

Cố An Mạt chỉ nhớ rõ đêm nay Liên Hách Duy hết sức điên cuồng muốn cô, cơ thể hai người không tách rời, giữa trận cô ngất xỉu hai lần, lần nào tỉnh lại cũng vẫn thấy anh đang rong ruổi trong cơ thể mình...

Bạn đang đọc truyện *Cà Đồi Không Quên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Đỗ em vào giấc ngủ

Lúc Cố An Mạt tỉnh lại đã quá giờ vào làm, người đàn ông nằm bên cạnh vẫn còn đang ngủ, chau mày, ôm cô rất chặt.

Những lời cô nói tối qua, có lẽ đã khiến anh cảm thấy bất an. Cô vươn tay, vuốt nhẹ giữa hai hàng lông mày anh.

Liên Hách Duy chậm rãi mở mắt, bắt lấy bàn tay nhỏ bé của cô để trước miệng gặm gặm, "Em ngủ ngon không?"

Giọng điệu dịu dàng cung chiều khiến trái tim Cố An Mạt tan chảy: "Còn anh?"

"Có làm em đau không?" Anh áp đầu cô vào ngực mình, khẽ hỏi bên tai cô. Đây là lần đầu tiên anh muốn cô đến mức kiểm soát như vậy, không hề tiết chế.

Cô lắc đầu, "Em cũng không muốn rời xa anh." Giọng nói nhẹ nhàng đầy kiên định.

Anh hôn lên đỉnh đầu cô, "Để anh xem..." Dứt lời, tay anh với xuống giữa hai chân cô, hơi dùng sức, tách hai chân cô ra.

"... Không cần... Thật sự không đau mà..." Khuông mặt Cố An Mạt đỏ ửng, cô cũng vươn tay định ngăn anh lại.

"An Mạt ngoan, anh chỉ nhìn chút thôi..." Anh quả thực không có ý đồ gì khác, chỉ là muốn xác nhận mình có làm cô bị đau không.

Cô... Thật sự không có cách nào từ chối anh. Chỉ đành để mặc anh tiếp tục tách chân cô ra, sau đó thẹn thùng xem anh cúi đầu nhìn chăm chú nơi riêng tư của mình.

Liên Hách Duy nhìn hoa môi, màu đỏ tươi, quả nhiên đã sưng lên. Tự nhiên duỗi tay qua, xoa nhẹ xung quanh chỗ đó.

"Ừ hừ... Hách Duy..." Chỉ sự đụng chạm nhỏ đã khiến cô kẹp chặt hai chân theo bản năng, cũng không nghĩ rằng hai cánh hoa đã vội ngậm lấy đầu ngón tay anh.

"Ừm a..." Cô không chịu được khẽ rên rỉ, cơ thể cực kỳ mẫn cảm, giữa hai chân lại chảy ra một dịch ẩm ướt.

"An Mạt..." Anh bất đắc dĩ bật cười, vốn thăm nghĩ giúp cô mát xa một chút, kết quả cô lại dành cho anh phản ứng chân thật đáng yêu như vậy.

"... Hách Duy, cho em..." Cô cọ cọ cái đầu nhỏ vào ngực anh, chỉ cảm thấy ngứa ngáy, dưới thân trống rỗng khó chịu.

"Em chịu được không?" Làm sao anh có thể từ chối một yêu cầu tuyệt vời như vậy, chỉ là lo cơ thể cô không chịu nổi.

"... Có thể... A... A..." Vừa dứt lời, dưới thân đã được lấp đầy bởi vật nam tính to lớn, Cố An Mạt không ngừng rên rỉ, tự giác quăn hai chân quanh thắt lưng anh.

"An Mạt, bên trong em rất ẩm ướt..." Anh thì thầm những lời tình thú bên tai cô. Trải qua một đêm, trong hoa huy*t vẫn còn ướt át, giúp anh đẩy vào rút ra dễ dàng, nhưng anh không còn thô bạo như tối qua, mà nhẹ nhàng đâm sâu vào.

"A... A..." Anh dịu dàng ra vào làm tiếng rên rỉ của cô cũng thay đổi, tốc độ vừa phải khiến cô không do dự đóng đưa cơ thể theo anh, vùng eo và bụng cũng dần dần co lại.

Những nếp thịt bên trong hoa huy*t đều bị ma sát, hút chặt hơn, bắt đầu mót mạnh lấy vật nam tính.

Bị siết chặt làm Liên Hách Duy phải tăng thêm lực, một lần không thể vào quá sâu, mà cần hai ba, thậm chí là ba bốn lần. Dần dần, hoa huy*t không đủ thỏa mãn, không đợi anh đâm vào sâu trong hoa huy*t, Cố An Mạt đã chủ động đưa người sát lại gần anh, buộc vật to lớn của anh đâm sâu vào tận cùng hoa huy*t.

"A... Hách Duy... Chỗ đó... Anh vào..." Chỉ là vẫn không đủ, cô không chịu được cầu xin anh, tay chân quăn chặt lấy anh, còn cảm thấy hai cơ thể chưa đủ áp sát.

"Vật nhỏ tham lam..." Anh hài lòng nhếch môi, triu mến rải những nụ hôn xuống trán cô. Sau vài nhịp đâm nhẹ nhàng, anh rướn mạnh hông về phía trước, chạm đến tận cửa tử cung, tiếp tục chọc lên xuống nhiều lần.

"A a ——!" Chính là nơi đó, vừa chạm vào là không ngừng bủn rủn, làm cô sung sướng khó kìm nén.

Bé con trong lòng thỏa mãn, anh cũng không đòi hỏi nhiều, sau đôi lần ra vào anh giải phóng toàn bộ dục vọng của mình vào sâu bên trong cô.

"Hôm nay xin nghỉ, em ngủ tiếp nhé?" Liên Hách Duy hôn cái miệng nhỏ nhắn của cô, kéo chăn bao bọc lấy cô.

"Ừm..." Cô ngoan ngoãn đáp lời, bàn tay nhỏ ở ngoài chăn nắm ống tay áo anh, "Anh nằm với em..." Nhỏ giọng yêu cầu.

"Muốn anh kể chuyện cổ tích cho bảo bối An Mạt nhà chúng ta không?" Anh vuốt ve trán cô, ánh mắt và ngữ điệu đều vô cùng cung chiều.

Cố An Mạt bị anh chọc cười, "Được..."

"Vậy kể chuyện Công chúa Bạch Tuyết nhé?" Anh kiên nhẫn dựa vào trí nhớ mơ hồ của mình kể lại câu chuyện về công chúa Bạch Tuyết mà anh biết cho cô nghe.

Hồ hấp của cô dần dần ổn định, xác định cô đã ngủ say, Liên Hách Duy mới thu lại nụ cười trên mặt.

Anh còn phải làm một số việc.

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Không Quên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Khó hòa hợp

"Hân Nhi, nghe lời mẹ, ăn một chút đi." Ân Tiệp bưng bát súp gà vừa được hầm nhừ trong tay, nhưng Liên Hân Duy nhất định không chịu ăn miếng nào.

"Mẹ, Trịnh Nhạc đâu?" Một Liên Hân Duy điên đại tới qua đường như đã thay đổi thành một người khác, hôm nay cô bình tĩnh đến đáng sợ.

"... A Nhạc vừa mới đi." Liên Hân Duy không chịu gặp anh, anh vẫn đứng đợi ngoài cửa. Ân Tiệp khẽ thở dài, rõ ràng đều là những đứa trẻ ngoan ngoãn, tại sao lại đi đến cục diện ngày hôm nay?

Liên Hân Duy cười khẩy, vừa là chồng vừa là cha đứa bé, vậy mà anh chưa gặp mặt cô đã bỏ đi.

Cửa phòng bệnh bị đẩy ra, Liên Hách Duy mang theo chút đồ bỏ đi vào. Anh đi đến bên cạnh mẹ, "Mẹ, mẹ về nhà nghỉ ngơi trước đi, ở đây có con rồi."

"... Được, trưa mẹ lại mang cơm đến." Muốn để hai chị em có thời gian tâm sự với nhau, Ân Tiệp đặt bình nước nóng trong tay lên bàn, dặn dò: "Đợi lát nữa lấy cho Hân Nhi uống."

Sau đó Ân Tiệp kéo Liên Hách Duy ra một góc, thì thầm rất nhỏ: "Buổi tối về nhà một chuyến, ông nội tim con, con phải về, biết chưa?" Về mặt bà vô cùng nghiêm túc, lần nào cũng quan trọng hóa vấn đề.

Liên Hách Duy nhú mày, trực giác mách bảo anh có lẽ không phải chuyện tốt gì: "... Con biết rồi, mẹ đi đường cẩn thận."

Tiền Ân Tiệp về, lúc quay lại phòng bệnh sắc mặt anh đã lạnh đi vài phần.

"Cậu cũng về đi, tôi đang mệt lắm." Liên Hân Duy lại nằm xuống, không muốn cùng anh nói chuyện.

"Trịnh Nhạc tạm thời bị đình chỉ công việc." Liên Hách Duy chậm rãi lên tiếng.

Người nằm trên giường bả vai giật giật, không đáp lại anh.

"Đêm đó hai người cãi nhau, cậu ta nghỉ ngơi không đủ, cảm xúc cũng không tốt, trong ca phẫu thuật đã mắc sai sót." Anh vẫn từ tốn kể, không thềm để ý Liên Hân Duy có phản ứng hay không.

Cuối cùng, Liên Hân Duy vẫn ngồi dậy, sốt sắng hỏi: "Bệnh nhân có nguy hiểm đến tính mạng không?"

"Cứu được rồi." Liên Hách Duy từng bước đến gần cô, "Hân Duy, Trịnh Nhạc không yêu chị, chị biết điều đó. Ngay cả khi cậu ta không yêu chị, chị cũng chấp nhận, thậm chí vẫn muốn kết hôn với cậu ta. Nhưng hiện giờ, chị lại truy cứu chuyện cậu ta không yêu chị, chị thấy đó là lỗi của cậu ta sao?"

Đôi môi Liên Hân Duy run run, "Vậy ý cậu đều là lỗi của tôi? Tôi biết anh ấy không yêu tôi, nhưng không có nghĩa là anh ấy có thể đi tìm Cố An Mạt!"

Liên Hách Duy nhắm mắt, biểu cảm bất đắc dĩ: "Chị đã bao giờ cho Trịnh Nhạc cơ hội giải thích? Ngoại trừ cãi vã, hai người có từng nói chuyện thẳng thắn với nhau? Hân Duy, không phải tôi bênh vực Trịnh Nhạc, nhưng chị có thực sự cố gắng để hòa hợp với cậu ta?"

Sắc mặt Liên Hân Duy trắng bệch, cô không thể phản bác. Từ lúc kết hôn tới nay, cô và Trịnh Nhạc gần như ngày nào cũng cãi cọ, có lúc nào nói chuyện thẳng thắn?

"Hân Duy, yêu nhau dễ sống cùng nhau mới khó, đạo lý này không phải chị không hiểu. Chuyện đứa bé, không có bất kì ai mong muốn nó xảy ra, lại càng không nên đổ trách nhiệm lên người khác." Lời nói đó của Liên Hân Duy thật sự gây tổn thương, người chịu tổn thương là vô tội.

"Nói qua nói lại, cậu cũng chỉ đến để nói đỡ cho Cố An Mạt? Hách Duy, tôi mới là chị cậu!" Cảm xúc của cô bắt đầu kích động. Vì sao tất cả mọi người đều bảo vệ Cố An Mạt?!

"Nếu chị vẫn nghĩ vậy, thì chị sẽ mất đi càng nhiều thứ." Quả thực anh đến vì Cố An Mạt, nhưng mục đích cuối cùng của anh là hy vọng Liên Hân Duy không làm tổn thương bản thân thêm lần nữa.

"Khỏi cần cậu dạy đời! Người mất con là tôi!" Liên Hân Duy cũng không cảm kích, đối với cô để mất đứa bé đã là một cú sốc quá lớn, cô không nghe lọt tai mấy cái đạo lý sáo rỗng đó nữa.

Liên Hách Duy thờ dài, không còn gì để nói.

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Không Quên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Nắm giữ cuộc đời mình

Liên Hách Duy về đến nhà họ Liên đã quá giờ cơm chiều, Ân Tiệp đưa cho anh một bát canh nóng, "Ông nội đang ở trong thư phòng chờ con, uống xong rồi vào đi."

"Vâng." Anh tiện tay kéo ghế ngồi xuống, cầm lấy thìa cúi đầu ăn.

"... Tôi hôm đó, cô bé kia... Là bạn gái con à?" Ân Tiệp ngồi xuống bên cạnh anh, giống như tình cờ hỏi.

Liên Hách Duy ngẩng lên, "Vâng." Thẳng thắn thừa nhận. Tình huống hôm đó không phù hợp, nên anh không chủ động giới thiệu Cố An Mạt cùng người nhà.

"Có vẻ là một cô gái tốt." Ân trọng của Ân Tiệp với Cố An Mạt không tệ lắm, thấy cô xinh xắn, tính cách cũng nhẹ nhàng.

"Qua một thời gian con sẽ chính thức đưa cô ấy về gặp ba mẹ." Anh đã xác định là An Mạt, gặp người lớn chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.

"... Con cũng biết, người con tìm hiểu mẹ không có ý kiến gì, chỉ cần con thích, họ đối xử tốt với con, thì mẹ cũng thích. Nhưng còn ông nội con..." Ân Tiệp bắt đầu dè dặt, mối quan hệ tình cảm phức tạp của mấy đứa trẻ làm Liên Hân Duy sinh non đêm đó đã bị Liên Tại Sơn điều tra rõ ràng.

Liên Hách Duy cười khẩy, hoàn toàn không để Liên Tại Sơn vào mắt: "Điều con muốn ai cũng không thể ngăn cản."

Lúc anh vào thư phòng, Liên Tại Sơn đang lật xem album ảnh.

Liên Hách Duy đi đến trước mặt ông: "Ông nội."

Liên Tại Sơn lật đến trang cuối cùng của cuốn album, đó là một biểu đồ siêu âm thai nhi, ông đau lòng gấp mạnh cuốn album lại, giọng điệu nghiêm khắc: "Mấy xem mà đã làm ra chuyện hoang đường gì!"

Liên Hách Duy không sợ nhìn thẳng vào ông: "Con không hiểu con đã làm sai điều gì."

"Hò đồ!" Liên Tại Sơn đập bàn đứng lên, "Người phụ nữ đó là ai lẽ nào mày không biết? Cô ta là tình cũ của anh rể mày!" Hoang đường, hết sức hoang đường!

Liên Hách Duy vô cùng khó chịu nheo mắt, "Cô ấy là của con." Anh nói từng chữ một rất rõ ràng.

"Chia tay cô ta đi." Liên Tại Sơn ra lệnh, "Càng nhanh càng tốt. Mấy ngày trước lão Chu nói muốn để mày với cháu gái ông ấy gặp mặt, cũng đến lúc định ngày rồi."

Lão Chu trong miệng Liên Tại Sơn là bạn bè cũ của ông, con trai con gái, cháu trai cháu gái ông ta đều là quan chức chính phủ trong và ngoài nước.

Liên Hách Duy cười lạnh, từ bé anh đã rất ghét cách giáo dục tuyệt đối phục tùng như quân đội của ông. Cả gia đình phải sống theo ý ông, cuộc đời ba anh cũng bị ông kiểm soát hoàn toàn, từ học hành, đến sự nghiệp, và cả hôn nhân. Bây giờ đến lượt anh và Liên Hân Duy, vậy nên từ bé anh đã phản loạn, ông không cho anh làm, anh nhất định càng muốn làm.

"Cuộc đời con, chỉ mình con có thể quyết định. Con muốn gặp gỡ ai, kết hôn với ai, cũng chỉ mình con có thể quyết định. Ông nội đồng ý hay phản đối con không quan tâm, con sẽ không vì thỏa mãn lòng hư vinh của ông mà hủy hoại cuộc đời mình." Cuộc đời anh anh tự nắm giữ trong tay, không để cho người khác điều khiển.

"Mày! Đồ ngang ngược!" Liên Tại Sơn tức giận đỏ cả mặt, "Ta làm vậy còn không phải vì muốn tốt cho mày sao! Cái gọi là sự nghiệp của mày là gì? Cháu gái lão Chu đang làm việc trong chính phủ Mỹ, sau này mày muốn quay về làm chính trị, nó có thể hỗ trợ cho mày!"

"Vì muốn tốt cho tụi con? Vậy ông nhìn xem, hiện giờ Hân Duy có ổn không? Ông luôn áp đặt hảo cảm với Trịnh Nhạc của mình lên Hân Duy, ông nói cậu ta tốt, ông nói Hân Duy nhất định phải gả cho người như vậy, khiến từ nhỏ chị ấy đã cảm thấy rằng mình phải có được Trịnh Nhạc." Liên Hách Duy phản bác không chút kiêng nể, trong chuyện của Liên Hân Duy, hẳn có trách nhiệm của Liên Tại Sơn.

"Nếu không phải mày làm ra chuyện như vậy..."

"Ông nội!" Liên Hách Duy dứt khoát ngắt lời Liên Tại Sơn, "Nếu không phải Hân Duy chen chân vào tình cảm giữa họ, thì sẽ không có những chuyện sau đó."

Những tiếng cãi vã dứt quãng khiến Liên Thắng đứngang qua thư phòng dừng bước, ông nhúu mày trầm tư, nếu năm đó ông cũng đùđững khí như Hách Duy, liệu cuộc đời ông có như hiện tại?

Bạn đang đọc truyện *Cà Đồi Không Quên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Cố gắng công tác

"Aha..." Những tiếng thờ gập đầy gọi cảm toát ra từ khuôn miệng anh đào đáng yêu, Cố An Mạt không quan tâm bộ âu phục bên dưới đất thế nào, bàn tay nhỏ nắm chặt lấy.

Dưới thân Liên Hách Duy chuyên chú ra vào, giữa hai chân thon dài, là nơi anh đã quá quen thuộc, hoa môi quỵến rũ trở nên sung đồ vì bị ma sát trong thời gian dài, lồi vào dài hẹp ban đầu thậm chí bị chọc thành một lỗ tròn nhỏ.

"Hách Duy... A... Công việc, của anh... A..." Anh mãnh liệt đưa đẩy, cô liên tục thét chói tai. Lực va chạm mạnh khiến cô cong lưng lên, giúp dục vọng của anh càng vào sâu hơn.

Sau chuyện của Liên Hân Duy, Liên Hách Duy luôn giữ Cố An Mạt ở bên cạnh mình, ngoại trừ thời gian cô làm việc, hai người gần như không tách rời.

Dạo gần đây bắt đầu vào mùa du học, khối lượng công việc của công ty anh vô cùng lớn, cuối tuần thường phải tăng ca, Liên Hách Duy liền đưa cô đến công ty.

Mới đầu mọi chuyện đều trải qua yên bình. Cố An Mạt ngoan ngoãn làm việc riêng của mình trong một phòng họp nhỏ bên cạnh văn phòng anh, chưa được bao lâu, thỉnh thoảng Liên Hách Duy lại đi qua trêu chọc cô.

Hôn cô, hay ôm một cái cô đều mặc anh, nhưng không ngờ rằng người đàn ông này càng lúc càng được đà lấn tới, bàn tay bắt đầu không thành thật sờ mó khắp nơi.

Cơ thể cô cũng thật đáng thất vọng, bị anh trêu đùa vài cái đã mềm oặt, tiếp theo chính là tình huống như hiện tại.

"An Mạt, anh đang cố gắng "làm việc" đây..." Liên Hách Duy nhếch môi cười gian, cảnh sắc trước mắt quá tuyệt đẹp, ngoại trừ muốn cô, sao anh còn có tâm trạng làm chuyện khác.

Cố An Mạt nằm ngửa trên bàn hội nghị dài, cơ thể trắng nõn mềm mại như bạch ngọc, mái tóc đen dài xõa tán loạn, cái miệng nhỏ nhắn hồng chúm chím, cùng màu với quả mọng trên tuyết nhũ...

Anh rút mình ra, hoa môi phấn hồng run rẩy, mờ ra đóng vào, cửa huyết đỉnh đầy mật dịch trong suốt, như âm thầm mời gọi, mời kẻ xâm chiếm tới lấp đầy.

Lại dùng sức đâm vào, "Ai da ——!" Anh chọc vào quá sâu, Cố An Mạt không thể không nâng mông lên, bụng dưới co thắt lại mút lấy vật nam tính càng thêm phình to.

Hoan ái cực hạn giống như một cuộc đối đầu bất phân thắng bại, anh đuối cô chạy, anh đến cô đi. Anh xâm nhập, cô đón nhận; anh rút lui, cô mời gọi.

Liên Hách Duy bế cô dậy, động tác này khiến các nếp thịt trong hoa huy*t đang ôm lấy vật nam tính nảy lên. Cố An Mạt toàn thân run rẩy, khoái cảm tê dại làm bấp đui cô liên tục giật giật.

"An Mạt, sao em lại chặt như vậy, hửm?" Anh dụi mặt vào cổ cô, đôi môi như có như không vờn quanh vành tai mẫn cảm của cô.

"... Đừng hỏi... A..." Anh thật là, lại hỏi cô cái vấn đề này! Cố An Mạt cực kỳ nhút nhát, lúi cổ muốn tách khỏi nụ hôn của anh, nhưng bên dưới hai người kết hợp chặt chẽ, hoàn toàn kéo không ra một chút khoảng cách.

Cô ngưng ngưng lại càng mút chặt, nộn thịt không ngừng ma sát cùng các nếp nhăn co bóp, mặc dù phạm vi hoạt động của vật nam tính không lớn, nhưng vẫn có thể làm khuấy đảo bên trong hoa huy*t.

Liên Hách Duy nhân cơ hội tăng tốc, đâm thẳng vào, liên tục chạm đến tận sâu hoa tâm, dường như muốn chọc phá từ cung.

"A a ——!" Thân hình mềm mại run rẩy mãnh liệt trong lòng anh, Cố An Mạt vô lực thở hổn hển, cuối cùng cũng cảm nhận được một luồng nhiệt nóng bỏng bắn vào sâu bên trong mình.

Liên Hách Duy cảm âu phục trên bàn, che lên người cô, ôm chặt lấy cơ thể mềm nhũn của cô sau cao trào.

"Nghỉ Tết, chúng ta xuất ngoại giải khuây được không?" Anh khẽ hôn lên đôi mắt nhắm chặt của cô. Gần đây đã xảy ra nhiều chuyện, anh muốn đưa cô ra nước ngoài thư giãn một chút.

"Vâng." Cô không do dự đồng ý. Về chuyện nhà anh, cô chưa từng hỏi. Cô tin tưởng anh, cũng tình nguyện cùng anh đối mặt với mọi khó khăn.

Chỉ cần, để cô được ở bên anh.

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Không Quên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Mọi liên kết vĩnh cửu

Đây là lần đầu tiên Cố An Mạt không đón năm mới với gia đình, sau khi cùng người thân ăn bữa cơm đoàn viên, cô và Liên Hách Duy lên chuyến bay bay sang Mỹ.

Toàn bộ hành trình du lịch đều do Liên Hách Duy sắp xếp, việc cô cần làm là yên tâm đi theo anh.

Trạm đầu tiên của họ là New York.

"Xin lỗi An Mạt, đúng lúc chi nhánh công ty bên này có một số việc cần giải quyết." Liên Hách Duy nắm tay Cố An Mạt, đi đến chi nhánh công ty anh nằm gần Quảng trường Thời Đại.

"Không sao, vừa hay em cũng muốn tham quan Quảng trường Thời Đại." Cô cười, không ngừng tò mò nhìn Quảng trường Thời Đại phồn hoa này.

"Đợi anh xong việc chúng ta đi dạo, rồi ăn tối." Liên Hách Duy siết chặt tay hai người, cười quyền rũ lại mang chút... Bí ẩn.

Cao ốc mọc lên như nấm, giao lộ của những con đường đan chéo nhau, ánh đèn neon rực rỡ hắt ra từ những biển quảng cáo cực đại. Dường như hai chữ "phồn hoa" cũng không đủ để miêu tả nơi này.

Văn phòng chi nhánh công ty của Liên Hách Duy ở vị trí trung tâm quảng trường, đứng trên tầng cao Cố An Mạt có thể dễ dàng ngắm nhìn toàn bộ cảnh quan quảng trường.

Một số màn hình quảng cáo khổng lồ thậm chí còn đối diện ngay chỗ cô ngồi.

Màn đêm dần buông xuống, đèn neon ở quảng trường từ từ sáng lên, rực rỡ lóa mắt.

Đột nhiên, toàn bộ đèn trong văn phòng tắt ngúm.

Cố An Mạt từ sô-pha đứng lên, có phần lúng túng. Liên Hách Duy vẫn bận rộn làm việc, lúc này chỉ có mình cô trong phòng nghỉ.

Cô vừa định đi ra cửa, một vệt sáng đỏ chói lóa bỗng phát ra từ cửa kính kéo dài từ sàn đến trần nhà. Cô hơi nheo mắt lại, quay đầu đi.

Nước mắt, lặng yên rơi xuống. Không phải vì bị ánh đèn làm nhức mắt, mà là vì những con chữ hiện lên trên biển quảng cáo.

Từ góc độ của Cố An Mạt nhìn sang, màn hình quảng cáo xung quanh cô đều là sắc đỏ, giữa màn hình những trái tim màu hồng bắt đầu nổi lên như bong bóng trên nền đỏ.

Dễ trông thấy nhất, là những con chữ Trung Quốc liên tục cuộn lên: An Mạt, lấy anh nhé.

Liên Hách Duy không biết từ khi nào đã đi tới phía sau cô, anh xoay người cô lại, nhìn cô đã khóc hết nước mắt: "An Mạt, anh biết bây giờ anh cầu hôn, em có thể nghĩ rằng hơi vội vàng. Nhưng em có tin không? Từ lần đầu tiên gặp em, anh đã chắc chắn em là người anh nhất định phải lấy. Mà anh cũng tự phụ tin tưởng, em cũng không phải anh thì không lấy chồng."

Anh đưa tay lau đi nước mắt trên mặt cô, tiếp tục dịu dàng nói: "An Mạt, thật ra anh rất nhất gan, nếu anh nói tờ giấy này có thể cho anh cảm giác an toàn, em có đồng ý gả cho anh không?" Anh lấy nhẫn ra, sau đó quỳ một gối xuống.

Cố An Mạt khóc đến không nói nên lời, chỉ đành ra sức gật gật đầu, không chút do dự.

Liên Hách Duy đeo nhẫn vào ngón tay cô, đứng lên ôm chặt cô vào trong ngực, "Ngày mai chúng ta đi Las Vegas."

Las Vegas, ngoài việc là sòng bạc nổi tiếng, cũng là thánh địa đăng ký kết hôn mà phần đông du khách ưu ái lựa chọn.

Trong một giáo đường cổ trang nghiêm, Cố An Mạt mặc chiếc váy cưới đuôi cá, đầu đội retro ren, vừa có vẻ diễm lệ, vừa trong sáng thoát tục.

Người đàn ông đứng đối diện cô, mặc một bộ tuxedo, thân hình cao lớn, vì cô xây dựng một gia đình.

Tuyên thệ, trao nhẫn cưới, hôn nhau, họ chính thức trở thành vợ chồng.

Đến khi lấy giấy hôn thú, Cố An Mạt vẫn mơ màng như trong sương mù. Hai ngày trước Liên Hách Duy cầu hôn cô, hôm sau họ đến Las Vegas đăng ký kết hôn. Hiện giờ, cô đã đường đường chính chính thành Liên phu nhân.

Mặc dù mọi chuyện đều xảy đến quá nhanh, nhưng cô lại cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Lúc tuyên thệ trong giáo đường, Liên Hách Duy rất áy náy nói với cô, anh thật sự có lỗi khi không thể cho cô một hôn lễ long trọng, ngay cả cha mẹ hai bên cũng không có mặt.

Thực ra cô cũng không quan tâm, được cha mẹ chúc phúc đương nhiên là tốt, nhưng quan trọng nhất, người đứng đối diện cô, người giúp cô đeo nhẫn cưới, là Liên Hách Duy.

Cô xoa chiếc nhẫn có vẻ đơn giản nhưng sang trọng trên ngón đeo nhẫn, và trên tay người đàn ông đang nắm tay cô lúc này, cũng là chiếc nhẫn cưới cùng cặp. Mỗi liên kết vĩnh cửu như vậy, khiến cô không ngừng mỉm cười ngọt ngào hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Không Quên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Tình cờ gặp

Sau hôn lễ, họ đến điểm dừng chân thứ ba, là một trong những thánh địa trắng tuyết - Hawaii.

Chuyến du lịch Mỹ lần này quả thực được sắp xếp không chút sai sót. Từ New York đến Las Vegas, giờ là đến Hawaii, hành trình hoàn toàn dựa theo ba bước cầu hôn, kết hôn, tuần trăng mật.

Chỉ là Cố An Mạt đang đắm chìm trong hạnh phúc không nghĩ nhiều như vậy, nhưng bất kể thế nào, cô đều cam tâm tình nguyện gả cho Liên Hách Duy.

Hai người nghỉ tại khách sạn có cảnh quan đẹp nhất Hawaii, bởi vì là đôi vợ chồng mới cưới, khách sạn còn đặc biệt chuẩn bị cho họ một căn phòng trăng mật cao cấp.

Khách sạn này không chỉ có cảnh quan đẹp bên ngoài, mà tiêu chuẩn nhà hàng của khách sạn cũng thuộc hạng nhất, nên bữa tối đầu tiên Liên Hách Duy đặt bàn luôn trong này.

Cố An Mạt trang điểm xong, bỏ hộp phấn vào trong túi đựng đồ trang điểm. Cô nhìn gương mặt tràn ngập hạnh phúc của mình trong gương, không khỏi nhớ tới đêm nay hẳn là đêm tân hôn của hai người.

Nháy mắt, khuôn mặt ửng hồng. Cũng không phải lần đầu tiên cùng anh thân mật, nhưng thân phận thay đổi vẫn khiến cô có chút thẹn thùng.

Cô xoay người, lại bắt cần va phải người phía sau.

"Xin... I'm so sorry!" Người đứng sau Cố An Mạt theo bản năng xin lỗi bằng tiếng Trung, sau đó thấy không ổn mới sửa lại bằng tiếng Anh.

"Không sao ạ, di không sao chứ?" Cố An Mạt trực tiếp dùng tiếng Trung đáp lời, người phụ nữ trước mặt ước chừng hơn bốn mươi tuổi, ngũ quan thanh tú, làn da trắng nõn, chỉ có những nếp nhăn quanh khóe mắt là hơi sâu.

"A... Thì ra con cũng là người Trung Quốc. Di không sao, còn con? Đều do di không cẩn thận, cứ mãi nhìn di động không để ý đằng trước có người." Giọng nói của bà rất nhẹ nhàng, ngữ điệu chân thành lịch sự.

"Con cũng không sao ạ." Cố An Mạt mỉm cười với bà, nhìn qua có vẻ bà và mẹ cô tuổi tác không chênh lệch mấy, có điều ở bà mang lại cảm giác như vẫn cần có người bảo vệ.

"Vậy là tốt rồi, còn có người đang đợi di, di đi trước nhé." Người phụ nữ mỉm cười mở cửa phòng trang điểm, bên ngoài cách đó không xa có một người đàn ông trung niên thân hình cao lớn đứng chờ, vì thế bà bước nhanh về phía ông ta.

"Thắng..." Bà gọi ông ấy, một tiếng rất nhỏ.

Một tiếng này lại khiến Cố An Mạt ngẩn ra, cô nhìn ra bên ngoài theo khe cửa đang dần đóng lại, vừa vặn trông thấy sườn mặt của người đàn ông kia. Nếu chỉ bằng sườn mặt này còn chưa thể xác định, vậy thêm cả cái tên ban nãy người phụ nữ đó gọi, cô lập tức khẳng định là người trong suy đoán của mình.

Cố An Mạt nhú mày quay về chỗ.

Liên Hách Duy nắm lấy tay cô, "Sao vậy?" Nhìn cô như có điều gì muốn nói.

"Hách Duy..." Cô ngẫm nghĩ, vẫn quyết định nói với anh, "Em vừa mới... Trông thấy ba..."

"Hử?" Anh hơi ngẩn ra, rồi sau đó rất nhanh phản ứng lại, khẽ nhếch miệng, "Bà xã đại nhân," anh vuốt ve chiếc nhẫn trên ngón áp út của cô, "Đến khi nào thì em đổi xưng hô cho anh đây?"

Trái tim Cố An Mạt nảy lên, gương mặt ửng hồng, anh cũng lần đầu tiên gọi cô là bà xã. "Em đang nói chuyện nghiêm túc với anh..."

Liên Hách Duy nghiêng đầu, cố chấp nhìn cô: "Anh cũng đang nói chuyện nghiêm túc."

"Hách Duy..." Cô đỏ mặt, hạ giọng gọi anh, đang ở nơi công cộng, sao anh có thể tán tỉnh cô một cách thiếu đứng đắn như vậy.

"Đi, trở về phòng." Dứt lời, anh kéo cô lên, ôm lấy eo cô, "Chuyện của ba, chờ qua đêm tân hôn của chúng ta rồi nói sau."

Cố An Mạt xấu hổ cắn môi, véo hông anh, cái con người này!

Bạn đang đọc truyện *Cà Đồi Không Quên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Tân hôn vui vẻ

Cố An Mạt nhìn đi nhìn lại mình trong gương, sau khi tắm, cô mặc bộ váy ngủ vừa mua hai ngày trước. Váy ngủ bằng lụa mềm màu trắng, hợp với làn da nõn nà, ôm lấy vóc dáng quyến rũ của cô.

Điểm hấp dẫn nhất là thiết kế cổ chữ V xẻ tới ngực, điểm xuyết bằng ren, rãnh ngực như ẩn như hiện khiến người ta có vô vàn tưởng tượng.

Cô hít thở sâu một hơi giảm bớt căng thẳng, sau đó mở cửa phòng tắm ra.

Liên Hách Duy đang ngồi ở đầu giường dùng laptop trả lời vài email khẩn, nghe thấy tiếng mở cửa, anh ngược lên theo phản xạ. Chỉ một ánh nhìn, đã làm anh không thể rời mắt được nữa.

Anh nhìn cô bước chân trần về phía mình, trên người cô mặc một chiếc váy ngủ, nhưng anh dễ dàng nhận ra, dưới váy ngủ hoàn toàn trống trơn.

"Ừm... Đẹp không?" Cô đi đến trước mặt anh, có chút ngượng ngùng đánh giá chiếc váy ngủ đang mặc.

Bỏ laptop sang một bên, một tay anh kéo Cố An Mạt vào lòng. Cơ thể mềm mại lập tức lấp đầy vòng tay anh, cách lớp váy ngủ mỏng manh anh có thể cảm nhận được da thịt mịn màng ấm áp của cô.

Anh cúi đầu, đặt một nụ hôn lên gáy cô, "Đẹp nhất là em, An Mạt."

Đôi mắt sáng cong lên một vòng cung quyến rũ, cô cúi đầu cười. Nghe anh nói vậy, dường như cô không còn quá căng thẳng.

"An Mạt..." Bàn tay bắt đầu vuốt ve theo đùi cô, chui vào trong váy, từ phần eo hướng dần lên trên, đến khi hai tay ôm trọn cặp tuyết nhũ.

"Ừm..." Cô bị anh quay sang, chiếm lấy đôi môi, dịu dàng mút mát cánh môi cô.

Hai tay dùng lực tương đương xoa nắn những quả cầu tuyết mềm mại, hơi bóp nhẹ, thịt mềm sẽ chen vào giữa năm ngón tay, để lại dấu tay đầy kích thích.

Liên Hách Duy thoáng rời môi cô, ở bên miệng cô khẽ dụ dỗ: "An Mạt, gọi anh."

Cố An Mạt mở mắt, ánh mắt dù mơ màng, nhưng cô vẫn có thể nhận ra trong ánh nhìn của người đàn ông trước mặt đầy nóng bỏng cùng thâm tình, cô chủ động hôn lên môi anh, rồi dịu dàng gọi anh: "Ông xã."

Đuôi mày nhướn lên thể hiện rất rõ ràng những rung động mãnh liệt nơi đáy lòng Liên Hách Duy mà không ai có thể cảm nhận được. Anh ngậm lấy đôi môi cô gần trong gang tấc, đầu lưỡi bá đạo chui vào miệng cô, quấn quít lấy lưỡi cô làm nụ hôn sâu hơn.

Bàn tay ấm vuốt ve khắp cơ thể quyến rũ, thăm dò vào vùng cấm địa mê hoặc. Với sự xâm nhập của ngón tay, giữa hai chân giật mạnh, hai cánh hoa đáng thương run rẩy, như cầu xin người đàn ông mau hái.

Liên Hách Duy đương nhiên không khách khí, hai ngón tay khẽ vân vê nhào nặn cánh hoa, sau đó hơi dùng lực ấn xuống.

"Ừ a..." Chỗ đó bị anh xoa đến vừa đau vừa nóng, cả khi chảy ra một chút mật dịch cũng không thể dụ lại.

Lần này ngón tay dường như vô tình tiến vào trong hoa môi, tìm thấy nơi cất dấu hạt trân châu nhỏ, xoa nắn khắp nơi và ấn lên nó.

"A a ——!" Cổ An Mạt không thể chịu đựng cong thắt lưng, liều lĩnh kẹp chặt hai đùi. Bên dưới hồi lâu vẫn chưa đạt được sung sướng bắt đầu trở nên nóng nẩy, khẩn thiết muốn được lấp đầy.

Liên Hách Duy ôm cô lên giường, để cô quỳ xuống. Anh áp tới từ sau lưng, bóp hai cánh hông cô, uốn lưng một cú, vật to lớn lập tức đâm thẳng vào.

"A a..." Cơ thể chúi về phía trước một cái, mái tóc dài và cặp tuyết nhũ cũng đồng thời đung đưa.

"Bà xã... Bà xã..." Liên Hách Duy thân mật hôn đầu vai cô, ánh mắt thoảng nhìn thấy cặp vú run rẩy như ngọn sóng. Đôi mắt anh tối lại, một tay dứt khoát nắm lấy một bên, ra sức nhào nặn.

"A a... Ừm... Ông xã... Sâu quá..." Lực va chạm của người đàn ông phía sau hoàn toàn trái ngược với tiếng gọi dịu dàng của anh, cực kỳ dữ dội đâm vào sâu thẳm trong cô, bị đụng đau không chỉ có hai bên hông, thậm chí cô còn cảm thấy xương cốt toàn thân đều bị anh nghiền nát.

hoa huy*t dường như đã quen việc, từng nếp từng nếp thịt bao quanh vật nam tính, mỗi một lần đâm đưa đều làm nó kêu ngạo sưng to thêm một chút, theo đó khiến hoa môi mở ra càng rộng.

Đây là cơ hội tốt để anh vào sâu hơn, vì thế Liên Hách Duy bỗng dừng rút toàn bộ ra, sau đó lại đâm mạnh vào ——

"A a ——! Đừng mà ——!" Nháy mắt tiếng rên rỉ của Cổ An Mạt biến thành tiếng kêu sợ hãi, suýt chút nữa là cô ngã ập xuống. Nửa người dưới như bị xé rách thành hai nửa, vật nam tính bên trong dường như càng to dài hơn.

Điên cuồng càn quấy trong hoa huy*t ướt át, vách thịt liên tiếp co giật, theo vật nam tính từng vòng xâm nhập tận hoa tâm.

"Aha... Hách Duy... Xin anh... Đừng nữa... A..." Từng cơn khoái cảm lần lượt ủa về, cô chỉ có thể run rẩy phát tiết. Cuối cùng, cơ thể cô cũng mềm oặt đi.

Khi sắp ngã xuống giường, cánh tay dài của Liên Hách Duy giữ lấy eo cô, một tay đỡ cả người cô lên.

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Không Quên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Hạnh phúc tuyệt vời

Chuyến bay về nước hạ cánh vào lúc hơn một giờ sáng, vì không muốn Cổ An Mạt mệt nhọc, Liên Hách Duy đã đưa cô đến nghỉ tại một khách sạn gần sân bay.

Cổ An Mạt tỉnh dậy là giữa trưa ngày hôm sau, Liên Hách Duy nằm bên cạnh cô đã đến công ty từ sáng sớm. Cô ngồi trên giường, xòe tay, nhìn chiếc nhẫn cưới trên tay cười ngây ngốc.

Lúc sang Mỹ họ vẫn chỉ là người yêu, khi trở về đã thành vợ chồng, cảm giác này thật sự kỳ diệu.

Ăn bữa trưa đơn giản, Cổ An Mạt thu dọn đồ đạc chuẩn bị về nhà, đúng lúc Liên Hách Duy quay lại, nói muốn đưa cô về nhà.

Đi đến trước cửa nhà, cuối cùng cô mới hiểu vì sao suốt đường về người đàn ông này cứ mỉm cười đầy ẩn ý.

Trên cửa treo những hình trang trí tân hôn, tuy đơn giản, nhưng cô cảm thấy rất ấm áp. Mở cửa ra, bên trong nhà tràn ngập sắc đỏ, từ cửa đen, phòng khách, đến nhà ăn, phòng bếp thậm chí cả phòng tắm cũng được trang trí toàn bộ.

Long trọng nhất đương nhiên là phòng ngủ của hai người, ga trải giường thêu màu đỏ vô cùng rực rỡ.

"Bà xã, hy vọng em thích." Liên Hách Duy ôm lấy cô, hận không thể dành cho cô những gì tốt đẹp nhất.

Cố An Mạt vui sâu vào lòng anh, giọng nói có phần xúc động, viên mắt cũng hơi phấp phồng: "Em rất thích..." Khó trách sáng sớm anh đã ra ngoài, thì ra là vì chuẩn bị bất ngờ này cho cô.

"An Mạt, anh nhất định sẽ cho em một hôn lễ long trọng." Anh vẫn cảm thấy đã để cô phải chịu thiệt thòi, với khả năng của anh chuyện muốn đem đến cho cô một hôn lễ xa hoa long lẫy không thành vấn đề, chỉ là trước mắt chuyện trong nhà anh...

Anh thừa nhận là mình ích kỷ, nhưng anh không thể xem nhẹ những biến cố có thể xảy ra trong tương lai, vì vậy anh chỉ có thể ra tay trước ông nội, nhanh chóng kết hôn cùng cô.

"Anh biết em không quan tâm điều này mà, em chỉ muốn anh mãi luôn ở bên em." Cô vòng tay ôm hông anh, ngoại trừ anh, những thứ khác cô đều không cần.

"Bên phía nhà em, để anh giải thích." Nếu vấn đề này cũng không xử lý được, Liên Hách Duy anh làm chồng cô cũng uống công.

"Vâng." Cô gật đầu, hoàn toàn dựa vào anh.

Ngày hôm sau, Liên Hách Duy mang theo chút quà chính thức đến ra mắt bố mẹ vợ.

Đối với chuyến thăm của Liên Hách Duy, Cố An Mạt có gọi điện báo với ba mẹ từ trước, nhưng không nhắc tới chuyện hai người đã kết hôn.

Vậy nên khi Cố Bằng nghe chuyện hai người đã kết hôn ở Mỹ từ miệng Liên Hách Duy, ông vẫn bất mãn nhàu mày.

"Ba mẹ, chưa nhận được sự đồng ý của ba mẹ mà đã đăng ký kết hôn là lỗi của con. Nhưng con thật lòng yêu An Mạt, con sẽ đối xử tốt với em ấy, tuyệt đối không để em ấy phải chịu bất cứ thiệt thòi gì." Thái độ của Liên Hách Duy chân thành khiêm tốn, dường như đang cầu xin cha mẹ Cố An Mạt tha thứ.

Hai tiếng ba mẹ này khiến trong lòng Thi Hoa vui như mở hội, nhưng vì chồng ngồi bên cạnh vẫn nghiêm nghị, bà không dám thể hiện rõ thái độ. Qua vài giờ tiếp xúc ngắn ngủi, bà có thể nhận thấy chàng trai trước mắt là thật lòng với An Mạt.

"Không thiệt thòi? Cứ thế kết hôn với An Mạt nhà tôi, còn nói không thiệt thòi? Mấy người trẻ tuổi các cậu bây giờ xem nhẹ hôn nhân, qua loa tùy tiện như vậy sao?" Cố Bằng cực kỳ tức giận, con gái cưng kết hôn vội vàng, thật sự quá thiệt thòi cho con bé.

"Ba..." Cố An Mạt muốn nói cô không hề thiệt thòi, nhưng bị Liên Hách Duy đè tay lại, không cho cô nói.

"Ba, chuyện kết hôn chúng con đã suy nghĩ kĩ càng. Hôn lễ tại nước ngoài quả thực có phần đơn giản, nhưng sau này con sẽ tổ chức một hôn lễ sang trọng hoành tráng để rước An Mạt." Anh chân thành cam đoan, đây cũng chính là điều anh muốn làm vì An Mạt.

"Tội nhỏ đã nói vậy thì ông gật đầu chấp nhận con rể đi." Thi Hoa ghé tai chồng thì thầm khuyên nhủ.

"Cậu nói được phải làm được." Giọng điệu Cố Bằng ôn hòa hơn, hai người đã lĩnh chứng, còn có thể thế nào?

"Cảm ơn ba mẹ, con nhất định làm được." Liên Hách Duy nhìn về phía Cố An Mạt, mỉm cười nắm chặt tay nhau.

"An Mạt, con nói thật cho mẹ, có phải con mang thai không?" Thi Hoa kéo Cố An Mạt vào phòng bếp, nhỏ giọng thăm vấn cô.

"Mẹ..." Cố An Mạt đỏ mặt, "Không phải mà." Mẹ nghĩ đi đâu vậy.

"Sao lại kết hôn gấp gáp thế? Hai đứa quen biết bao lâu rồi?" Đột ngột kết hôn, Thi Hoa chỉ có thể đoán như vậy.

"Chưa tới một năm a..." Cố An Mạt nghĩ lại, quả thực cô và Liên Hách Duy phát triển quá nhanh. Nhưng mọi chuyện đều suôn sẻ thuận lợi, mặc dù anh đột ngột cầu hôn, cô cũng không do dự đồng ý.

"Con bảo thẳng bé chính là người lúc trước đã giúp cô con, phải không?" Thi Hoa hài lòng gật gù, "Mẹ thấy thẳng bé không tệ, con xem ba con, vừa nãy còn nghiêm mặt với người ta, giờ thì hay rồi, hai người tán gẫu mà chúng ta không thể xen vào."

Cố An Mạt mỉm cười khoác tay mẹ, đi về phía hai người đàn ông đang bàn luận tin tức kinh tế trong phòng khách. Đối với cô, đây là hạnh phúc tuyệt vời nhất.

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Không Quên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Quan hệ bất chính

Sau khi giải quyết xong bên cha mẹ Cổ An Mạt, Liên Hách Duy chuẩn bị đưa cô về nhà họ Liên, cũng tuyên bố chuyện họ đã kết hôn với người nhà anh.

Nhưng khiến họ trở tay không kịp là, vào lúc này, cha của Liên Hách Duy đã xảy ra chuyện.

"... Anh xem anh làm ra chuyện hoang đường gì đây!" Liên Tại Sơn tức giận đỏ bừng mặt, ném một loạt báo chí xuống trước mặt Liên Thắng.

Tiêu đề các tờ báo này đều liên quan đến Liên Thắng, nội dung cơ bản giống nhau, viết rất rõ ràng rằng: Phó giám đốc sở cảnh sát ngoại tình, đến Hawaii yêu đương vụng trộm ba ngày hai đêm.

Ân Tiệp đỏ mặt cầm lấy một tờ báo, bà không có tâm trạng đọc những lời cường điệu kia, nhưng hình ảnh lại chụp rất rõ chồng bà đang thân mật ôm một người phụ nữ tương đương tuổi bà.

"Hai năm qua để đưa anh lên vị trí Giám đốc tôi đã phải trả giá bao nhiêu? Giờ thì hay rồi, anh lại nảy sinh cái thứ quan hệ bất chính vô đạo đức này? Mặt mũi nhà họ Liên đều bị anh làm mất hết!" Liên Tại Sơn cầm giấy batoong trong tay, giận dữ đập về phía Liên Thắng.

Liên Thắng không né tránh, cũng không nhăn mặt khi bị đập trúng một giấy.

Lúc Liên Hách Duy về tới nhà, đúng lúc chứng kiến một màn này. Cổ An Mạt bên cạnh vội vàng kéo tay anh, ngăn anh tiến đến, "Giờ ông nội đang nóng, anh bình tĩnh chút." Cô khẽ ghé tai anh khuyên nhủ.

Liên Hách Duy gạt đầu, điều chỉnh hô hấp, nắm tay Cổ An Mạt đi tới: "Ông nội, ba mẹ."

Liên Tại Sơn nhìn họ một cái, lạnh lùng nói: "Nhà họ Liên chúng tôi xử lý chuyện gia đình, người ngoài không liên quan mò ra ngoài."

Cổ An Mạt đang định mở miệng chào hỏi lập tức cắn môi dưới, xấu hổ không biết có nên rời đi trước hay không.

"Ở đây không có người ngoài, con và An Mạt đã kết hôn ở Mỹ." Liên Hách Duy vẫn nắm chặt tay cô, mặc dù lúc này không phải cơ hội tốt, nhưng anh không thể chịu được thái độ của Liên Tại Sơn đối với cô.

"... Mày!" Sắc mặt Liên Tại Sơn phút chốc trắng bệch, tay ôm ngực ngồi xuống sô-pha phía sau.

"Ba..." Ân Tiệp không kịp kinh ngạc, vội vàng đi đến bên cạnh Liên Tại Sơn, "Ngài đừng kích động, hít sâu..."

"Hách Duy, em vẫn nên đi trước..." Cổ An Mạt nóng vội ngẩng đầu nhìn Liên Hách Duy, cô không muốn ông nội vì chuyện của cô mà lại nổi giận.

"Em ở lại." Liên Hách Duy càng nắm chặt tay cô, cố chấp không cho cô đi, "Việc cấp bách, là xử lý ổn thỏa chuyện của ba."

"Chúng mày! Mày! Thượng bất chính hạ tác loạn!" Liên Tại Sơn chỉ vào Liên Thắng gầm lên, nhưng cơ thể ông không thể chịu được cơn giận này, toàn thân không ngừng run rẩy.

"Ba! Ngài đừng nóng vội! Con diu ngài về phòng, uống thuốc huyết áp trước đã." Ân Tiệp nâng Liên Tại Sơn dậy, trở về phòng.

Liên Thắng nhìn Cổ An Mạt cười ngượng, "An Mạt à? Lần đầu đến chơi, để con phải chứng kiến cảnh này, thật sự..."

"Không, ba đừng nói như vậy, là do con tới đột xuất..." Cổ An Mạt cúi người, cô mới cảm thấy xấu hổ.

"Ba, rốt cuộc là chuyện gì?" Liên Hách Duy không e dè hỏi thẳng. Ba anh là người thế nào anh hiểu rõ, vậy nên dù An Mạt trông thấy ông xuất hiện ở Hawaii anh cũng chưa bao giờ nghi ngờ, ai nghĩ rằng, ba lại đi gặp... Một người phụ nữ.

Liên Thắng xoay người ngồi xuống sô-pha, nhắm mắt lại day day hai bên huyệt thái dương, "Bà ấy là... Bạn học cũ của ba."

Liên Hách Duy và Cổ An Mạt trao nhau một ánh mắt, theo trực giác, ba chữ bạn học cũ này không chỉ đơn giản như lời Liên Thắng.

"Sự tình... Không phải như vậy..." Liên Thắng thở dài, "Ba và bà ấy... Giữa chúng ta hoàn toàn trong sạch."

"Trong sạch?" Ân Tiệp từ phòng Liên Tại Sơn đi ra nghe thấy những lời này, bà cười châm chọc: "Ba ngày hai đêm, ông nói trong sạch, ai tin?"

Liên Thắng nhú mày đứng lên, "Nếu tôi và bà ấy có gì, sẽ không đợi đến ngày hôm nay."

"... Vậy thì tôi nên cảm ơn ông đã chịu đựng tới bây giờ mới ngoại tình sao?" Ân Tiệp đi đến trước mặt ông, roi lệ lên án.

"Ân Tiệp, tôi và bà ấy hoàn toàn trong sạch! Bà ấy cũng không phải loại người đó!" Giải thích mãi vẫn không được tin tưởng, giọng điệu Liên Thắng có phần bức bối.

"Ông còn luôn mồm bảo vệ cô ta! Vậy rốt cuộc cô ta là loại phụ nữ gì? Có thể khiến ông lập tức bay đến Hawaii ba ngày!" Ân Tiệp không phải không

phát hiện ra. Chỉ là vợ chồng hoạn nạn có nhau đã hơn ba mươi năm, dù thế nào bà cũng không thể ngờ chồng mình thật sự có người phụ nữ khác bên ngoài.

"Trần Thực! Bà ấy là Trần Thực!" Dưới những lời truy vấn của vợ, Liên Thắng thốt ra một cái tên.

Mà cái tên này, rốt cục khiến Ân Tiệp hoàn toàn câm nín.

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Không Quên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Đánh mất

Liên Hân Duy từ trên mạng biết được chuyện của cha, nhưng cô thân mình còn lo chưa xong, ngoại trừ hỏi thăm an ủi ông vài câu, cũng không có cách nào giải quyết.

Cô đã xuất viện hơn ba ngày, trong ba ngày này, thái độ của Trịnh Nhạc đối với cô đã tốt hơn rất nhiều. Mặc dù Liên Hân Duy biết, đó chỉ là do anh muốn bù đắp sai lầm, nhưng cô, rốt cuộc vẫn tham luyến những gì tốt đẹp anh dành cho mình.

"Chuyện của chú Liên sao rồi?" Lúc ăn cơm chiều, Trịnh Nhạc chủ động mở miệng hỏi chuyện của ba vợ.

"... Ông ấy là ba vợ anh." Cách xưng hô này khiến Liên Hân Duy bất mãn, kết hôn đã mấy tháng, anh vẫn không sửa cách xưng hô với ba cô.

Trịnh Nhạc thờ dãi bất lực, giờ nói tiếp lại bắt đầu cãi nhau, vì thế anh không nhắc lại.

"Trịnh Nhạc, đối với anh, cuộc hôn nhân của chúng ta là gì?" Anh không xem cô là vợ, cũng không coi người nhà cô là người thân của anh.

"... Chúng ta không thể có một bữa cơm yên bình sao?" Là một bác sĩ, kiên nhẫn là điều cơ bản nhất. Nhưng anh phát hiện, đối mặt với Liên Hân Duy, anh càng ngày càng không đủ nhẫn nại.

"Trái tim anh không ở đây, anh nghĩ chúng ta còn có thể yên bình ăn cơm?" Liên Hân Duy hết sức châm chọc, mới chỉ ba ngày, lại chứng nào tật nấy.

Trịnh Nhạc buông bát đĩa, "... Chúng ta ly hôn đi."

"... Anh, anh nói gì?" Cô tròn mắt, khó tin nhìn anh.

"Hân Duy, cho dù em có tin hay không, sau khi kết hôn với em, anh thật sự muốn cùng em chung sống hòa hợp, duy trì cuộc hôn nhân này. Nhưng còn em? Em có cho anh cơ hội này không? Mỗi ngày ngoại trừ cãi nhau, giữa chúng ta còn có gì?" Ở bên mà như tra tấn, chỉ bằng sớm kết thúc.

"... Anh đừng có nói tốt về mình như vậy Trịnh Nhạc! Tôi không còn đứa bé, nên anh cảm thấy không cần phải chịu trách nhiệm với tôi nữa phải không?" Liên Hân Duy trào nước mắt, không có đứa bé, mối liên hệ duy nhất giữa họ cũng sẽ không còn.

"Vấn đề giữa chúng ta, không phải đứa bé." Đúng là anh lấy cô vì đứa con, nhưng không phải vì nó mà quyết định ly hôn.

"Sau khi vứt bỏ tôi là anh có thể quay lại tìm Cố An Mạt? Anh đừng vọng tưởng..."

"Liên Hân Duy!" Trịnh Nhạc gầm lên, "Anh đối với An Mạt, chỉ là áy náy." Anh đã sớm không còn ảo tưởng gì khác. "Đứa bé, An Mạt đều không phải vấn đề giữa chúng ta! Vấn đề là do anh và em! Anh mệt mỏi vì nghi ngờ, chán nản vì cãi nhau. Hân Duy, hồi ở Mỹ, em không như bây giờ, em luôn ủng hộ anh..."

Liên Hân Duy ngày ấy, nơi đất khách quê người đã hết lòng giúp đỡ và đem đến cho anh nguồn năng lượng dồi dào, chia sẻ với anh những áp lực học hành. Đương lúc cô đơn được an ủi, thế nên, cuối cùng anh đã làm ra chuyện phản bội Cố An Mạt.

Liên Hân Duy nghe vậy khóc nức lên, ở Mỹ cô thế nào? Cô đã quên rồi... Tình yêu khiến cô trở nên mù quáng ích kỷ, đánh mất chính bản thân mình.

"Xin lỗi, anh đã không hoàn thành trách nhiệm làm chồng của mình. Chuyện đứa bé quả thực là lỗi của anh, mất con, người làm cha như anh cũng rất đau lòng." Trịnh Nhạc đứng dậy, đi đến bên cạnh Liên Hân Duy, ôm cô đang khóc không thành tiếng vào lòng, "Hân Duy, đừng trách móc những người khác. Là chúng ta... Không trân trọng đứa trẻ này..."

Nhà họ Liên biết tin Liên Hân Duy muốn ly hôn vào ngày hôm sau, một loạt sự việc không hay liên tiếp xảy ra khiến cơ thể Liên Tại Sơn hoàn toàn không chống đỡ được, phải nhập viện trị liệu tĩnh dưỡng.

Chuyện tin đồn xấu, các cơ quan chính quyền liên quan đã lập tức tổ chức một cuộc họp báo, phủ nhận toàn bộ nội dung tin đồn, bảo vệ tối đa hình ảnh của các quan chức chính phủ.

Cũng vì nguyên nhân đó, công việc của Liên Thắng càng thêm bận rộn, việc chăm sóc Liên Tại Sơn dồn hết cho Ân Tiệp. Mỗi quan hệ giữa hai người vẫn chưa hòa hoãn, thậm chí cả ngày chỉ nói với nhau được đôi câu.

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Không Quên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Bảo vệ hạnh phúc gia đình

"Ba, người ăn chút canh đi. Có hơi loãng, nhưng bác sĩ nói đợt này người phải ăn đồ thanh đạm." Ân Tiệp vừa dứt lời, bên cạnh Cố An Mạt đã đổ canh từ bình giữ nhiệt ra bát, "Ông nội, cẩn thận nóng."

Liên Tại Sơn không có ý định nhận lấy bát canh, thậm chí ông cũng không thèm nhìn Cố An Mạt lấy một cái.

Cố An Mạt bỏ qua, trực tiếp đi tới: "Hay để con giúp ông uống?"

Ông cụ cau mày, đưa tay nhận lấy bát canh.

Ân Tiệp mỉm cười với Cố An Mạt, đánh giá cao sự thông minh của cô.

Liên Tại Sơn nằm viện hơn một tuần, phần lớn thời gian đều là Cố An Mạt giúp Ân Tiệp chăm sóc ông. Ở chung lâu, Ân Tiệp dễ dàng phát hiện những ưu điểm của Cố An Mạt, cẩn thận, kiên nhẫn, còn vô cùng thông minh.

Càng nhìn, bà lại càng thích nàng dâu này.

"Ừm..." Liên Tại Sơn mới uống hai thìa canh, đã cảm thấy buồn nôn.

"Áy... Ba, con đỡ người..." Ân Tiệp hoảng loạn, chân tay có chút luống cuống.

Ngược lại Cố An Mạt phản ứng cực nhanh, trực tiếp duỗi hai tay ra trước mặt Liên Tại Sơn, "Ông nội, ông nhỏ ra đi."

Hành động của cô khiến Liên Tại Sơn sững sốt, chỉ ọm ọe một lát chứ cũng không nôn được.

"Ba có thấy đỡ hơn không?" Sau khi thấy ông gật đầu Ân Tiệp lại nói thêm: "Con bé ngốc này, nếu ông nôn thật thì tay con hứng được bao nhiêu chứ." Giọng điệu đầy đau lòng.

"Ở đây tạm thời cũng không có gì hứng, con mới..." Cố An Mạt cười ngượng, nhận ra hành động của mình có phần đường đột.

"Cũng tại mẹ sơ ý, bác sĩ nói đây là phản ứng phụ của thuốc, mẹ nên sớm chuẩn bị một cái lọ." Ân Tiệp đỡ Liên Tại Sơn, để ông nằm lại xuống giường.

"Vậy giờ con đi mua." Nói xong, Cố An Mạt lập tức cầm túi xách, "Mẹ, con đi một lát rồi về."

"Được, mẹ đưa con ra ngoài." Ân Tiệp đi theo Cố An Mạt ra khỏi phòng bệnh.

"Mẹ, mẹ vào trong đi, bên ngoài rất lạnh, con sẽ quay lại nhanh thôi." Cố An Mạt đưa tay sửa lại cổ áo cho Ân Tiệp, bàn tay nhỏ lạnh buốt vừa buông ra liền bị Ân Tiệp nắm lại.

"An Mạt à, tính khí của ông nội chính là bảo thủ như vậy, nhiều chuyện con đừng để trong lòng nhé." Ngay đến con đề cũng chưa chắc đã dám dùng tay hứng bãi nôn của cha mẹ, nhưng đứa trẻ này lại không chút nghĩ ngợi mà làm vậy.

"Mẹ, con hiểu, con sẽ không để trong lòng đâu, con sẽ cố gắng khiến ông chấp nhận con." Cố An Mạt nắm tay bà, mỉm cười ấm áp.

"Mẹ..." Có vài lời cô cũng biết đứng trên lập trường của mình cô không đủ tư cách để nói, nhưng cô thật sự không muốn gia đình này bởi vậy mà phân tán, "Chuyện của ba... Mẹ cho ba một cơ hội đi."

"An Mạt, chúng ta đều là phụ nữ, con có biết..." Điều phụ nữ khó tha thứ nhất chính là người bạn đời của mình phản bội.

"Nhưng mà mẹ, chẳng phải mẹ cũng tin ba không phải người như vậy sao? Mắt thấy chưa hẳn là thật, có một số việc không phải như chúng ta nhìn bên ngoài. Ba làm như vậy, nhất định có lý do." Mặc dù lúc trước cô chứng kiến một màn kia tại Hawaii, nhưng không có nghĩa là Liên Thắng thật sự làm ra chuyện phản bội Ân Tiệp.

Ân Tiệp trầm tư giây lát, đạo lý này bà hiểu, chỉ là khi mình rơi vào hoàn cảnh đó, lý lẽ gì cũng không tiếp nhận.

"Gia đình này, mẹ đã vun vén bảo vệ nhiều năm như vậy, chắc chắn mẹ không muốn nó tan vỡ hơn bất cứ ai." Sau khi kết hôn, so với trước kia Cố An Mạt dường như càng hiểu sâu sắc hơn tại sao những người phụ nữ đã kết hôn luôn hy sinh mọi thứ vì gia đình.

Bảo vệ gia đình, chính là bảo vệ hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Không Quên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Chấp nhận

Liên Hách Duy vừa đẩy cửa ra, đã thấy Cố An Mạt đeo tạp dề từ phòng bếp chạy tới. Cô nhận lấy cặp tài liệu trong tay anh, cười tươi như hoa: "Hoan nghênh về nhà."

Bất ngờ khiến trái tim anh rung động mãnh liệt. Anh đuổi cánh tay dài, ôm thân hình nhỏ nhắn của cô vào lòng, cúi đầu hôn lên tóc cô, "Bà xã, em như vậy sớm muộn anh cũng mắc bệnh tim."

Cố An Mạt nhú mày nũng nịu: "Nói bậy bạ gì đấy! Anh thay quần áo trước đi, em nấu cơm xong rồi."

Đến lượt Liên Hách Duy nhú mày, "Không phải anh nói sẽ về muộn, bảo em ăn cơm trước sao?"

"Em muốn chờ anh cùng ăn, hơn nữa gần đây tay nghề nấu nướng của em tiến bộ vượt bậc, em muốn anh khen ngợi em." Cô nói nhẹ tênh, không muốn anh cảm thấy là cô cố ý dỗi mình.

"An Mạt ngốc..." Giọng điệu đầy cưng chiều thốt ra từ đôi môi mỏng của Liên Hách Duy, rồi sau đó, đôi môi mỏng ấy hôn lên cái miệng nhỏ nhắn đáng yêu của cô.

"Vội lại anh biết không? Hôm nay ra về khi em chào ông, ông trả lời em đấy!" Lúc rời khỏi bệnh viện cô nói chào ông con về trước, ngày mai con lại đến thăm ông.

Không ngờ Liên Tại Sơn cũng ừ một tiếng đáp lời cô.

"Vui vẻ như vậy?" Liên Hách Duy đau lòng nhìn cô, giọng điệu cô có chút kích động và phấn khích, như là đang khoe với anh một chuyện vô cùng trọng đại.

"Đương nhiên! Chúng tôi ông nội bắt đầu chấp nhận em rồi." Cô cười đến xinh đẹp rạng ngời, biểu cảm còn có vài phần đắc ý.

Cánh tay đang ôm cô lại siết chặt hơn.

Anh đau lòng vì cô, cực kỳ cực kỳ đau lòng. Hai người vừa mới tân hôn, trong nhà anh đã xảy ra vô số chuyện, anh không những không mang đến cho cô cuộc sống tân hôn hạnh phúc, ngược lại còn khiến cô vì mình mà gánh vác rất nhiều việc vốn dĩ là của anh.

"An Mạt, anh xin lỗi..."

Trong giọng nói Liên Hách Duy chất chứa nỗi buồn khiến Cố An Mạt đỏ mắt, "Đáng ghét... Sao anh lại xin lỗi..."

"Chuyện của Hân Duy, ông nội phản đối, còn có ba anh... Tất cả những chuyện này không nên để em phải gánh chịu... Nhưng làm sao bây giờ? Anh không thể rời xa em An Mạt, cho nên dù có lỗi, dù biết rõ em bởi vậy mà vất vả, anh cũng chỉ có thể cố chấp giữ em ở lại bên anh." Giọng nói nhẹ nhàng của anh chứa một sự kiên định mạnh mẽ.

Cố An Mạt nín khóc mỉm cười, "Vậy anh phải ôm chặt vào, để em không thể rời đi được." Ngoại trừ vòng ôm này, cô không muốn đi đâu hết.

Khóe miệng Liên Hách Duy vẽ lên một vòng cung quyến rũ, "Được." Cánh tay ghi chặt bé con trong lòng, thậm chí muốn dung nhập cô vào cơ thể mình.

Hôm sau, Cố An Mạt đứng giờ có mặt tại phòng bệnh của Liên Tại Sơn.

Ông cụ ăn cơm xong đã đi ngủ sớm, Cố An Mạt để Ân Tiếp đã bận rộn cả ngày về nhà nghỉ ngơi trước, còn cô ở lại thay ca chăm sóc.

Sau khi dọn dẹp qua phòng bệnh, cô lấy ra một quyển sách chuẩn bị giết thời gian, đúng lúc này, phòng bệnh có người đến thăm.

Liên Hân Duy xách hai túi đồ bỏ dưỡng đẩy cửa vào, nhìn thấy Cố An Mạt, cô gật gật đầu.

"Chị đến thăm ông à? Nhưng ông vừa mới ngủ rồi." Cố An Mạt lập tức đứng lên đón cô ấy. Có điều, cô không biết phải xưng hô với cô ấy như thế nào.

"Ừ," Liên Hân Duy đặt đồ xuống. "Ngủ rồi cũng tốt, bằng không nhìn thấy tôi ông lại tức giận."

"Sức khỏe của chị... Tốt hơn chưa?" Đắn đo giây lát, Cố An Mạt vẫn quyết định hỏi ra miệng.

Liên Hân Duy gật đầu, "Chúng ta nói chuyện chút nhé?"

"Còn chưa chúc mừng cô." Ngồi ở quán cà phê hồi lâu, vẫn là Liên Hân Duy phá tan bầu không khí trầm mặc. Vài ngày trước, cô nghe được từ mẹ tin Liên Hách Duy và Cố An Mạt đã kết hôn.

"... Cảm ơn." Cố An Mạt vén lọn tóc ra sau tai, trong hoàn cảnh như vậy lại nhận được lời chúc mừng của Liên Hân Duy, khiến cô có hơi ngại ngùng.

"Không ngờ cũng có ngày chúng ta bình tĩnh ngồi trò chuyện cùng nhau." Liên Hân Duy cười tự giễu, mấy lần trước gặp Cố An Mạt cô đều không nề mặt.

"Rất nhiều chuyện, tôi quả thực không biết giải thích với chị thế nào. Nhưng, mong chị hãy tin tôi, tôi và Trịnh Nhạc, thật sự đã là chuyện quá khứ." Việc đã đến nước này, Cố An Mạt biết nói nhiều cũng vô ích. Nhưng cô vẫn hy vọng Liên Hân Duy tin tưởng mình, bởi vì việc này đối với cô, đối với Liên Hách Duy, đối với Trịnh Nhạc, thậm chí đối với cả Liên Hân Duy chính là sự tôn trọng bản thân.

"Trước lúc ly hôn Trịnh Nhạc, anh ấy nói với tôi rất nhiều. Nói rất nhiều chuyện trước kia anh ấy chưa từng nói, khi đó tôi nghe, chỉ cho rằng đều là lý do lý tưởng anh ấy muốn ly hôn với tôi. Nhưng khi bình tâm suy nghĩ lại, tôi mới nhận ra, kẻ thực sự phá nát cuộc hôn nhân này, chính là mình." Khiến Trịnh Nhạc quyết định chấm dứt hôn nhân của họ, Liên Hân Duy vô cùng đau lòng, lúc này mới bắt đầu xét lại bản thân.

Ngoại trừ nghi ngờ, cãi vã, cô chưa từng dành cho Trịnh Nhạc điều gì khác. Ngay cả niềm tự hào của cô là tình yêu dành cho anh, cũng bị phai mờ bởi những cuộc cãi vã.

"Tôi cũng không biết tại sao, tình yêu cuối cùng lại biến thành như thế này. A... Có lẽ giống như Hách Duy đã nói, thứ tình cảm cướp đoạt, luôn khiến tôi thấy bất an." Liên Hân Duy cười chua xót. Nước mắt rơi quá nhiều, giờ cô đã không thể khóc nữa.

Cố An Mạt khẽ lắc đầu, "Nếu tình cảm của mình đủ chắc chắn, dù là ai cũng không thể cướp đi được." Còn đã cướp đi được, chứng tỏ rằng nó không bao giờ thuộc về bạn.

Liên Hân Duy ngẩng lên nhìn Cố An Mạt, đối với người thứ ba là cô, Cố An Mạt chưa từng nặng lời một câu. Thậm chí vừa rồi còn lên tiếng an ủi cô.

"Tôi biết những lời tôi sắp nói cô có thể nghĩ là tôi lấy cớ hay biện bạch, nhưng, cô và Trịnh Nhạc, không hợp nhau. Nhìn cô nhu mì, nhưng thực ra là người rất có chính kiến. Còn Trịnh Nhạc lại cần một người có thể dựa vào anh ấy." Mà Liên Hân Duy cô, lại càng không phải người phù hợp.

Cố An Mạt ngẩn ra, sau đó mỉm cười.

"Sau này, theo Hách Duy gọi tôi một tiếng chị gái." Lúc rời đi, Liên Hân Duy lưu lại một câu cuối cùng này, làm Cố An Mạt cảm động rớt nước mắt.

Có thể được người nhà của Liên Hách Duy dần chấp nhận, không còn gì tuyệt vời hơn.

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Không Quên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: May mắn

Hôm Liên Tại Sơn xuất viện, ngoại trừ Liên Hân Duy phải đi công tác, những người còn lại đều đến đông đủ.

Bầu không khí giữa Liên Thắng và Ân Tiệp vẫn còn chút lạnh nhạt, nhưng vì quan tâm đến sức khỏe của Liên Tại Sơn, hai người có nói chuyện nhiều hơn.

Xe về đến cửa nhà, vốn nên lái xe vào gara nhưng Liên Thắng lại bỗng nhiên tắt máy, nhanh chóng xuống xe. Ân Tiệp ngồi phía sau trong lòng lo lắng, ấn hạ cửa kính xuống nhìn ra, khi trông thấy người phụ nữ kia đứng trước cửa nhà, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi.

Xe của Liên Hách Duy đi ngay sau xe Liên Thắng, hành động dừng xe của ba khiến anh cảm thấy nghi hoặc, vì thế cũng xuống xe theo.

"A Thực, sao em lại đến đây?" Liên Thắng bước nhanh đến bên cạnh người phụ nữ. Lúc này thời tiết vẫn còn rất lạnh, mà bà lại ăn mặc phong phanh.

"... Em muốn đến giải thích mọi chuyện với bác Liên và chị nhà..." Giọng nói của Trần Thực run run, cho thấy bà đã đứng đợi lâu trong gió lạnh.

"Vậy em cũng nên báo trước với anh một tiếng... Hôm nay trời lạnh, sao em lại mặc ít như vậy?" Liên Thắng vừa nói vừa lấy chìa khóa ra mở cửa, "Mau vào nhà."

Trần Thục gật đầu, đi vào trong nhà.

Liên Thắng mới xoay người, Liên Hách Duy đi tới gần ông hỏi, "... Là bà ấy?"

Liên Thắng ừ, "Cô ấy đã đến đây, vậy thì hôm nay nói cho rõ ràng mọi chuyện." Ông nhìn về phía sau Liên Hách Duy, Ân Tiệp đang dìu Liên Tại Sơn chậm rãi đi tới.

Ân Tiệp chưa sót nhếch miệng, người phụ nữ đó cuối cùng đã tìm tới cửa. Mà thái độ của chồng bà chẳng những không một lời trách cứ, thay vào đó còn tỏ ra quan tâm lo lắng cho cô ta.

Liên Tại Sơn thật ra không hề kinh ngạc, ông cũng không còn xa lạ với người phụ nữ kia. Mọi người lục tục đi vào nhà, ông quay đầu nhìn Cố An Mạt đang đứng cạnh xe, "Còn không mau đi vào." Ngừ điệu nghiêm khắc.

"A? Vâng ạ..." Cố An Mạt bị điểm danh lập tức hoàn hồn, chạy chậm đến trước cửa.

Liên Hách Duy đứng ở cửa đưa tay đón lấy cô đang chạy tới, khuôn mặt tươi cười nhìn cô. Anh không ngờ, chưa cần anh mở miệng, ông nội đã gọi An Mạt vào nhà trước.

Bảo mẫu bưng trà lên rồi lập tức lui xuống.

"... Xin lỗi mọi người, tôi tới hơi đường đột." Trần Thục khẽ cúi đầu, nhẹ nhàng xin thứ lỗi.

Liên Thắng nhú mày, "Em không cần xin lỗi, chúng ta quang minh chính đại."

Ân Tiệp nhìn về phía Trần Thục ngồi đối diện, cô ta vẫn xinh đẹp, dịu dàng như ba mươi năm trước.

"Tôi nghĩ tôi đã nói rõ ràng với cô vào ba mươi năm trước." Lời nói của Liên Tại Sơn không chút khách khí.

"... Cháu hiểu... Bác Liên, cháu không hề có bất cứ một suy nghĩ không an phận nào... Lần này cháu đến, cũng là vì chuyện của A Thắng ồn ào thành như vậy, ít nhiều cháu cũng có một phần trách nhiệm..." Trần Thục mắt rung rung, giọng điệu nghẹn ngào.

"Kể cả mấy người thật sự có gì, cô cũng đừng mơ sẽ có bất kỳ thay đổi nào!" Liên Tại Sơn đập tay xuống mặt bàn, đang định nói tiếp, lại bị Liên Thắng ngắt lời: "Ba! Người có thể cho con và A Thục một chút tôn trọng được không!"

"Đối với người, cô ấy chỉ là một người phụ nữ không có giá trị, nhưng ít nhất mong người tôn trọng cô ấy. Nếu năm đó không phải người hết lần này đến lần khác ngăn cản chúng con, thì cũng sẽ không có chuyện ngày hôm nay." Liên Thắng nhắm mắt lại, ký ức khiến ông cảm thấy đau lòng.

Giữa ông và Trần Thục cùng Ân Tiệp, đơn giản là một chuyện tình xưa cũ. Liên Tại Sơn phản đối ông và con gái một gia đình phổ thông Trần Thục qua lại, kiên quyết chia rẽ đôi uyên ương. Cuối cùng dưới sự sắp đặt của cha, Liên Thắng cưới tiểu thư danh môn Ân Tiệp.

Còn Trần Thục, dưới sự sắp đặt của cha mẹ gả cho một người đàn ông lớn hơn bà gần hai mươi tuổi. Nhưng sau khi kết hôn chưa đến ba năm, chồng bà lâm bệnh qua đời. Từ đó về sau, bà sống cô độc.

Trần Thục nhỏ giọng nức nở. Mặc dù năm ấy là Liên Thắng phụ bà, nhưng hôm nay ông đã lên tiếng bảo vệ bà trước mặt cha mình, cũng đủ để bù đắp cho những vết thương cũ.

"Tôi còn không phải muốn tốt cho anh sao!" Liên Tại Sơn tức khắc phản bác, người phụ nữ như vậy, có thể mang lại cho con trai ông cái gì?

"Đúng... Tốt cho con... Vì muốn tốt cho Hân Nhi... Tất cả đều là vì tốt cho chúng con, nhưng rốt cục thế nào? Hân Nhi không còn đứa bé, không còn hôn nhân. Con may mắn hơn Hân Nhi, Ân Tiệp bao dung toàn bộ quá khứ của con. Nhưng, phụ bạc A Thục, làm con ba mươi năm nay không có một ngày được thanh thản. Hai năm trước, từ bạn cũ hồi đại học con mới biết, sức khỏe của A Thục không tốt. Bồi thường cô ấy cũng được, giảm bớt cảm giác tội lỗi của con cũng được, con đều muốn vì cô ấy làm chút gì đó. Ân Tiệp, không nói rõ chuyện này với em, quả thực là anh suy nghĩ chưa chu toàn... Anh xin lỗi." Liên Thắng cầm tay Ân Tiệp, thành khẩn xin bà tha thứ.

"Ba, con cháu có phúc của con cháu, chúng ta chỉ cần đi đúng đường của chính mình thôi. Chuyện của Hân Nhi đã đủ khiến chúng ta vô cùng đau lòng, đừng để Hách Duy và An Mạt cũng lâm vào cảnh bất hạnh như vậy nữa." Giọng điệu của Liên Thắng không còn quyết liệt như trước, mà có thêm vài phần cầu xin.

Liên Tại Sơn trầm mặc. Ông sai lầm rồi sao? Một lòng muốn tốt cho con cháu, là sai ư?

Bầu không khí yên lặng giăng co hồi lâu, Liên Tại Sơn là người đầu tiên đứng lên, "Tôi già rồi, không quản nổi chuyện của mấy người, tùy mấy người." Trước khi rời đi ông nói với Cố An Mạt, "Pha cho tôi chén trà sâm mang vào."

"... Vâng, con sẽ mang vào ngay cho ông, ông nội." Lại bị chỉ điểm, trái tim Cố An Mạt đập nhanh vài nhịp, đó là vì vui sướng.

Chỉ trong nháy mắt, bàn tay đã được người đàn ông bên cạnh nắm chặt. Cô quay đầu, mỉm cười ngọt ngào với anh.

Ba nói ông là người may mắn, còn Liên Hách Duy cảm thấy, anh mới là người may mắn nhất.

Có thể gặp lại An Mạt, là may mắn; có thể cùng An Mạt ở bên nhau, là may mắn; có thể khiến ông nội đón nhận An Mạt, là may mắn; có thể không bị ảnh hưởng bởi nền giáo dục gia đình như vậy, cũng là may mắn.

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Không Quên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.